

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Hawthorne, Nathanael.; af Nathanael Hawthorne ; oversatte af J. R. Dein.
Titel Title:	<u>Syv Fortællinger</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	Mariebo : Oversætterens Forlag, trykt ved Chr. Jørgensen, 1855
Fysiske størrelse Physical extent:	235 s.

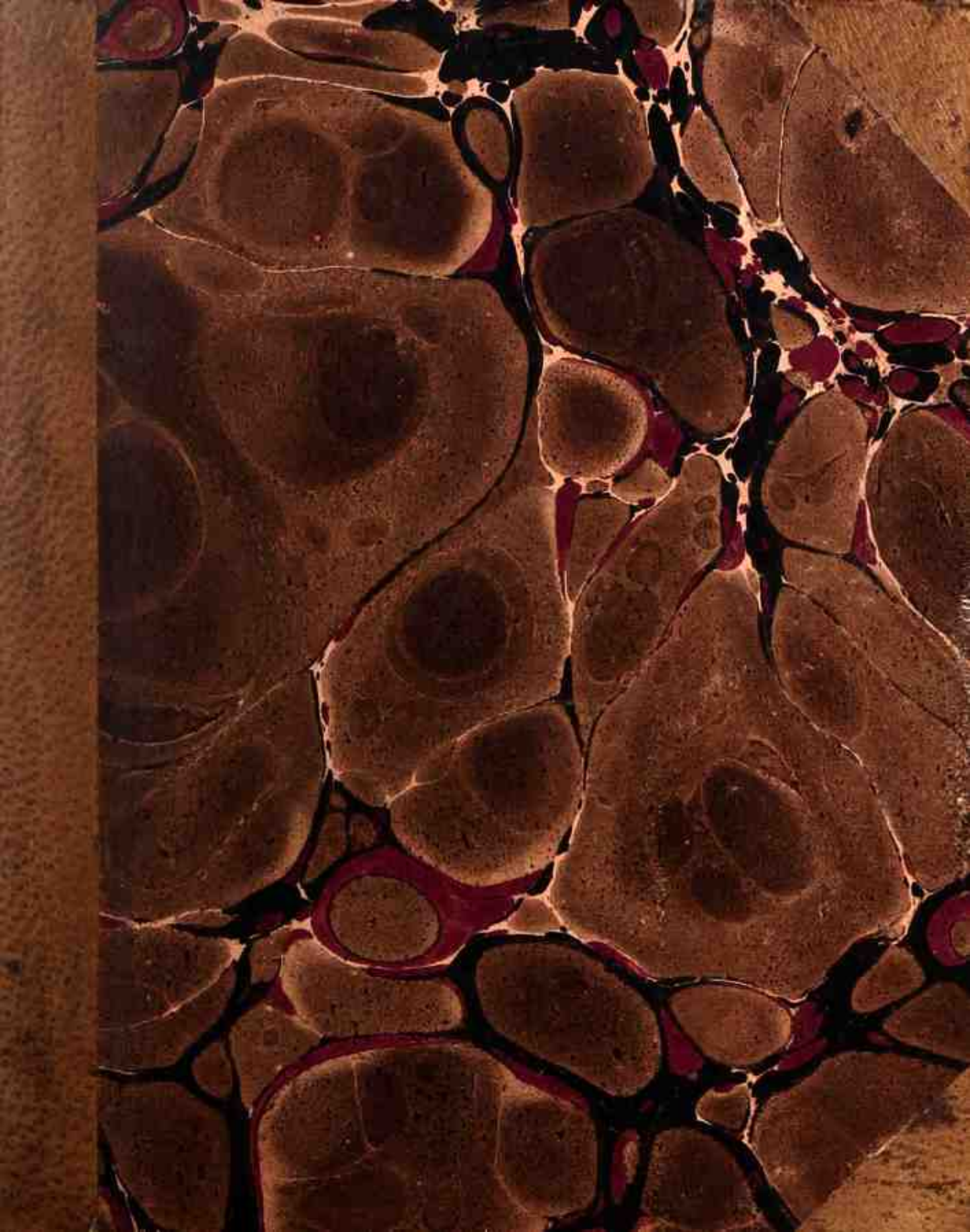
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

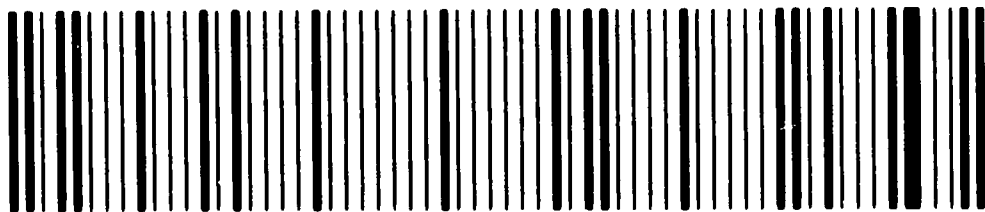
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

58, - 94

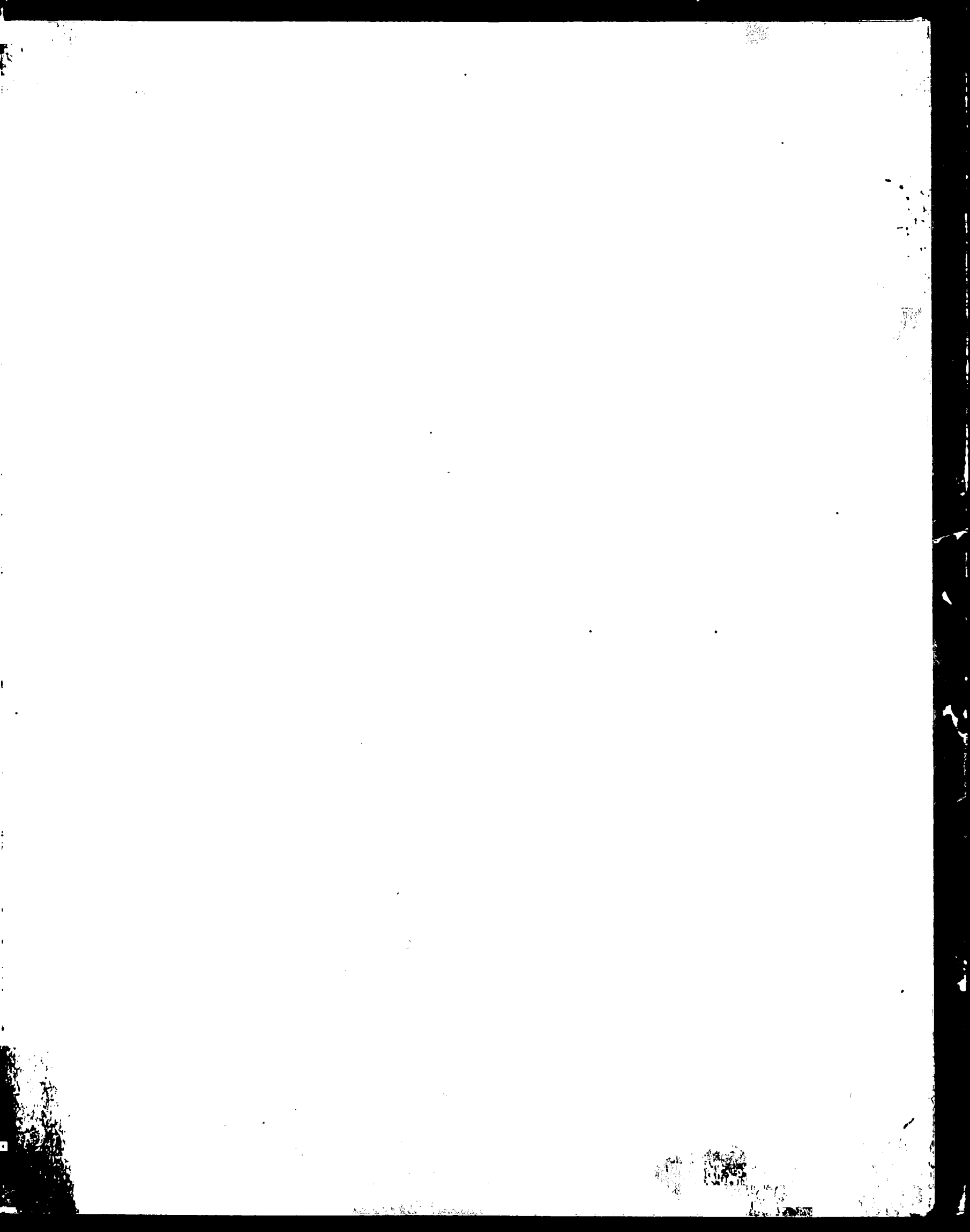
— DET KONGELIGE BIBLIOTEK
— DA 1.-2.S 58 8°

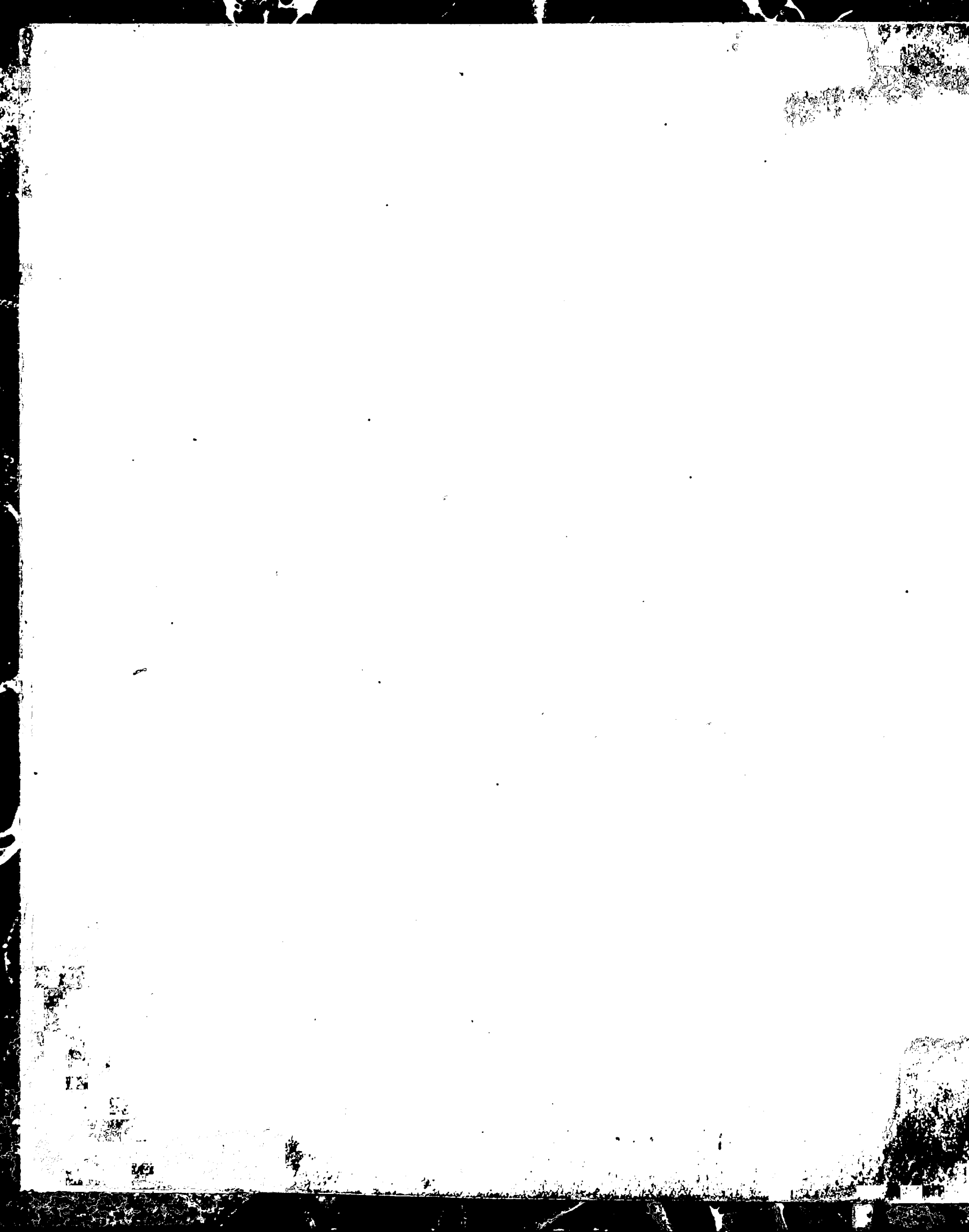

1 1 58 0 8 04340 3

4 ROK

Syv Fortællinger

af

Nathanael Hawthorne.

Oversatte

af

J. H. Dein.

Mariebo.

Oversætterens Forlag. — Trykt ved Chr. Jørgensen.

1855.

11. 1147. 74

Indhold.

	Side
Den sagtomdige Dreng	1.
Mr. Higginbothams Endeligt	73.
Dr. Heideggers Experiment	103.
Præstens sorte Slør. En Parabel	127.
De prophetiske Malerier	159.
Den ærgjerrige Gjest	193.
Ligkløkken til Brylluppet	215.

Den sagtmødige Dreng.

1947

1947

1947

I Løbet af Aaret 1656 lode adskillige af det
Volket, der kaldes Quækere, sig see i Ny Eng-
land, ledede, som de forfikkrede, af Mandens ind-
vortes Kald. Deres Ny som de, der holdt fast
ved mystiske og forkastelige Grundsætninger, var gaaet
forud for dem, af hvilken Grund Puritanerne tid-
ligt bestræbte sig for at banlyse og forebygge den
fremvorende Sects videre Fremtrængen. Men de
Forholdsregler, ved hvilke man havde i Sinde at
rense Landet fra Kjetteriet, vare, omendstjendt
mere end haarde nok, dog aldeles frugtesløse.
Quækerne, der betragtede Forfølgelsen som et gud-
dommeligt Kald til at møde, hvor der var Fare paa
Bærde, gjorde Fordring paa et helligt Mod, der var
ufjendt for selve Puritanerne, som havde undraget sig
Korset ved at skaffe sig en fredelig Udvøvelse af

deres Religion i en fjern Ustkrog. Endskjøndt det var en mærkværdig Kjendsgjerning, at hver Nation paa Jorden forkastede de vandrende Enthoufiaster, der udøvede Fred mod alle Mennesker, var det Sted, hvor der herskede den største Ufred og Fare, og derfor i deres Dine det mest ønskelige, Provindsen Massachusetts Bay.

De Bøder, Kængselsstraffe og Slag, der saa rundhaandet uddeltes af vore fromme Forfædre — saa stærk var den almindelige Antipathi, at den varede henved hundrede Aar efter at den egenlige Forsølgelse var ophørt — vare Tillokkelser, der vare ligesaa fristende for Dvæerne, som Sko-lighed, Hæder og Belønning vilde have været for de Verdslystnede. Ethvert europæisk Fartøj bragte nye Ladninger af Secten, der vare begjærlige efter at vise sig som Sandhedsvidner mod den Undertrykkelse, de haabede at komme til at dele; og da Skibsrederne ved høje Møletter bleve afholdte fra at yde dem Overfart, gjorde de lange Omveje gjennem Indianernes Land og viste sig i Provindsen, som førte derhen af en overnaturlig Magt. Deres Enthoufiaste, som næsten steg til Raseri ved den Behandling, de maatte lide,

fremkaldte Handlinger, der ligesaa meget stræde imod Sømmelighed som imod en fornuftig Gudsdyrkelse, og frembyde en besynderlig Contrast til den rolige og satte Opførsel hos deres Troesfæller i vore Dage. Mandens Kaldelse, kun hørlig for Sjælen, og ikke til at bekæmpe med Grunde, hentede fra den menneskelige Visdom, blev gjort gjeldende som en Undskyldning for de de mest upassende Scener, der, abstract taget, vel fortjente en Emule Tugtelse med Svøben. Disse Udsejelser og de Forfølgelser, der paa eensgang vare deres Marsag og Virkning, vedbleve at tage til, indtil Regeringen i Massachusetts Bay i Aaret 1659 lode to Medlemmer af Dværsecten lide Martyrdøden.

En uafviskelig Blodplet klæber ved alle deres Hænder, som have givet deres Samtykke til denne Handling, men en betydelig Andel af dette skrækkelige Ansvar maa hvile paa den Person, som den Gang stod i Spidsen for Regeringen. Det var en sneverbjertet Mand, som kun havde nydt en maadelig Opdragelse, og hans i:devarslende Bigotteri opflammedes og blev fordæveligt ved voldsomme og heftige Lidenstaber; han brugte sin Indflydelse til usømmeligt og uretfærdigt at sætte sin

Billie igjennem med Hensyn til de to Gntbonsta-
 fters Død, og hans bele Dpforsel imod dem bar
 Bræget af brutal Grusomhed. Dvæferne, hvis
 bevingjerrige Folelser ikke vare mindre dybe, fordi
 de vare uirksomme, mindedes denne Mand og
 hans Fæller i Fremtiden. Denne Sects Historie-
 skriver paastaer, at der formedelst Himlens Brede
 kom en Forbandelse over Landet i Nærheden af
 „den blodige By“ Boston, saa at der ingen Hvede
 vilde groe der, og han ligesom opflaaer sine Pan-
 luner blandt Gravene af deres gamle Forfølgere,
 og opregner triumpherende de Straffedomme,
 der rammede dem paa deres gamle Dage eller i
 Dødstimen. Han fortæller os, at de døde pludse-
 ligt, og voldeligt, og i Raseri; men Intet kan
 overgaae den Haan, hvormed han beretter den
 blodtørstige og grusomme Gouverneurs væmmelige
 Sygdom og „Død af Forraadnelse.“

Aftenen, der fulgte paa den Efteraarſdag, ſom havde været Bidne til de to Dvæferes Martyrdom, vendte en puritanſk Nybygger tilbage fra Hovedſtaden til den nærliggende Landsby, i hvilken han boede. Luften var kjelig, Himlen klar, og det længe varende Luſmørke blev lyſere ved Straalerne af Nymaanen, ſom for ganſke nylig havde viiſt ſig paa Randen af Horizonten. Den Rejſende, en middelaldrende Mand, indſvøbte i en graa, ulden, kappret Kappe, paaſtyndede ſin Gang, da han han havde naaet Grændſerne af Byen; thi en ſtummel Strækning af henved fire engeliſke Mil laae mellem ham og hans Hjem. De lave, ſtraatafte Huſe vare i betydelige Mellemrum ſpredte langs benad Vejen, og da Landſkabet forſt var blevet bebygget for omtrent tredive Aar ſiden, udgjorde Urſtoven en ikke ringe Del i Forhold til det opdyrkede Land. Efteraarſvinden ſuſede mellem Grenene, hvirvlende Bladene bort af alle Træer, undtagen Naaletræerne, og hylede, ſom om den beklagede den Ddelæggeſe, hvortil den ſelv var Medſkabet. Vejen havde hidtil gaaet gjennem de Maſſer af Skove, der laae nærmest ved Byen, og begyndte juſt at komme frem paa en aaben

Blet, da den Rejsendes Dren blev hilset af en Lyd, der var endnu mere flagende end Vinden. Det var ligesom Gns Samren, der er fædt i Nød, og den syntes at komme fra et højt og enligt Fyrretræ, i Midten af en opryddet, men ikke indhegnet eller dyrket Mark. Punitaneren kunde ikke lade være at huske paa, at dette var den selv samme Blet, som for saa Limer siden var bleven ønsket Ondt over ved Dræfernes Henrettelse, hvis Legemer begge to vare bleve fastede i en hurtig gravet Kule under det Træ, hvor de havde lidt Døden. Han bekæmpede imidlertid den overtroiske Frygt, som tilhørte Tidsalderen, og tvang sig til at standse og lytte.

„Stemmen synes at tilhøre en Dødelig, ikke heller har jeg Marsag til at frygte, om det end forholdt sig anderledes“, tænkte han, idet han anstrængte sine Dine i det uklare Maanestien. „Jeg synes, at det er ligesom en Lilles Klænk; det er maaske et Barn, som er skilt fra sin Moder og hændelsesvis er kommet til dette Dødens Sted. For min egen Samvittigheds Skyld maa jeg undersøge, hvorledes denne Sag hænger sammen.“

Han forlod derfor Stien, og gik noget angst

tværs over Marken. Skjøndt den nu var saa øde, var Jorden dog sammentraadt og nedtrampet af de Tusinders Fodtrin, der havde været Vidner til denne Dags Skuespil, hvilke nu Alle havde forladt Stedet og ladet de Døde blive tilbage i deres Ensomhed. Den Stejsende naaede omsider Bjrretræet, som fra Midten og opad var bedækket med levende Græs, endskjøndt der havde været opreist et Skafot neden under og gjort andre Ansætter til Dødens Værk. Under dette ulykkelige Træ, hvorefter man i den kommende Tid fortalte, at der dryppede Gist ned tilligemed dets Lug, sad den eneste Sorgende over det uskyldig udgydte Blod. Det var en spinkel og tyndt paaflædt lille Dreng, som heldede sit Hoved mod en Høj af frisk opkastet og halv froksen Jord, og jamrede sig bitterligt, dog i en dampet Tone, som om hans Klager vilde være samme Straf underkastet som Forbrydelser. Puritaneren, hvis Komme Drengen ikke mærkede, lagde sin Haand paa Barnets Skulder, og tiltalte det medlidende.

„Du har valgt et frygteligt Sted til Natteleje, min stakkels Dreng, og det er intet Under, at du græder“, sagde han; „men tør dine Dine,

og sig mig hvor din Moder boer. Jeg lover dig, dersom det ikke er altfor langt borte, at jeg endnu i Aften vil føre dig i hendes Arme."

Drengen havde strax hørt op med at jamre sig, og løstede sine Dine op paa den Fremmede. Det var et blegt Ansigt med klare Dine, vist ikke mere end sex Aar gammelt; men Sorg, Frygt og Mangel havde ødelagt meget af dets barnlige Udtryk. Ved at see Drengens bange Stirren og ved at føle, hvorledes han skjævede under hans Haand, bestræbte Puritaneren sig for at opmuntre ham.

"Nej, dersom det var min Hensigt at gjøre dig Fortræd, lille Gut, vilde jeg gjøre bedst i at lade dig blive her. Hvad! Du er ikke bange for at sidde under Galgen paa en nylig opkastet Grav, og alligevel skjæver du ved en Bens Berørelse. Tag Mod til dig, Parn, og sig mig dit Navn og hvor du har dit Hjem?"

"Ben", svarede den lille Dreng med en sød, skjønt bævende Stemme, "man falder mig Abraham, og mit Hjem er her."

Det blege, uordiffe Ansigt, disse Dine, der syntes at smelte sammen med Maanestkinnet, den søde, lustige Stemme og det udenlandske Navn,

bragte næsten Puritaneren til at troe, at Drengen virkelig var et Bæsen, som var gaaet frem af den Grav, hvorpaa han sad. Men da han havde bemærket, at Synet holdt Stand imod en kort Bøn, som han fremsagde ved sig selv, og ved at hufte paa, at den Arm, han havde berørt, var som en anden Levendes, kom han til en mere fornuftig Gissning. „Det stakkels Barn er forvirret i Hovedet“, tænkte han, „men dets Ord ere i Sandhed frygtelige paa et Sted, som dette.“ Han talte derpaa med en indsmigrende Stemme, i den Hensigt at rette sig efter Barnets Phantasier.

„Dit Hjem vil neppe være hyggeligt, Abraham, denne kolde Efteraarsnat, og jeg er bange for, at du kun daarligt er forsynet med Mad. Jeg skynder mig hjem til en varm Aitensmad og til en varm Seng, og hvis du vil følge med mig, skal du dele begge med mig.“

„Jeg takker dig, Ben, men skøndt jeg er sulten og ryster af Kulde, ønsker du dog hverken at give mig Mad eller Husly“, svarede Drengen i den rolige Tone, som Fortvivlelsen havde lært ham, hvor ung han end var. „Min Fader hørte til det Folkesæd, som alle Mennesker hade. De

have lagt ham under denne Hob Jord, og her er mit Hjem."

Puritaneren, som havde grebet den lille Ibrahim's Haand, slap den, som om han havde rørt ved et væmmeligt Kryb. Men han besad et medlidende Hjerter, som end ikke religiøse Fordomme kunde gjøre til Sten.

"Gud forbyde, at jeg skulde overlade dette Barn til selv for at omkomme, hvorvel det nedstammer fra den forbandede Sect", sagde han ved sig selv. "Udspringe vi ikke Alle fra en ond Rod? Gre vi ikke Alle i Mørket indtil Lyset skinner paa os? Han skal ikke vansmægte, hverken paa Legemet, eller, dersom Ven og Værdom kan være til Nytte for ham, paa Sjælen." Han talte derpaa venligt til Ibrahim, som atter havde skjult sit Ansigt i Gravens kede Jord. "Var enhver Dor i Landet lukket for dig, mit Barn, siden du har maattet drage til denne vanhellige Plet?"

"De jage mig bort fra Tængslet, da de førte min Fader herhid", sagde Drengen, "og jeg stod langt borte og holdt Dje med Holkestimlen, og da de Alle vare borte, kom jeg hid, og fandt blot denne Grav. Jeg veed, at min Fader slumrer

her, og jeg sagde til mig selv: Dette skal være mit Hjem."

"Nej, Barn, nej, ikke saa længe jeg har et Tag over mit Hoved eller en Bid at dele med dig!" udbød Puritaneren, hvis Deltagelse nu var stegen til det Højeste. "Staae op og følg med mig, og frygt ikke for, at der skal vedsfares dig noget Dødt."

Drengen græd paany, og klyngede sig tæt til denne Klump Jord, som om det kolde Hjerte under den var varmere for ham end noget andet i et levende Menneskebryst. Den Rejsende vedblev imidlertid at gjøre ham kjerlige Forestillinger og syntes til en vis Grad at vinde hans Tillid, saa at han omsider rejste sig. Men hans spinkle Lemmer rystede af Mæthed, hans lille Hoved blev spinnelt, og han lænede sig imod Dødens Træ for at finde en Støtte.

"Min stakkels Dreng, er du saa svag?" sagde Puritaneren. "Hvor længe er det siden du har spist?"

"Jeg spiste og drak af min Faders Brød og Vand i Fængslet", svarede Abrahim; "men de gave ham Intet hverken i Gaar eller i Dag, da

de sagde, at han havde spist nok for at bringe ham til hans Rejses Ende. Bryd dig ikke om min Sult, gode Ven, thi jeg har sultet mange Gange før."

Den Rejsende tog Børnet paa sin Arm, og prøbte sin Kappe omkring det, medens Hjertet i ham oprørtes af Skam og Brede mod den vilkaarlige Grusomhed hos Redskaberne for denne Forfølgelse. I hans Tølelerss vaagnende Barme besluttede han, at han under ingen Omstændighed vilde forlade det stakkels lille forsvarløse Væsen, som Himlen havde anbeføet til hans Omfarg. Med denne Beslutning forlod han det forbandede Sted, og slog atter ind paa den Sti, som førte til Hjemmet, og hvorfra Børnets Klynken havde faldt ham. Den lette og ubevægelige Byrde sinfede ham neppe i hans Gang, og han saae snart Skinner af Ilden gjennem Binduerne i Huset, hvilket han, der var født i et sjeint Jordstrog, havde opført i Vestens vilde, udyrkede Gane. Det var omgivet af et betydeligt Areal dyrket Jord, og Baaningen var beliggende i Læ af en skovklædt Høj, hvor den syntes at være frøben hen for at finde Beskyttelse.

„See i Vejret, Børn“, sagde Puritaneren til Abraham, hvis matte Hoved var sunken ned paa hans Skulder, „der er vort Hjem.“

Ved Ordet „Hjem“ foer der en Gysen gennem Barnet, men det vedblev at tie. Nogle saa Djeblicke derefter stode de ved Husdøren, paa hvilken Gjeren bankede; thi i dette tidlige Tidrum, da de Wilde overalt flakkede omkring i Nærheden af Nybyggerne, vare Laase og Bolte uomgængelig nødvendige til en Boligs Sikkerhed. Denne Opfordring blev besvaret af en Slave, et grovslædt Exemplar af Menneskeheden med sløve Ansigts-træk, som, efterat han havde bemærket, at det var hans Herre, der bankede, luffede Døren op, og holdt en blussende Gaffel af knastet Tjørretræ frem, for at løse ham ind. Længere tilbage i Gangen opdagede man ved det røde Skær en matroneagtig Kone, men ingen lille Børnesklok kom springende frem for at byde deres Fader velkommen ved hans Hjemkomst. I det Puritaneren traadte ind, slog han sin Kappe til Side og viste Konen Abrahams Ansigt.

„Dorothy, her er en lille Forstødt, som Forsynet har givet i vore Hænder“, sagde han. „Vær

god imod ham, som om han kunde være een af disse Kjere, der ere vandrede bort fra os."

"Hvad er det for en lille bleg og klarøjet Dreng, Tobias?" spurgte hun; "er det En, som de vilde Folk fra de vildsommne Egne have røvet fra en eller anden christen Moder?"

"Nej, Dorothy, dette stakkels Barn er ingen Fange fra de vildsommne Egne", svarede han. "Den hedenske Wilde vilde have givet ham at spise af sin sparsomme Føde og ladet ham drikke af sit Virketræs Bæger; men christne Mennesker have, af, desværre! stødt ham bort for at døe."

Derpaa fortalte han hende, hvorledes han havde fundet ham under Galgen paa hans Faders Grav, og hvorledes hans Hjerte havde onsporet ham, ligesom det var en indre Stemme, der talte, til at tage den lille Forstkudte hjem med sig, og være god imod ham. Han udtalte sin Beslutning at føde og flæde ham, som om det kunde være hans eget Barn, og at yde ham den Undervisning, som kunde modvirke de skadelige Bildfarelser, der hidtil vare indprentede i Barnets Sjæl. Dorothy var begavet med en endnu liv-

ligere Kølsomhed, end hendes Mand, og hun bifaldt Alt hvad han havde gjort eller vilde gøre.

„Er din Moder levende, mit kjære Barn?“ spurgte hun.

Taarerne fremstrømmede af hans fulde Hjerte, da han prøvede paa at svare; men omstøder begreb Dorothy dog, at han havde en Moder, der, ligesom de øvrige af hendes Sect, var en forfulgt Vandrer. Hun var for kort Tid siden bragt ud af Fængslet, ført ud i det ubeboede Bildnis og overladt til sig selv for at omkomme af Sult eller fortæres af de vilde Dyr. Dette var ikke nogen ualmindelig Fremgangsmaade for at blive af med Dvæerne, og disse pleiede at gøre sig til af, at Orkenens Beboere vare mere gjestfrie imod dem, end de civiliserede Mennesker.

„Vær ikke bange, lille Dreng, du skal ikke komme til at savne en Moder, og det en god Moder“, sagde Dorothy, da hun havde faaet denne Underretning. „Nisør dine Taarer, Abraham, og vær mit Barn, ligesom jeg vil være din Moder.“

Den gode Kone redte den lille Seng, ud af hvilken hendes egne Børn, det ene efter det andet, var blevet baaret bort til et andet Hvilested.

Førend Abraham vilde beqvemme sig til at afbenytte den, knælede han ned, og da Dorothy lyttede til hans ensfoldige og rørende Bøn, undrede hun sig over, hvorledes de Forældre, der havde lært ham den, kunde være blevne fjendt værdig til Toden. Da Drengen var falden i Søvn, bøjede hun sig over hans bleje og sjælfulde Ansigt, trykkede et Kys paa hans hvide Binde, traadte Sengflæderne op omkring hans Hals, og gik derfra med en tungsindig Glæde i sit Hjerte.

Tobias Pearson hørte ikke til de første Udvandrere fra Moderlandet. Han var bleven i England i de første Aar af Borgerkrigen, i hvilken han havde havt sin Andel som Cornet ved Dragonerne under Cromwell. Men da hans Anførers ærgjerrige Planer begyndte at udfolde dem, forlod han Parlamentets Armee, og søgte et Tilflugtsted fra Kampen, som ikke længer var hellig blandt Folk af hans egen Troesbekjendelse i Colonien Massachusetts. En mere verdslig Betragtning øvede maaste ogsaa sin Indflydelse for at drage ham didhen; thi Ny-England frembød Fordele for Mænd, som ikke sadde i glimrende Raar, lige saa vel som for misfornøjede Pietister, o

det var hidtil faldet Pearson vanskeligt at sørge for Kone og en stærkt tiltagende Familie. Disse mindre rene Bevæggrunde, som man forudsatte, vare de mere bigotte Puritanere tilbøjelige til at tilskrive alle hans Ærens Død, for hvis jordiske Velvære Faderen havde været altfor ængstelig be-
 fyrrct. De havde forladt deres Fødeland saa blomstrende som Roser, og ligesom Roser vare de visnede i en fremmed Jordbund. Disse Ansagere af Forsynets Veje, som havde dømt deres Broder, og tilskreve ham selv Skylden for hans huslige Sorger formedelst hans Synder, vare ikke mere barmhjertige, da de saae ham og Dorothy gjøre sig Umage for at udfylde Savnet i deres Hjerter ved at antage sig et Barn af den forbandede Sect. Ikke heller undlode de at tilkjende-
 give Tobias deres Misfornejelse; men denne pegede blot hen paa den lille, stille, elskværdige Dreng, hvis Dre og hele Udsærd virkelig vare saa kraftige Bevisgrunde, som der vel muligt kunde føres til hans Gunst. Selv hans Skjønbed og indtagende Væsen frembragte imidlertid ofte en Virkning, der endte med at blive yderlig ufordel-
 agtig for ham; thi naar den ydre Skjal om disse

Bigottes Jernhjerter var bleven blødgjort og igjen haard, paastode de, at ingen naturlig Aarsag kunde have frembragt en saadan Virkning paa dem.

Deres Antipathi mod den stakkels Dreng blev ogsaa foreget ved det uheldige Udsald af nogle theologiske Discussioner, ved hvilke man søgte at overbevise ham om hans Sects Bildfarelser. Det er vel sandt, at Ibrahim ikke var nogen dygtig Disputator; men Vølelsen af hans Religions Sandhed var stærk hos ham som Instinct, og han kunde hverken loffes eller nodes til at vige af fra den Tro, som hans Fader var gaaet i Døden for. Barnets Beskyttere maatte i rigt Maal dele den Misnøje, som denne haardnakkede Bedhængen opvakte, for saavidt som Tobias og Dorothy meget fort efter bleve Gjenstanden for en meget bitter Slags Forfølgelse, nemlig ved den afmaalte Høflighed hos mangen Ven, som de satte Pris paa. Folk i Almindelighed gav deres Mening tydeligere tilkiende. Pearson var en Mand af nogen Betydning, da han var Repræsentant i Commune-raadet og Lieutenant ved Militisen; men der var ikke gaaet en Maaned hen, eiterat han havde antaget sig Ibrahim, førend man baade hysede og

hujede af ham. Engang da han gik gjennem en ensom Skovstrækning, hørte han endogsaa Stemmen af en eller anden usynlig Talende, der raabte højt: „Hvad skal der gøres ved den Træfaldne? See! Svøben er knyttet til ham, ja, Svøben med de ni Streng, og hver Streng med tre Knuder!“ Disse Hornærmelser opbragte Pearson i Djeblykket; de trængte ogsaa ind i hans Hjerte og bleve umærkelige, men mægtige Medskabere til at føre ham mod et Maal, hvorom hans lonligste Tanker endnu ikke havde tilkydsket ham.

Den anden Sabbath efter at Abraham var blevet et Lem af deres Familie, ansaae Pearson og hans Kone det for passende, at han medte med dem ved den offentlige Gudstjeneste. De havde forberedt dem paa nogen Modsigelse fra Drengens Side mod denne Handling; men han gjorde i Stilhed Anstalter til at følge med, og var til den bestemte Tid iført den Sørgedragt, som Dorothy havde gjort i Stand til ham. Da Sognet dengang, og i mange paafølgende Aar,

ikke var forsynet med nogen Klokke, blev Signalet til Gudstjenestens Begyndelse givet ved at slaa paa Tromme. Ved den første Lyd af dennes Kalde til Stedet for hellige og fredelige Tanker, begave Tobias og Dorothy sig paa Bejen, hver af dem holdende en af lille Abrahams Hænder, ligesom to Forældre, der ere lænfede sammen ved deres Kjærligheds Barn. Paa Jodstien gjennem den bladløse Skov bleve de indhentede af mange Personer af deres Bekjendtskab, som alle skuede dem og gif dem forbi ved at gaae paa den anden Side af Bejen; men en alvorligere Prøve ventede deres Standhaftighed, da de stege ned af Højen og nærmede dem det usmykkede og af Fyrretræ opførte Bedehus. Rundt omkring Døren, hvorfra Trommeslageren vedblev at udsende sin tordnende Opfordring, var opstillet en frygtelig Bhalant, i hvilken man talte nogle af de ældste Medlemmer af Menigheden, mange af de middelaldrende og næsten alle de yngre Mandspersoner. Det holdt haardt for Pearson at udholde deres forenede og misbilligende Blik, men Dorothy, hvis Sind var anderledes beskaffent, drog blot Drengen nærmere til sig, og vakkede ikke det Mindste i hendes Gang.

Da de traadte ind ad Døren hørte de godt Forsamlingens fremmumlede Bølelser, og da de smaa Børns haanende Stemmer besmittede Abrahims Dren, græd han.

Forsamlingshusets Udseende indvendig var simpelt. Det lave Loft, de ufalkede Vægge, det nøgne Træværk og den usmykkede Prædikestol, frembode ikke Noget, der skulde oprække Andagt, hvilken, uden saadanne ydre Hjælpemidler, ofte bliver liggende skjult i Hjertet. Bygningens Gulv var optaget af Rækker af lange, byndeløse Bænke, som traadte i Stedet for Stole, og det brede Skib dannede en Adskillelse mellem Kjønnene, hvilket ikke turde passeres af Andre end Børn under en vis Alder.

Pearson og Dorothy skiltes ad ved Døren til Forsamlingshuset, og da Abraham befandt sig i Barnealderen, blev han holdt under den Sidstes Opsigt. De rynkede Matroner indsvøbte dem i deres smudsige Raaber, da han gik dem forbi; selv Bigerne med de milde Træk syntes at frygte for Smitte, og mangen alvorlig gammel Mand rejste sig op og fastede sit frastødende Blik paa den sagtnodige Dreng, som om det Hellige blev

besmittet ved hans Nærværelse. Han var en vundig, himmelsk Skabning, der havde forvildet sig fra sit Hjem, og alle Beboerne af denne usle Verden tillukkede deres urene Hjerter for ham, traf deres jordist-beplettede Klædebon tilbage fra han Berørelse og sagde: „Vi ere renere end du.“

Abraham, der havde taget Plads ved Siden af sin Adoptiv-Moder og holdt hende fast i Haanden, viste en alvorlig og sammelig Opførsel, som godt kunde anstaae en Person af moden Smag og Dannelselse, naar han befinder sig i et Tempel, der er helliget til en eller anden Dyrkelse, som han ikke anerkjender, men føler sig forpligtet til at respectere. Gudstjenesten var imidlertid endnu ikke begyndt, da Drengens Opmærksomhed blev fængslet af en Begivenhed, der tilsyneladende var af saare liden Interesse. En Kvinde, hvis Ansigt var bedækket af en Hætte og en Kaabe, hvori hendes Siqur var rent skjult, skied langsomt op ad det brede Skib og tog Plads paa den forreste Bænk. Abrahams blege Ansigtssfarve verlede, hans Nerver sttredede, han var ikke i Stand til at vende sine Dine fra den fornummede Kvinde.

Da Indledningsbønnen og Psalmen vare

forbi, rejste Bræsten sig, og begyndte Prædikenen, efter at han havde vendt Timeglasset, som stod ved Siden af den store Bibel. Han var en temmelig bedaget Mand med et blegt, magert Ansigt, og hans graa Haar vare bedækkede med en sort Slejts Galot. I sine yngre Dage havde han selv af egen Erfaring af Erkebiskop Laud lært at kjende hvad Forsølgelse vil sige, og han var nu ikke opsat paa at glemme den Lærdom, som han dengang havde knurret saa stærkt over. Han bragte det tit omhandlede Thema om Dværerne paa Bane, gav en Skizze af denne Sects Historie og en Beskrivelse af deres Læresætninger, i hvilken Alvigelserne fra Sandheden vare fremberstende og Fordomme forvanskede det, som bar Sandhedens Bræg. Han gjorde Hentydning til de nyligtagne Forholdsregler der i Provindsen, og advarede sine Tilhørere af svagere Mandseener til at drage den retfærdige Strengbed i Tvivl, som gudsfrøgtige Dyrigheds personer omfider havde været nødte til at bringe i Udøvelse. Han talte om Farerne ved at vise Medlidenbed, i nogle Tilfælde en rosværdig og christelig Dyd, men uanvendelig paa denne skadelige Sect. Han bemærkede, at saa stor

var deres djævelske Halsstarrighed i Bildfarelsen, at endogsaa de smaa Børn, Batteglutterne, vare forhærdede og forstøffede Kjettere. Han paastod, at Ingen uden Himlens særdeles Kald skulde forsøge paa deres Omvendelse, for at han ikke, medens han strakte sin Haand ud for at drage ham op af Afgrunden, selv skulde blive styrtet ned i dens dybeste Svælg.

Den anden Times Sand befandt sig for største Delen i den nederste Halvdel af Glæset da Talen var endt. En Bifaldsmumlen hørtes, og efterat Præsten havde ovgivet en Psalme, indtog han sin Plads med megen Selvtilfredshed, og bestræbte sig for at læse Virkningen af sin Belælenhed paa Folks Ansigter. Men imedens Stemmer fra alle Kanter af Huset forberedte dem paa at synge, indtraf der en Scene, som, om den end ikke var meget usædvanlig i det Tidrum der i Provindsen, dog hidindtil havde været ukjendt i Sognet.

Den fornummede Kvindeskikkelse, der lige til dette Djeblik havde siddet ubevægelig i den forreste Række af Tilhørerne, rejste sig nu og gik op ad Trinene til Prædikestolen med langsomme, maje-

stætiske og faste Skridt. Den begyndende Harmonies dæmpede Toner bleve kvalte, og Bræsten sad i maaløs og næsten ængstelig Forbauselse, medens hun lukkede Døren op og nærmede sig den indviiede Vult, hvorfra der for nylig var udtordnet Forhandelser. Hun skilte sig nu ved sin Raabe og Hætte, og viste sig i den jelsomste Baaklædning. En uformelig Krobe blev holdt sammen om Livet ved Hjælp af en Strikke med Knuder, hendes ravnsorte Haar faldt ned over hendes Skuldre, men dets Sorthed blev besmittet ved blege Striber af Aske, som hun havde stroet paa sit Hoved. Hendes Djenbryn, der vare mørke og skarpt tegnede, forøgede et Ansigts dødelige Blegthed, der, udtæret af Mangel, og vildt af Begejstring og overordenlige Sorger, ikke længer bar noget Bræg af tidligere Skjønhed. Denne Skikkelse stod og stirrede alvorlig paa Forsamlingen, og der hørtes ikke en Lyd eller saaes nogen Bevægelse, undtagen en let Gysen, som Enhver bemærkede hos sin Nabo, men neppe var sig selv bevidst. Omfider talte hun, da Munden kom over hende, i Begyndelsen med en sagte Stemme, og ikke altid saaledes, at det kunde forstaaes. Hendes Tale var Bidnes-

byrd om en Indbildningskraft, der haabløst havde besnæret hendes Fornuft; den var en vidtsvævende og uforstaaelig Rhapsodi, som imidlertid syntes at udsprede sin egen Atmosfære om Tilhørernes Sjæl, og at røre deres Følelser ved en eller anden Kraft, der ikke stod i nogen Forbindelse med Ordene. Giterhaanden som hun gik videre, saaes undertiden skjønne, men taagede Billeder, ligesom skinnende Gjenstande, der bevæge sig i en muddret Flod, eller en mægtig og ejendommelig udtrykt Idee dukkede frem, og med Et greb Forstanden eller Hjertet. Men hendes ujordiske Beltalenheds Strøm ledede hende snart hen paa de Forsølgelser, hendes Sect var underkastet, og derfra var der kun et kort Skridt til hendes egne Sorger. Hun var naturligtvis en Kvinde med mægtige Lidenskaber, og Had og Hovnsyge indhyllede dem nu i Fromhedens Klædebon; hendes Tales Charakter var forandret, hendes Billeder bleve skarpe i al deres Vildhed, og hendes Beskyldninger fik en næsten djævelsk Bitterhed.

„Gouverneuren og hans mægtige Mænd“, sagde hun, „ere komne sammen, have holdt Raad mellem sig og sige: „Hvad skulle vi gjøre imod

Dette Folk — ja, mod dette Folk, der er kommet
 til dette Land for at bringe vor Uredelighed til
 at rødme?" " Og see, Djævelen traadte ind i
 Raadsforsamlingsværelse i en lam Mands Lignelse
 af lav Væxt, i mørkt Klædebon, med et stummelt
 og fordrejet Ansyn, og sunklende, nedslagne Øjne.
 Og han stod midt iblandt Styernerne, ja, han gik
 til og fra, hvidskende til Gubver, og hver Mand
 laante ham sit Øre; thi hans Ord er „ibjelslaer,
 ibjelslaer!" Men jeg siger Gder: Ve over dem,
 som ibjelslae! Ve over dem, som udose de Hel-
 ligs Blod! Ve over dem, som have ibjelslaet
 Husbonden, og udstødt Barnet, det samme Barn,
 at det maa vandre hjemløst, forsultet og forfros-
 set omkring indtil Døden, og have ladet Moderen
 i Live i deres milde Barmhjertigheds Grubhed!
 Ve over dem saalænge de leve! forbandet være de
 i deres Hjerters Fryd og Glæde! Ve over dem
 i deres Dødstime, hvad enten den kommer hurtig
 med Blod og Bold eller efter lang og vedholdende
 Pine! Ve over dem i den mørke Polig, i Gra-
 vens Raadenhed, naar Børnens Børn skulle be-
 spytte deres Fædres Aske! Ve, ve, ve paa Dem-
 mens Dag, naar alle de Forsulgte og alle de

Abjelslagne i dette blodige Land, og Faderen, og Moderen, og Barnet skulle vogte paa dem en Dag, da de ikke kunne undslippe dem! Ordets Afkom, Ordets Afkom, I, hvis Hjerter bevæges af en Kraft, som I endnu ikke kjende, rejser Eders, toer dette uskyldige Blod af Eders Hænder! Op- løfter Eders Stemmer, I Udvalgte, raaber højt, og nedfalder med mig Forsmædelsen og Dommen!"

Efter saaledes at have givet Dudskaabsheden Luft, som hun med Urette ansaae for Inspiration, taug Taleren. Hendes Stemme afløstes af adskillige Kvinders hysteriske Skrig, men Forsamlingens Tølelser i Almindelighed var ikke bleven revet med af hendes Tales Flugt. De vare som forstenede, ligesom de vare løbne paa Grund midt i en rivende Strøm, som bedøvede dem ved sin Brusen, men ikke var i Stand til at føre dem med sig. Den Geistlige, der hidtil ikke havde formaet at forjage Usurpatoren fra hans Prædikestol undtagen ved fysisk Magt, tiltalte hende nu i en Tone fuld af retfærdig Harm og retmæssig Myn- dighed.

„Kvinde, gaae ned fra det hellige Sted, som du vanhelliger“, sagde han. „Det er til Herrens

Hus at du er kommen for at udgyde dit Hjertes Urenhed og Djævelens Inspiration? Gaae ned, og husk vel paa, at Dødsdommen kræver over dit Hoved, ja, og den skal bringes i Udførelse, var det end blot for denne Dags Gjerning."

"Jeg gaaer, Ben, jeg gaaer; thi Stemmen er kommen til Orde", svarede hun i en nedtrykt, ja endogsaa mild Tone. "Jeg har udført min Sendelse til dig og dit Folk. Lon mig kun med Vidsteflag, Fængsel eller Død, som det maa blive Eder tilladt."

Den udtømte Lidenskabs Slaphed bevirkede, at hendes Skridt vakkede, da hun gik ned af Trappen til Prædikestolen. Folk gik imidlertid frem og tilbage paa Gulvet, hvilstende indbyrdes og kassende skjæve Blik til den ubudne Gjest. Mange af dem gjenkjendte nu i hende den Kvinde, som havde angrebet Gouverneuren i et voldsomt Sprog, da han passerede forbi Vinduet af hendes Fængsel; de vidste ogsaa, at hun var dømt til at lide Døden, og blot havde undgaaet den ved en ufriwillig Banlysning i Orkenen. Det nye Anfald, hvorved hun havde fremstjundet sin Skjebne, syntes at gjøre yderligere Overbærenhed umulig, og en

Gentleman i militair Dragt, tilligemed en svær Mand af underordnet Rang, nærmede sig Tøren til Forsamlingshuset og oppebiede hendes Komme. Neppe havde hendes Fødder imidlertid betraadt Gulvet, førend der indtraf et ganske uventet Skuespil. I dette Kærens Djeblik for hende, da hvert Dje udsphede Død, banede en lille frygtfom Dreng sig Vej og slyngede sine Arme om sin Moder.

„Jeg er her, Moder — det er mig, og jeg vil følge med dig i Fængsel“, udbrod han.

Hun stirrede paa ham med et tvivlende og næsten ængsteligt Udtryk; thi hun vidste, at Drengen var jaget bort, for at han skulde omkomme, og hun havde ikke haabet at see hans Anstigt igjen. Hun frygtede maaske, at det blot skulde være eet af disse lykkelige Syner, der saa ofte havde skuffet hendes ophidsede Indbildningskraft i Drifenen eller i Fængslet. Men da hun følte hans varme Haand inden i hendes egen og hørte den barnlige Kjærligheds Beltalenhed, begyndte hun at fornemme, at hun dog var Moder.

„Belsignet være du, min Søn!“ hulkede hun. „Mit Hjerte var fortørret, ja, dødt med dig og med din Fader, og nu hopper det i mig, som i

det første Djeblik, da jeg trykkede dig til min Barm."

Hun knælede ned og omfavnede ham atter og atter, medens Glæden, som ikke kunde finde Ord, skaffede sig Luft i afbrudte Udtryk, ligesom Bobler stige til Vejrs for at forsvinde paa Overfladen af en dyb Kilde. De forbigangne Mars Sorger og den truende Fare, der var nær, fastede ingen Skygge paa dette flygtige Moments Glæde. Snart saae imidlertid de Tilstedeværende en Forandring paa hendes Ansigt, da Bevidstheden om hendes kummerfulde Tilstand vendte tilbage, og Bekymringen gav den Taarekilde nyt Tillob, som Glæden havde aabnet. Ved de Ord, hun udtrede, syntes det, at Hengivelsen til den naturlige Kjærlighed indgød hendes Sjæl en øjeblikkelig Gølelse af hendes Bildfarelser, og lod hende fornemme, hvor langt hun var afvegen fra Pligten ved at følge en vild Fanatismes Indskydelse.

"I en sorgfuld Time er du vendt tilbage til mig, stakkels Dreng", sagde hun, "thi din Moders Sti er bleven mørkere og mørkere, efterhaanden som den er gaaet videre, indtil Guden derpaa nu er Døden. Søn, Søn, jeg har baaren dig paa

mine Arme, da mine Ben vaklede under mig, og jeg har nærret dig med den Bøde, som jeg var nærved at vansmægte efter, og dog har jeg kun slet opfyldt en Moders Pligt imod dig her i Livet, og nu efterlader jeg dig ingen anden Arvelod end Sorg og Skam. Du vil gaae søgende gennem Verden og finde Alles Hjerter lukkede for dig, og deres milde Bølelser vendes til Bitterhed for min Skyld. Mit Barn, mit Barn, hvor mangen Kval venter ikke din sagtmødige Aand, og jeg er Skyld i Alt!"

Hun skjulte sit Ansigt paa Ibrahim's Hoved, og hendes lange, ravnfarne Haar, der var plettet af den Aske, hun i sin Sorg havde bestrøet det med, faldt ned omkring ham som et Slør. En dæmpet og afbrudt Stønnen var det Sprog hendes Hjerter talte i sin Angst, og det undlod ikke at opvække Manges Medfølelse, som misforstode denne deres ufrivillige Lyd og ansaae den for en Synd. I den tvindelige Afdeling af Huset hørtes Iydelige Suk, og hver Mand, som var Fader, foer med Haanden over Djnene. Tobias Bearson var bevæget og urolig, men en vis Bølelse, ligesom Bevidstheden om Brøde, nedtrykte ham,

saar at han ikke kunde staae frem og tilbyde sig at være Barnets Beskytter. Dorothy havde imidlertid påsset paa sin Ugtefælles Dine. Hendes Sind var frit for den Indflydelse, der havde begyndt at paavirke hans, og hun nærmede sig Dræferinden, og tiltalte hende i hele Forsamlingens Vaaber.

„Fremmede, anbetroe denne Dreng til mig, og jeg vil være hans Moder“, sagde hun og tog Abrahams Haand. „Forsynet har ligesom udpeget min Ugtefælle til at beskytte ham, og han har spist ved vort Bord og boet under vort Tag nu i mange Dage indtil vore Hjerter ere vorede fast til hans. Overlad det kjerlige Barn til os, og vær rolig med Hensyn til Barnets Velfærd.“

Dræferinden reiste sig op, men traf Drengen tættere til sig, medens hun saae Dorothy alvorligt ind i Ansigtet. Hendes milde, men tungfærdige Træk, og nette, matroneagtige Dragt stemte godt sammen, og dannede ligesom et Digt om Arnestedets Bøest. Selvbehendes Udortes viste, at hun var ulastelig, saa vidt som nogen Dødelig kan være det, for Gud og Mennesker, medens Sværmerinden i hendes Sækkelærreds Nobe og Feltet af det med

Knuder besatte Reb, ligejaa aabenbart havde overtraadt Pligterne mod deite og det tilkommende Liv, ved udelukkende at sætte sin Opmærksomhed til det sidste. De to Kvinder, hver holdende een af Abrahims Hænder, dannede en practisk Allegori; det var fornuftig Fromhed og utøjlet Fanatisme, der strede om Herredømmet i et ungt Hjerte.

„Du tilhører ikke vort Folk“, sagde Dvæferinden bedrøvet.

„Nej, vi ere ikke af Eders Folk“, svarede Dorothy; „men vi ere Christne og see op til den samme Himmel, som I. Tvivl ikke paa, at De der skal møde Deres Dreng, dersom der er Belsignelse med vor kjerlige og bønfuldende Vejledning af ham. Tidhen, stoler jeg paa, at mine egne Børn ere dragne forud for mig; thi ogsaa jeg har været Moder; jeg er det ikke længer“, tilføjede hun med bærende Stemme, „og Deres Søn vil nyde min fulde Omhu.“

„Men ville I lede ham paa den Sti, som hans Forældre have betraadt?“ spurgte Dvæferinden. „Kunne I lære ham den opflarende Tro, som hans Fader er død for, og for hvilken jeg, ja, selv jeg, snart vil blive en uværdig Martyr?“

Drengen er bleven døbt i Blod; vilde I holde Mærket friskt og rødt paa hans Pande?"

„Jeg vil ikke bedrage Dem“, svarede Dorothy. „Person Deres Barn bliver vort Barn, maae vi opdrage ham i den Lærdom, som Himlen har indblæst os; vi maae bede vor egen Troes Venner for ham; vi maae handle imod ham efter vor egen Samvittighed, og ikke efter Deres. Handlede vi anderledes, vilde vi misbruge Deres Tillid, selv ved at føje os efter Deres Duffer.“

Moderen saae ned paa Drengen med et sorgmodigt Ansyn, derpaa vendte hun Blikkene mod Himlen. Hun syntes at bede inderligt, og hendes Sjælekamp var tydelig.

„Ven“, sagde hun omsider til Dorothy, „jeg tvivler ikke paa, at min Son vil modtage al jordist Dumbhed af dine Hænder. Ja, jeg vil troe, at endogjaa dit usuldkemne Lys vil kunne vejlede ham til en bedre Verden; thi sikkerligen er du paa Vejen dithen. Men du har talt om en Husbonde. Staaer han imellem denne Mæsse Folk? Lad ham træde frem; thi jeg maa vide, hvem jeg anbetroeer min kostelige Skat.“

Hun vendte Ansigtet mod de mandlige Til-

børere, og efter et Djebliks Tøven traadte Tobias Pearson frem af Skaren. Kvækerinden betragtede den Dragt, som betegnede hans militaire Værdighed, og rystede paa Hovedet; men derpaa iagttog hun den betænkfomme Mine; Djnene, der kæmpede med hendes egne, og overvandttes; Farven, som kom og gik, og ikke kunde finde noget blivende Sted. Som hun saaledes stod og stirrede, udbredte der sig en lidet lystelig Glæde over hendes Træf, ligesom Solskinnet bliver melancholisk at betragte, naar det hviler paa et øde Sted. Hendes Læber bevægede sig uden at hun sagde et Ord, men omsider talte hun.

„Jeg hører det, jeg hører det. Stemmen taler inden i mig og siger: „Forlad dit Barn, Catharina, thi hans Sted er her, og drag didhen, hvor jeg har andet Arbejde for dig. Senderris de naturlige Tilbøjeligheders Baand, forstæst din Kjerlighed, og viid, at den evige Visdom i alle disse Ting har sit Formaal for Dje.““ Jeg gaaer, Venner, jeg gaaer. Tag I mit Barn, min kostelige Juvel. Jeg gaaer didhen, stolende paa, at Alt vil blive godt, og at der selv for dette Barns Hænder vil være Arbejde i din Vingård.“

Hun knælte ned og hvidskede til Abraham, som først stred imod og klyngede sig til sin Moder med Sulken og Taarer, men forholdt sig rolig, da hun havde kysset ham paa Kinderne og rejst sig op. Eterat hun havde holdt sine Hænder over Hovedet i indvortes Bøn, var hun færdig til at gaae.

„Farvel, Venner i min dybe Nød“, sagde hun til Pearson og hans Kone, „den gode Gjerning, I have vist imod mig, er en Skat, som er ubevaret i Himlen, for at blive gjenkjeldt Gder tusindfold herefter. Og Farvel, I, mine Kjender, hvem det ikke er forundt at krumme saa meget som et Haar paa mit Hoved, eller at standse mine Skridt blot et Djeblik. Dagen er kommen, da I skulle anraabe mig for at vidne for Gder om denne ene ikke begaaede Synd, og jeg skal staae op og svare dertil.“

Hun rettede sine Skridt mod Døren, og de Mænd, som havde stillet dem op her, trak sig tilbage og lode hende passere. En almindelig Følelse af Medlidenhed betvang Religionshadens Bitterhed. Sikket ved hendes Kjærlighed og hendes Bedrøvelse, fortsatte hun sin Gang, og alle Folk

stirrede efter hende til hun var vandret op af Hejen og kom dem af Syne bag dens Ryg. Sit eget urolige Hjertes Apostel, drog hun afsted for paany at begynde de forbigangne Mars Vandringer; thi hendes Stemme havde allerede været hørt i mange Lande i Christenbeden, og hun havde vansmægtet i den katholske Inquisition's Fange-celler førend hun sølte Svøben og blev fastet i Puritanernes Fængsler. Hendes Sendelse havde endogsaa udstrakt sig til Propbetens Giterfølgere, og af dem var hun bleven modtagen med den Høflighed og Belvillie, som alle stridende Sectar af vor renere Religion vare enige om at negte hende. Hendes Vægtfælde og hun selv havde i mange Maaneder været bosatte i Tyrkiet, hvor de endogsaa fandt Naade for Sultanens Naavn; dette bedenske Land var tilmed Abrahams Fødested og hans orientalske Navn var et Kjendetegn paa deres Taknemmelighed mod en Vantroendes gode Gjerninger.

Da Pearson og hans Kone saaledes havde erholdt alle de Rettigheder over Abraham, som kunde overdrages, blev deres Kjerlighed til ham, ligesom Grundringen om deres Fædreland eller deres milde Sorg over de Døde, en Del af deres Hjerters uroffelige Tilbebor. Efter en eller to Ugers sjælelige Uro begyndte Trenngen ogsaa at glæde sine Beskyttere ved mange uvilkaarlige Beviser paa, at han betragtede dem som Forældre, og deres Hus som sit Hjem. Førend Vinterens Sne var smeltet, syntes det forfulgte Barn, den lille Vandringmand fra det fjerne og hedenske Land, at være som Indfødt i den ny-engelske Waaning og uadskillelig fra dens Alnesteds Varme og Sikkerhed. Under Indflydelsen af en kjerlig Behandling og ved Overbevisningen om, at han var elsket, tabte Abrahams Opførsel den altfor tidlige Mandighed, som havde været en Dølge af hans forhenværende Stilling, han blev mere barnlig og hans naturlige Charakter udviklede sig med større Frihed. Det var i mange Henseender en smuk Charakter, dog havde maasse baade hans Faders og Moders forstyrrede Indbildningskraft befordret

en vis Sygelighed i Barnets Sind. I sin sædvanlige Tilstand var Abraham i Stand til at glæde sig ved de ubetydeligste Begivenheder og over enhver Gjenstand, der omgav ham; han syntes at opdage rige Skatte til Lyksalighed ved en Gyne, der lignede Tryllehasfelen, som peger paa det forborgne Guld, hvor Alt er skjult for Djet. Hans flygtige Glæde, der kom til ham fra tusinde Kilder, meddelte sig til Familien, og Abraham var ligesom en busvant Solstraale, der opflarede de modfaldne Anstater og forjog Mørket fra de skumle Kroge i Huset.

Da Modtagelighed for Glæde paa den anden Side ogsaa bevirker Modtagelighed for Smerte, gik Drengens fremherskende Gang til overdreven Munterhed i enkelte Djeblikke over til dyb Nedslagenhed. Det var ikke altid muligt at efterspore hans Sorger til deres oprindelige Kilde; men hyppigst syntes de, hvorvel Abraham var for ung til at være bedrovet af en saadan Grund, at stamme fra saaret Kjærlighed. Flygtigheden i hans Glæde gjorde ham ofte skyldig i Forseelser mod hvad der ansaaes for passende i et puritansk Hus, og ved disse Lejligheder undgik han

ikke altid Trettesættelser. Men det ringeste Ord, hvori han kunde spore virkelig Bitterhed — hvilket han ufejlsbarlig vidste at skjelne fra foregIVEN Brede — syntes at sænke sig i hans Hjerte og forgitte alle hans Nydelse indtil han fornem, at han havde faaet fuldstændig Tilgivelse. Abraham besad ikke det ringeste af det Mag, som i Almindelighed ledsager en Overflodighed af Vølsomhed; om man end traadte paa ham, vilde han dog ikke giengjælde det; blev han saaret, kunde han blot doe. Hans Sjæl manglede Bestanddelene til at understøtte sig selv. Den lignede en Plante, der vilde slynge sig om Noget, som var stærkere end den selv, men dersom den blev skuppet til Side eller revet løs, havde den intet andet Valg, end at visne paa Jorden. Dorothy's Skarpsindighed lærte hende, at Strengbed vilde kue Barnets Aand, og hun opdrog ham med den samme lemfældige Omsorg som En, der er vant til at haandtere med en Sommerfugl. Hendes Høgtfælle lagde en lignende Kjærlighed for Dagen, hvorvel den mindre og mindre aabenbarede sig ved fortrolige Kjertegn.

De nærboende Folks Følelser med Hensyn til Dvælerbarnet og dets Beskyttere, vare ikke

undergaaede nogen fordelagtig Forandring, uagtet den øjeblikkelige Triumph, som den forladte Moder havde vundet over deres Sympathier. Den Fortørnelse og Bitterhed for hvilken han var Gjenstand, var meget pinlig for Abraham, i Særdeleshed naar en eller anden Omstændighed gjorde ham det indlysende, at Børn, der vare hans Lige i Alder, delte deres Forældres Kjendskab. Hans blide og selskabelige Natur var allerede strømmet over i Kjærlighed til Alt, hvad der omgav ham, og endnu bestandig fandtes der en Fond af uanvendt Kjærlighed, som han længtes efter at overøse de Smaa med, som havde lært at hade ham. Da Foraarets varme Dage nærmede sig, var Abraham vant til i hele Timer at forholde sig taus og uvirksom for at høre paa de legende Børns Stemmer; men med sin sædvanlige Delicatekse i Bølelserne undgik han at blive bemærket af dem, og gav sig gjerne paa Flugten eller skjulte sig selv for den Mindste iblandt dem. Tilfældet syntes imidlertid omsider at ville aabne et Forbindelsesmiddel mellem hans Hjerte og deres; det var ved Hjælp af en Dreng, omtrent to Aar ældre end Abraham, hvilken Dreng var kommen til Skade ved, at

falde ned fra et Træ i Nærheden af Pearsons Bolig. Da den Videndes eget Hjem var noget borte derfra, modtog Dorothy ham gjerne under sit Tag og blev hans sømme og omhyggelige Plejerinde.

Abraham var ubevidst i Besiddelse af megen Dygtighed i at studere Physiognomier, og denne vilde under andre Omstændigheder have afholdt ham fra at gjøre sig en Ven af denne Dreng. Den Sidstes Ansyn gjorde et ubebageligt Indtryk paa Bestueren, men der udfrævedes nogen Undersøgelse for at opdage, at Marsagen var en meget ubetydelig Fordrejelse af Munden, og Djenbrynes uregelmæssige, brudte Linie og deres for store Nærhed ved hinanden. Maaſke i Lighed med disse uvæsentlige Banstringer stod en næsten ubemærkelig Fordrejning af hvert Led og Brystets ujevne Fremstaaen, hvilket tilsammen dannede et Legeme, der var regelmæssigt som Helhed betragtet, men mangelfuldt i næsten alle dets Details. Drengens Sindelag var tvært og tilbageholdent, og Landsbyſkolelæreren gav ham Studemaal som flev til at lære, endskiøndt han i en mere fremrykket Periode af Livet lagde Ugrjerrighed og ualmindelige Ta-

lenter for Dagen. Men i hvordan end hans physiske eller moralske Uregelmæssigheder monne være, omfattede og klyngede Abraham's Hjerte sig til ham fra det Djeblik, han blev bragt saaret ind i Huset; Fortjælgensens Barn syntes at sammenligne sin egen Skjebne med den Lidendes, og at se, at selv de forskjellige Maader, hvorpaa Ulykken var kommen, havde skabt et Slags Kammeratskab imellem dem. Mad, Hvile og den friske Luft, hvorefter han længtes, bleve forsonte; han slog sig stadigt til Ro ved Siden af den lille Dreng's Seng, og bestræbte sig med en kjerlig Ivershge for at være det Mellemlid, hvorigjennem al den Dumbu gik, som man viste ham. Da Drengen begyndte at komme sig, lykkedes det Abraham at finde paa Lege, der passede for hans Stilling, eller morede ham ved en Gyne, som han maaske havde indsuget med Lusten i hans barbariske Tødestavn. Denne Gyne bestod i at fortælle Eventyr paa staaende Fod og tilsyneladende af en uudtømmelig Kilde. Hans Fortællinger vare naturligvis rædsomme, usammenhængende og uden Plan; men de vare værd at lægge Værke til, fordi der løb en Aare af Menneskekjerlighed gjennem dem alle

og var ligesom et tiltalende, husvant Ansigt, man traf midt i vilde og ujordiske Omgivelser. Tilhørereren viste disse Fortællinger stor Opmærksomhed, og afbrød dem undertiden ved korte Bemærkninger med Hensyn til Begivenhederne, der viste en for hans Alder usædvanlig Klogt, blandet med en moralsk Afvigelse fra det Rette, som stak meget hæsligt af mod Abrahams instinctmæssige Retfærdighed. Der var imidlertid Intet, som kunde standse de Fremfærd, den Sidstes Kjærlighed gjorde, og der var mange Beviser paa, at den blev gjengjældt af den mørke og stivsinde Charakter paa hvem den blev ødslet. Drengens Forældre hentede ham omsider, for at han kunde blive fuldkommen helbredet under deres eget Tag.

Abraham besøgte ikke sin nye Ven efter hans Afrejse; men han gjorde flittige og ivrige Efterforskninger angaaende ham, og skaffede sig Underretning om hvilken Dag, han atter vilde vise sig blandt sine Legefammerater. En smuk Sommer-eftermiddag havde Børnene i Nabolaget samlet sig i det lille skovbefrandsede Amphitheater bag ved Bedehuset, og den lille Reconvalescent var der ogsaa, støttende sig til en Stof. Jubelen af en

Snes ubesmittede Hjerter hørtes i de livlige og
 og lystige Stemmer, som hoppede omkring mellem
 Træerne, ligesom Solskin, der havde faaet Mæle;
 de vorne Mennesker i denne byrdefulde Verden,
 som kom rejsende forbi denne Plet, undrede sig
 over, hvorledes Livet, der begyndte med en
 saadan Glæde, skulde fortsættes i Mørke, og
 deres Hjerter eller deres Indbildningskraft svarede
 dem og sagde, at Barndommens Velstandelse
 har sin Oprindelse i dens Ukyldighed. Men det
 traf sig nu saaledes, at denne lille himmelske Skare
 fik en Tilvært. Det var Abrabim, som kom hen-
 imod Børnene, med et Udtryk af Tillid i sit
 smukke, sjælsfulde Ansigt, som om han, efter at
 have aabenbaret sin Kjærlighed til En af dem, ikke
 længer behøvede at frygte for at blive vilst bort
 fra deres Selskab. Der kom en Dæmper paa de-
 res Glæde i det Øjeblik de saae ham, og de stode
 og hvidskede til hinanden, idet han kom nærmere;
 men lige paa engang foer deres Fædres Djævel i
 disse Fanatikere, der nyligt havde faaet Burer,
 og de styrtede løs paa det stakkels Dvælerbarn, idet
 de udstødte et vildt, skærende Skrig. I et Nu
 var han Skiven for en hel Angel af Kollinge-

Kjender, som løftede deres Stofke imod ham, fastede Sten paa ham, og lagde et 'Odelæggelsesinstinct for Dagen, der var langt modbydeligere end den mandlige Alders Blodtørst.

Den syge Dreng stod imidlertid langt borte fra Tumulten, og raabte med høj Røst: „Vær ikke bange, Abraham; kom hid og tag min Haand“; og hans uhykkelige Ven prøvede paa at lyde hans Raad. Efter at have iagttaget Differets vaklende Nærmelse med et lunt Emil og et frækt Djekast, løftede den lille ondskabsfulde Nidding sin Stof og slog Abraham saa voldsomt paa Munden, at Blodet vældede ud som en Strøm. Det stakkels Barn havde holdt Armene i Bejret for at beskytte sit Hoved mod den Syndflod af Slag, som regnede ned paa det, men nu lod han dem paa engang synke. Hans Forsølgere slog ham ned, trampede paa ham, slæbte ham henad Jorden ved hans lange, smukke Lokker, og Abraham var lige paa Rippet til at blive saa sand en Martyr som nogen, der blødende gik ind i Himmelen. Støjen tiltraf sig imidlertid nogle saa Naboers Opmærksomhed, der gjorde sig den Ulejlighed at udfrie den lille Kjetter og bringe ham til Pearsons Dør.

Abrahims legemlige Overlast var alvorlig, men udholdende og omhyggelig Pleje bevirkede hans Helbredelse; det Saar, der var tilføjet hans sølsomme Sjæl var endnu alvorligere, skjøndt det ikke var synligt. Dets Kjendetegn vare fornemmelig af en negativ Charakter og kunde blot bemærkes af dem, som tidligere havde kjendt ham. Hans Gang var saaledes langsom, adstadig og uden at verle ved de pludselige Udbrud af livligere Bevægelser, hvilke engang havde søaret saagodt til hans overstrømmende Munterhed; hans Ansigt var mørkere, og dets tidligere spillende Udtryk, Solskinets Dands, der kastes tilbage fra den rullende Strøm, var tilintetgjort ved denne Sky over hans Tilværelse; hans Opmærksomhed blev i langt ringere Grad tiltrukken ved de foresaldende Begivenheder, og han syntes at have langt større Vanskelighed ved at fatte, hvad der var Nyt for ham, end i en lykkeligere Periode. En Fremmed, der støttede sin Tom til disse Omstændigheder, vilde have sagt, at Sløvheden i Barnets Forstand stod i en stærk Modsigelse med hvad dets Ansigtstræk lovede; men Hemmeligheden laa i den Retning, Abrahims Tanke havde taget, da han nu

ringede over dem, i Stedet for at de efter Natu-
 rens Orden skulde have slaffet vidt omkring. Et
 Forsøg af Dorothy paa at vække hans tidligere
 Munterhed, var den eneste Lejlighed, hvorved hans
 rolige Væsen gjorde Plads for et voldsomt Udbrud
 af Bedrøvelse — han brast ud i en lidenskabelig
 Graad, og løb for at skjule sig; thi hans Hjerte
 var blevet saaret saa dybt, at endog saa Belvil-
 liens Haand martrede ham som Ild. Undertiden
 hørte man ham raabe om Matten, sandsynligvis i
 Dromme, „Moder! Moder!“ som om hendes Plads,
 hvilken en Fremmed havde udfyldt medens Abra-
 him var lykkelig, ikke kunde lade sig erstatte af
 nogen Anden i hans inderlige Sorg. Blandt de
 mange livslede Stakler, som dengang befandt sig
 paa Jorden, var der maaske ikke en Gæste, hos hvem
 man i den Grad fandt Ustøldighed og Ulykke forenede,
 som hos dette stakkels, sorgfulde Barn, hvilket saa
 snart blev et Offer for det egen himmelske Natur.

Medens denne nedslaaende Forandring havde
 fundet Sted hos Abraham, var der kommen en
 anden til Guldmønden hos hans Adoptivfader
 af en tidligere Oprindelse og af en forskiellig
 Charakter. Da den Begivenhed indtraf, hvormed

denne Fortælling begynder, befandt Pearson sig i en Tilstand af religiøs Sløvhed, endstjændt han alligevel følte en sjælelig Uro og længtes efter en mere brændende Tro, end han besad. Den første Virkning af hans Gudhed mod Abraham var at fremkalde en venligere Følelse, en begyndende Kjærlighed for hele den Sect, hvortil Barnet hørte; men i Forbindelse hermed, og maaffte stammende fra en Mistro til sig selv, stod en hømodig og aabenbar Foragt for deres Læresætninger og Overdrivelse i deres Fremtræden. Efter en lang Overvejelse — thi Spørgsmaalet raatrængte sig ham med uimodstaaelig Kraft — begyndte imidlertid Læresætningernes Taabelighed at blive mindre indlysende, og de Punkter, som fornemmelig havde stødt hans Forstand, antog en anden Skikkelse, eller tabte sig rent. Arbejdet inden i ham syntes endog at have Fremgang medens han sov, og hvad der havde været en Tvivl hos ham, naar han lagde sig til Hvile, indtog ofte en Sandheds Blads, bekræftet ved et eller andet forglemt Bevis, naar han om Morgenen kaldte Tanterne tilbage i Huskommelsen. Men imedens han saaledes aassimilerede sig med Eværmerne, aftog hans Ringeagt

ikke i mindste Maade imod dem, men blev tillige meget heftig mod ham selv. Han bildte sig ogsaa ind, at der lurede et spottende Smil paa enhver af hans Fjendtes Ansigt, og at hvert Ord, som henvendtes til ham, var en Snert. Saaledes var hans Sjælstilstand i det Tidrum, da Israhims Ulykke indtraf, og den Sindstemning, der var en Folge heraf, gjorde den Forandring fuldstændig, hvortil Barnet havde været den oprindelige Aarsag.

Smidlertid havde hverken Forfolgerne Grumhed eller deres Slaattoffers Bedaarelse aflaget. Fængslerne vare aldrig tomme; Gaderne i næsten hver Landsby gave daglig Gjensyd af Svøben; en Kvindes Liv, hvis milde og christelige Aand ingen Grusomhed kunde forbittre, var bleven offret, og mere ustyldigt Blod skulde endnu besmitte deres Hænder, der saa ofte løftede sig i Bøn. Kort efter Restaurationen forestillede de engelske Dvæfere for Carl den Anden, at „der var en Blodaaire aaben i hans Besiddelser“; men omendstjænt den velslystige Konges Misbag var vaft, var hans Indblanding dog ikke saa hurtig. Og nu maa vi gjøre et Spring af mange Maaneder i Fortællingen, i hvilke vi maae overlade Pearson til at kæmpe imod

Bancer og Ulykke; hans Kone til en uroffelig
 Standhaftighed mod tusinde Sorger; stakkels Ab-
 rahim til at visne og hentæres som en ormstucken
 Mosenknop; hans Moder til at drage omkring paa
 en misforstaaet Sendelse, forsømmende det helligste
 Kald, som kan blive overdraget en Kvinde.

En Winteraften, ret en stormfuld Næten, for-
 mørkede Pearsons Bolig, og der fandtes ingen mun-
 tre Ansigter, som kunde forjage Mørket fra hans
 ringe Urne. Det er vel sandt, at Ilden frem-
 bragte en glødende Hede og et rødt Lys, og store
 Ravnestykker, drøppende af halvsmeltet Sne, laae
 rede til at kastes paa Gløderne; men Bærelsets
 Udseende var trist, fordi man savnede meget af den
 tarvelige Velstand, som engang havde prydet det;
 thi Udredelsen af gjentagne Multer og hans egen
 Forsømmelse af de timelige Anliggender havde i
 en høj Grad forarmet Gjeren. Tilligemed Roba-
 vet fra de rolige Dage var ogsaa Krigenes Værk-
 tøj forsvundet med det Samme; Sværdet var
 sønderbrudt, Hjelmene og Krydsset for bestandigt

flængt til Side; Soldaten havde Intet at gjøre med Slag mere, ikke saa meget som sin bare Haand vilde han løfte i Vejret for at beskytte sit Hoved. Men den hellige Skrift var bleven tilbage, og Bordet, hvorpaa den hvilede, var trukket hen til Ilden, medens To af den forfulgte Sect søgte Trøst i dens Blade.

Han, som hørte til, medens den Anden læste, var Husets Herre, nu en udmagret Skikkelse, og forandret lige indtil Ansigtets Udtryk og friske Udseende; thi hans Sind havde altfor længe dvælet blandt sværmeriske Tanker, og hans Legeme var blevet medtaget ved Fængselsstraf og Svøbeslag. Den kraftige og vejrslagne gamle Mand, som sad ved hans Side, havde lidt mindre Ulempe paa en meget længere Løbebane af det samme Slags Liv. Af Person var han høj og anselig, og, hvad der alene var nok til at gjøre ham forhadet af Puritanerne, hans graa Lokker kom frem under hans bredskyggede Hat, og hvilede paa hans Skuldre. All den Tid den gamle Mand læste højt af den hellige Bog, pidskede Sneen mod Vinduerne, eller søg ind mellem Sprækkerne paa Døren, medens et Vindstød huserede i Skorstenen og Flam-

men hoppede rask i Vejret for at søge efter det. Og undertiden, naar Blæsten bestrog Højen i en vis Retning, og sejede ned ved Siden af Huset, tværs over den vinterlige Slette, var dens Stemme noget af det mest melancholske man funde tænke sig; den lød ligesom Førgangenheden talte, som om de Døde hver havde medgivet den en Hvidsten, som om Tidens Udelæggelse aandede i denne ene flagende Lyd.

Dværeren lukkede omsider Bogen, men beholdt imidlertid Haanden mellem de Blade, hvori han havde læst, medens han saae stift paa Pearson. Den Sidstes Stilling og Træk maae have tilkjendegivet, at han led legemlig Smerte; han støttede Bunden mod Hænderne, hans Tænder vare tæt sammenbidte, og hans Legeme sitrede af og til ved en nervøs Rystelse.

„Ben Tobias“, spurgte den gamle Mand medlidende, „har du ingen Husværelse funden i disse mange velsignede Steder af Skriften?“

„Din Stemme har naaet mit Øre ligesom en langt borte værende og utydelig Lyd“, svarede Pearson uden at slaae Øinene op. „Ja, og naar jeg har lyttet opmærksomt til, syntes Ordene folde

og uden Liv, og afpassede til en anden og mindre Sorg end min. Tag Bogen bort", tilføjede han med en selv Bitterhed. „Jeg har ingen Andel i dens Trøstegrunde, og de opfriske kun min Sorg end mere."

„Nej, svage Broder, vær ikke som een af dem, der aldrig har kjendt Lyset", sagde den ældre Dvæfer alvorligt, men med Mildhed. „Er du den, som vilde være tilfreds med at give Alt og taale Alt for Samvittighedens Skyld; som endogsaa ønskede særegne Prøvelser, at din Tro maatte blive luttret, og dit Hjerte afvænnet fra jordiske Ønsker? Og vil du bukke under for en Bedrøvelse, som er lige for dem, der have deres Lod herneden og for dem, som opsamle sig Skatte i Himlen? Tab ikke Modet; thi endnu er dit Kors let."

„Det er tungt! Det er tungere, end jeg kan bære!" udbrød Pearson med en ustadig Mands Utaalmodighed. „Fra min Ungdom af og lige til denne Tid har jeg været en Mand, der er bleven hjemføgt af Himlens Biede, og Nar for Nar, ja, Dag fra Dag har jeg udholdt saadanne Sorger, som Andre ikke kjende til i deres Levetid. Og nu taler jeg ikke om Kjærligheden, som har for-

vandelt sig til Had, Vren til Skændsel, Roligheden og Overflødigheden paa alle Ting til Fare, Mangel og Nøgenhed. Alt dette har jeg baaret, og regnet mig selv for velsignet. Men da mit Hjerte var øde af mange Tab, vendte jeg det til en Fremmeds Barn, og han blev mig dyrebarere end mine egne Smaa, og nu skal han døe, som om min Kjerlighed var Gift. Sandelig, jeg er en forbandet Mand, og jeg vil lægge mig ned i Støvet, og ikke mere rejse mit Hoved."

"Du synder, Broder, men det anstaaer sig ikke for mig, at bebrejde dig det; thi ogsaa jeg har haft mine mørke Timer, i hvilke jeg har knurret imod Korset", sagde den gamle Dræker. Han vedblev, maaffte i det Haab at bortvende sin Troesfælles Tanker fra hans egne Sorger. "Endogsaa for nyligt var Lyset formørket inden i mig, da Blodmændene havde banlyst mig under Dødsstraf, og Constablerne førte mig fra Landsby til Landsby hen imod Orkenen. En stærk og grusom Haand svang det knudrede Toug; det trængte dybt ind i Kjødet, og du vilde kunne have fulgt hver Bakken og Skjelven i mine Fodspor ved det Blod, som fandtes. Efterhaanden som vi kom videre —"

„Har jeg ikke udholdt alt dette, og har jeg knurret?“ afbrød Pearson ham utaalsmodigt.

„Nej, Ven, men hør mig“, vedblev den Anden. „Efterhaanden som vi kom videre, formørkede Nat-ten vor Sti, saa at Ingen kunde see Forfølgernes Kase, eller min Udboldenbed i Lidelser, skjøndt Himlen forbyde, at jeg skulde sætte nogen Grederi. Lysene begyndte at skinne gjennem Husenes Vinduer, og jeg kunde gjøre Forskjel paa Beboerne, efterhaanden som de samlede i Flo og Sikkerbed, hver Mand med sin Kone og Børn ved deres egen Urne om Astenen. Omfjæder kom vi til en Strim- mel frugtbar Land; i den dunkle Belysning var Skoven ikke synlig rundt omkring den; og see! der laae en straataft Baaning, som havde det selv samme Udseende som mit Hjem, langt borte over det vilde Ocean, langt borte i vort eget England. Da faldt der mig bittre Tanker ind; ja, Erln- dringer, som vare det Samme som Døden for min Sjæl. Mine tidligere Dages Lykke stod malet for mig; min Manddoms Uro, den forandrede Tro paa mine gamle Dage. Jeg tænkte paa, hvorledes jeg havde fulgt Mandens Ræst at begive mig paa Ban-

bring, da min Datter, den yngste, den kjæreste af min Børneskole, laa paa sin Døds seng, og —"

„Kunde du høre Manden i et saadant Djæblik“, raabte Pearson gysende.

„Ja, ja“, svarede den gamle Mand skyndsomt. „Jeg knælede ned ved Siden af hendes Seng, da Stemmen talte højt inden i mig; men jeg rejste mig strax, greb min Stav og drog derfra. O! at det maatte være mig forundt at glemme hendes sorgfulde Blik, da jeg saaledes unddrog hende min Arm, og lod hende alene rejse gennem den mørke Dal! thi hendes Sjæl var svag, og hun havde støttet sig til mine Bønner. I hin Nædels Nat blev jeg martret af den Tanke, at jeg havde været en vildfarende Christen og en grusom Fader; ja, selv min Datter, med hendes blege, døende Træk syntes at staae for mig og hvidste: „Fader, du er bedraget; gaa hjem og søg Ly for dit graa Hoved.““ O! Du, til hvem jeg har seet op paa mine Vandringer“, vedblev Drækeren og løftede sine flammende Dine mod Himlen, „paa- læg ikke den blodigste af vore Forfølgere denne min Sjæls ublandede Dødsqual, da jeg troede, at Alt hvad jeg havde gjort og lidt for Dig var efter

en spottende Djævels Indskydelse. Men jeg tabte ikke Modet; jeg knælede ned og kæmpede med Fristeren, medens Svøben voldsomt snertede mig i Rjødet. Min Bøn blev hørt, og jeg gik videre mod Draken med Fred og Glæde.

Den gamle Mand var, uagtet hans Fanatisme sædvanlig havde hele Fornuftens Mildhed, inderlig bevæget ved at fortælle denne Historie, og hans uvante Bevægelse syntes at nedslaae og gjøre hans Selskabsbroder Behrejdelse. De sadde tause, med deres Ansigter vendte mod Ilden, indbildende sig maasse i dens røde Gimmer at kunne see nye Forsølgelses-scener, der endnu stode tilbage at be-sejre. Eneen vedblev bestandigt at vidste stærkt imod Vinduerne, og undertiden, efterhaanden som Favnestykkerne's Flamme gradevis tabte sig, kom den ned gjennem den rummelige Skorsten og hvilede paa Urnestedet. Af og til hørtes listende Fodtrin i et tilstødende Bærelse, og Lyden henledede ufravigeligt begge Dvæteres Øjne til den Dør, som førte dertil. Da et heftigt og støjende Vindstød ved en naturlig Ideeforbindelse ledede hans Tan-ker paa husvilde Rejsende i en saadan Nat, begyndte Pearson atter Samtalen.

„Jeg har været nærvæd at synke under min egen Andel af denne Prøvelse“, bemærkede han, idet han sukede dybt, „og dog vilde jeg ønske, at den maatte falde dobbelt tungt paa mig, dersom Barnets Moder kunde blive sparet. Hendes Saar have været dybe og mange, men dette vil være det værste af dem alle.“

„Brygt ikke for Catharinas Skyld“, svarede den gamle Dværf; „thi jeg kender den modige Kvinde, og har seet hvorledes hun kan bære Korset. Det er vel sandt, at en Moders Hjerte er stærkt inden i hende, og kan synes at stride nægtigt mod hendes Tro; men hun vil snart staa op og vil opsende Taksigelser, fordi hendes Søn saa tidligt er blevet et udkaaret Offer. Drengen har udført sin Sendelse, og hun vil føle, at han er taget bort herfra af Barmhjertighed baade mod ham og hende. Salige, salige ere de, som med saa saa Lidelser kunne gaae ind til Freden!“

Windens lunefulde Anfald bleve nu afbrudte ved en ildvarslende Lyd; — det var en hurtig og stærk Banken paa den yderste Dør. Pearsons blege Ansigt blev endnu blegere; thi mangt et Besøg af Forfølgerne havde lært ham hvad der var

at befrugte; den gamle Mand derimod stod opret, og hans Blik var som den prøvede Soldats, der venter sin Fjende.

„Blodmændene ere komne for at søge mig“, bemærkede han med Holighed. „De have hørt hvorfor jeg er vendt tilbage fra Landflygtigheden, og nu skal jeg føres i Fængsel, og derfra til Døden. Det er en Gude, jeg længe har været forberedt paa. Jeg vil lukke dem op, for at de i det Vindste ikke skulle sige: „See, han frygter!““

„Nej, jeg vil fremstille mig selv for dem“, sagde Pearson med tilbagevunden Styrke. „Det kan være, at de alene søge mig, og ikke vide, at du opholder dig hos mig.“

„Lader os, baade den Gne og den Anden, gaae dem dristigt i Møde“, gjennemlede hans Stalbroder. „Det anstaaer sig hverken for dig eller mig at være bange.“

De begav: dem derfor gennem Gangen til Døren, som de aabnede, idet de henvendte disse Ord til den Vankende: „Kom ind, i Guds Navn!“ Et voldsomt Vindstød drev dem Stormen lige i Ansigtet og slukkede Lampen; de fik netop Tid til at skjelne en Skabning, der fra Jøse til Gudsaal

var saa hvid af den flygende Sne, at den lignede Winteren selv, der i menneskelig Skabning kom for at søge Ly mod sine egne Udelæggelser.

„Træd ind, Ven, og udret dit Vrende, hvordan det saa end er“, sagde Pearson. „Det maa sikkerlig være paatrængende nødvendigt, siden du kommer en saa skrækkelig Nliten.“

„Fred være med dette Sted“, sagde den Fremmede, da de stode i det indre Bærelse.

Pearson foer sammen, den gamle Dvæger ragede op i de slumrende Gummer af Ilden til der steg en klar og høj Lue i Vejret; det var en kvindelig Røst, som havde talt, det var en kvindelig Skikkelse, som stod fold og vinterlig i den hyggelige Belhøning.

„Catharine, velsignede Kvinde“, udbrød den gamle Mand, „er du atter kommet hid til dette formørkede Land? Er du kommet for at vidne modigt, som i gamle Dage? Svøben har ikke faaet Magt over dig, og du er gaaet triumpherende ud af Fængslet; men styrk, styrk nu dit Hjerte, Catharine; thi Himlen vil endnu prøve dig denne ene Gang, førend du gaaer din Løn i Møde.“

„Glæder Gder, Venner!“ svarede hun. „Du,

som længe har tilhørt vort Folk, og du, hvem et lidet Barn har ført til os, glæder Guder! See! jeg kommer som et Sendebud med et glad Budskab; thi Forfølgelses Dag er forgangen. Kongens Hjerte, selv Charles' Hjerte, er blevet bevæget til Mildhed imod os, og han har udsendt sine Befalinger for at standse Blodmændenes Hænder. En Skibsladning af vore Venner er ankommen til Byen hist henne, og jeg sejlede ogsaa gladelig med dem."

Medens Catharina talte, vandrede hendes Dine omkring i Værelset, for at lede om ham, for hvis Skyld Sikkerheden var hende kjær. Pearson henvendte en taus Opfordring til den gamle Mand, og denne unddrog sig ikke heller det pinlige Gjern, som paalagdes ham.

"Soster", begyndte han i en blød, men dog fuldkommen rolig Tone, "du fortæller os om Hans Kjærlighed, der aabenbarer sig i det timelige Gode, og nu maae vi tale til dig om den selv samme Kjærlighed, der aabenbarer sig i Tugtelse. Hidindtil Catharina, har du været som En, der vandrer paa en skummel og besværlig Sti, og fører et Barn ved Haanden; gjerne vilde du uafbrudt

have seet op imod Himlen; men Betyrningen for dette lille Barn har draget dine Dine og din Kjærlighed til Jorden. Søster! vedbliv at glæde dig; thi hans vaklende Djed skulle ikke mere besvære din Gang."

Men den ulykkelige Moder var ikke saaledes til at trøste; hun rystede som et Gspelev, hun blev saa hvid som selve Sneen, der hang sammenflokket i hendes Haar. Den standhaftige gamle Mand rakte hende sin Haand og holdt hende oprejst og fæstede sine Dine paa hende, ligesom for at undertrykke ethvert Udbrud af Lidenstak.

"Jeg er en Kvinde, jeg er kun en Kvinde; vil Han prøve mig over min Formue?" sagde Catharine hurtigt og næsten hvidskende. "Jeg er bleven smertelig saaret; jeg har lidt meget; meget paa Legemet, meget paa Sjælen; forsjæstet mig selv og i dem, som vare mig dyrebarest. Sandelig", tilføjede hun med en langvarig Gysen, "Han vil skaane mig i denne ene Ting." Hun udbrod med pludselig og ubetvingelig Hestighed. "Sig mig, Mand med det kolde Hjerte, hvad har Gud ladet mig vederfares? Har Han ydmyget mig saaledes, at jeg aldrig kan rejse mig mere? Har

Han sender knust mit Hjerte i sin Haand? Og du, til hvem jeg har overantordet mit Barn, hvorledes har du opfyldt dit Hverv? Giv mig Drengen tilbage, frisk, sund, levende, levende, eller Jord og Himmel skulle hævne mig!"

Catharines kvalfulde Strig blev besvaret af et Barns svage, meget svage Stemme.

Paa denne Dag var det bleven indlysende for Pearson, for hans alderstegne Gjest og for Dorothy, at Abrahams korte og besværlige Pilgrims-gang nærmede sig sin Ende. De to Første vilde saare gjerne have blevet hos ham, for at holde de Bønner og gudelige Samtaler, som de fandt passende til Tiden, og hvilke, om de end ere magtesløse i Henseende til den afskedtagende Rejsendes Modtagelse i den Verden, hvortil han drager, i det Mindste kan understøtte ham i at sige Jorden Farvel. Men omendkjendt Abraham ingen Klage hittede, forstyrredes han dog af de Ansigtter, der betragtede ham, saa at Dorothy's Forestillinger og deres egen Overbevisning,

at Barnets Fødder maatte kunne betræde Himlens Stenbro uden at besudle den, berægede de to Dvæfere til at sjerne sig. Abraham lukkede derpaa sine Dine og blev rolig, og, dersom han ikke af og til havde hvidstet et venligt Ord til sin Plejemoder, skulde man have troet, at han sov. Da Aftenen imidlertid begyndte at falde paa og Stormen var isærd med at rejse sig, syntes der at være Noget, som forstyrrede Freden i Drengeus Sind og at gjøre hans Høresands virksom og skarp. Naar et forbigående Vindstød rystede Vinduesrammerne, bestræbte han sig for at dreje Hovedet den Vej: naar Døren flappede frem og tilbage paa sine Sængsler, saae han længe og forventningsfuld didhen; naar den gamle Mand's Stemme, medens han læste i Bibelen, blot hævede sig en Smule højere, holdt Barnet næsten sit hændende Mandedræt for at lytte; naar en Suedrive toer forbi Hytten med en Lyd, der lignede en Klædnings Kasken, syntes Abraham at vente, at der skulde træde en Besøgende ind.

Men efter en kort Tids Forløb opgav han ethvert hemmeligt Haab, han maatte have næret, og lagde sin Kind paa Pudden med en undertrykt,

flagende Samren. Han tiltalte derpaa Dorothy med sin sædvanlige Venlighed, og bad hende underligt at komme nærmere; hun gjorde det, og Abraham tog hendes Haand mellem begæ sine, givende den et blidt Tryk, som for at forviſſe sig ſelv om, at han holdt den. Med Mellemrum foer der, dog uden at forſtyrre Freden paa hans Afſyn, en meget ſvag Skjelven gjennem ham fra Hoved til Fod, ſom om en mild, men noget kolig Wind var puſtet hen over ham og havde faaet ham til at gylſe. Da Drengen ſaaledes ledede hende ved Haanden paa hans ſtille Fremgang mod Gviahedens Grændſer, bildte Dorothy ſig næſten ind, at hun kunde ſkjelne den nære, ſkjøndt dunkle Frydefuldhed ved det Hjem, han var nær ved at naae; hun vilde ikke have loffet den lille Bander tilbage, ſkjøndt hun beklagede ſig ſelv, at hun maatte forlade ham og vende om igjen. Men juſt da Abrahams Hodder berørte Paradifets Jordbund, hørte han en Stemme bag ved ſig, og den kaldte ham nogle ſaa, ſaa Skridt tilbage paa den trange Vej, han havde vandret. Da Dorothy be-
 tragtede hans Anſigtſtræk, bemærkede hun, at deres rolige Udtryk igjen var forſtyrret; hendes egne

Tanker havde været saa aldeles benvendte paa ham, at hun aldeles intet Dre havde havt for Stormen og for de menneskelige Stemmer; men da Gatharines Skrig trængte gennem Bærelset, prøvede Drengen paa at rejse sig.

„Ven, hun er kommen! Luf op for hende!“ raabte han.

Et Dieblif efter knælede Moderen ved Siden af Sengen; hun trak Ibrahim tæt op til sit Bryst, og han gjemte sig der, uden nogen heftig Glæde, men tilfreds, som om han lussiede sig selv i Evn. Han saae hende ind i Ansigtet, og da han læste Dødsansigten deri, sagde han med mild Nivor: „Sorg ikke, kjereste Moder. Nu er jeg lykkelig.“ Og med disse Ord var den sagtmodige Dreng død.

Konaens Befaling til at standse Forfølgelserne i Ny-England vare virksomme til at forebygge flere Martyrdomme; men Autoriteterne i Colonierne, der stode paa den lange Afstand og maasse paa den kongelige Regerings formodede

Ustadighed, fornyede fort efter deres Strengbed i alle andre Henseender. Catharines Fanatisme var bleven vildere ved Sønderribselsen af alle menneskelige Baand, og hvor som helst en Svøbe blev løftet, der var hun tilstede for at modtage Slaget, og naar et Vængsel blev aabnet, der kom hun did, for at lade sig indespærre. Men i Tidens Løb begyndte en mere christelig Aand — en Fordragelighedens, skjøndt ikke en Broderlighedens eller Gvighedens Aand at finde Indgang i Landet med Hensyn til den forfaldne Sect. Og naar da de strenge gamle Pilgrime snarere betragtede hende med Medynk end med Harm; naar Matronerne bespiste hende med Levningerne af deres Børns Mad, og tilbode hende Matteleje paa en baard og simpel Seng; naar ikke længere en lille Skare af Skoledrenge forlod deres Leg for at kaste Sten efter den rasende Sværmer; — da vendte Catharine tilbage til Pearsons Bolig og gjorde den til sit Hjem.

Som om Abrahams Elskværdighed endnu bestandig dvælede ved hans Afke, som om hans fjerlige Aand steg ned fra Himlen for at lære hans Moder den sande Religion, blidnedes hendes vilde

og hævnjerrige Natur ved de samme Sorger, som engang havde opirret den. Da en Række af Aar havde gjort Colonisterne fortrolige med den bestedne Sorgendes Træf, blev hun Gjenstand for en almindelig, om end ikke dyb Interessse; et Bæsen, hvem Alle kunne hde den Medfølelse, der ellers var tilovers. Alle talte om hende med den Grad af Medlidenhed, som det er behageligt at være Gjenstand for; Alle vare rede til at vise hende de smaa Billigheder, som ikke koste noget, men dog lægge en god Billie for Dagen; og da hun endelig døde, fulgte en lang Skare af hendes engang faa bittre Forsølgere, med sammelig Bedrøvelse og med Taa- rer, der ikke vare smertelige, hende til hendes Hvilested ved Siden af Abrahims grønne og sammensunkne Grav.

Mr. Higginbothams Endeligt.

En ung Kyr, af Næringssvei Tobaksbandler, var paa Rejen fra Morristown, hvor han havde gjort store Forretninger med Forstanderen for Ebaker-Colonien*), til Byen Parkers Falls ved Salmon Floden. Han havde en net lille grønmalet Bogn, paa hver Side af samme var malet en Cigarfæse, og bagpaa en indianst Hovding, der holdt en Pibe og en gylde Tobaksstængel. Pissekræmmeren fjorte en nysselig lille Hoppe, og var selv en ung Mand af fortræffelig Charakter, nøjeseende til at slaae en Handel med, men derfor ikke det mindste værre lidt af Manerne, der, som

---

*) Shakerne ere en Religionssect i Nordamerika, hvis Gudstjeneste foregaaer under en fellsom Trippe eller en Slags Dands. Om denne Sect see for Dvrigt Dickens „Optegnelser“. D. A.

Jeg har hørt dem sige, hellere ville barberes med en skarp, end med en fløv Stageskiv. I Særdelighed var han afholdt af de vakre Piger langs med Connecticut, hvis Gunst han plejede at søge ved Foræringer af den bedste Røgtobak af hans Forraad, vel vidende, at Bønderpigerne i Ny-England sædvanligvis ere store Undere af Biben. Endvidere var Bispekræmmeren, som det vil sees i Løbet af min Historie, spørgesyg og noget af en Gladdermund, der altid fløede efter at høre Nyt, og begjerlig efter at fortælle det igjen.

Efter en tidlig Frokost i Worristown havde Tobakshandleren, hvis Navn var Dominicus Wile, rejst syv engelske Mil gjennem en ensom Skovstrækning, uden at tale et eneste Ord til Noget undtagen til sig selv og sin lille graa Hoppe. Da Kloffen var benved Syv, var han mere i Hysten efter at holde en Morgenpassiar, end en Kræmmer i Byen efter at læse sin Morgenblad. Lejligheden syntes at være nær for-Haanden, da han, efter at have tændt en Cigar med et Brændglas, bemærkede en Mand, der kom gaaende over Toppen af den Høj, ved hvis Fod Bispekræmmeren havde standset sin grønne Bogn. Dominicus

iaagttog ham, idet han gik ned ad Højen, og lagde Mærke til, at han bar en Bylt over Skuldrene paa Enden af en Stok, og vandrede afsted med trætte, men dog bestemte Skridt. Det saa ikke ud til, som om han havde begivet sig paa Vandring i den forfriskende Morgenstund, men snarere som om han havde rejst til Fods hele Natten og tænkte at gjøre det Samme hele Dagen igjennem.

„God Morgen, Mister“, sagde Dominicus, da han var kommen saa nær, at han kunde høre. „De er i et ganske godt Skub. Hvad Nytt fortæles der i Barkers Falls?“

Manden trak sin bredskyggede graa Hat ned over Djnene og svarede temmelig uniggent, at han ikke kom fra Barkers Falls, hvilken By, da den var Maalet for hans Dagsrejse, Bispekræmmeren ganske naturlig var kommen til at nævne.

„Ja, ja da“, tog Dominicus Bife atter til Orde, „lad os da høre de sidste Nyheder fra det Sted, De kommer fra. Jeg bryder mig ikke videre om Barkers Falls. Et andet Sted kan ogsaa gjøre det.“

Saaledes nødet, syntes den Rejsende — det

var en Tyr af saa skrygt et Udseende, som man vel kunde ønske at møde i en ensom Skovstrækning — at betænke sig lidt, som om han enten søgte i sin Hukommelse efter Nyheder, eller overvejede Ljensligheden af at fortælle dem. Omfærd steg han op paa Trinet af Bognen, og hvidstede Dominicus i Dret, skjøndt han for den Sags Skyld gjerne kunde have raabt højt, da dog ingen anden Dødelig vilde have hørt ham.

„Det er sandt, nu falder der mig lidt Nytt ind“, sagde han. „Gamle Mr. Higginbotham i Kimballton, blev myrdet i sin Frugthave i Gaar Aftes Kloften Otte af en Irlander og en Neger. De klyngede ham op i en Gren af et Mikkelsdags Bæretæ, hvor Ingen vilde finde ham før om Morgenen.“

Saa snart som denne skrækkelige Begivenhed var meddelt, gav den Fremmede sig igjen paa Rejsen med endnu større Alfærdighed end før, og vendte ikke engang sit Hoved om, da Dominicus indbød ham til at ryge en spansk Cigar og fortælle alle Enkeltheder. Bispeframmeren fløjtede til sin Hoppe, og op gif det ad Højen, medens han grublede over Mr. Higginbothams uheldige

Ekjebne; hvem han kjendte paa Handelens Vegne, da han havde solgt ham mangt et Bundt Cigarer og en god Del tyndt spunden Skraatobak, Romfru- og Sigentobak. Han var temmelig forbauset over den Hurtighed, hvormed denne Nyhed havde udbredt sig. Kimballton var næsten tredsindstyve Mile derfra i lige Linie; Mordet var begaaet Klokken Otte den foregaaende Aften, og dog havde Dominicus hørt tale om det Klokken Syv om Morgenen, just da stakkels Mr. Higginbothams egen Familie havde fundet hans Legeme hængende paa Mikkelsdags Bæret. Den fremmede Fodgænger maatte have baaret Syv-milestøvler for at rejse i en saadan Fart."

„Elenne Nyheder flyve hurtigt, siger man“, tænkte Dominicus Wife; „men disse stikke Jernbanerne. Hveren burde lejes til at gaae som I-bud med Præsidentens Budskab.“

Denne Kunde blev lost ved at antage, at Fortælleren havde taget een Dag fejl i Regningen med Hensyn til Begivenhedens Datum, saa at vor Ven ikke tog i Betænkning at fortælle Historien i hvert Vertshus og Magasin langs med Landevejen, ødende et belt Bundt spanske Papircigarer

paa i det Mindste thye forfærdede Tilhørerfkarer. Han fandt sig selv usvælgelig som den første Overbringer af Nyheden, og blev saa overøst med Spørgsmaal, at han ikke kunde Andet end udvilde Omridsene indtil det blev en ganske anstændig Historie. Han fik et Slags bekræftende Vidnesbyrd. Mr. Higginbotham var Handelsmand, og en af hans forrige Contoirbetjente, hvem Dominicus fortalte Begivenheden, bevidnede, at den gamle Herre var vant til at vende hjem gjennem Frugthaven ved Aftenens Kræmme med Penge og værdifulde Papirer fra Magasinet i sin Lomme. Contoirbetjenten lagde kun liden Sorg for Dagen over Mr. Higginbothams sørgelige Endeligt, idet han lod falde Bink om, hvad ogsaa Bissekræmmeren havde bemærket i sin egen Samhandel med ham, at han var en knarvorn gammel Tyr, saa indeffluttet i sig selv som en Struestif. Hans Formue vilde gaae i Arv til en vakker Niece, der nu holdt Skole i Kimballton.

Med at fortælle disse Nyheder til det almindelige Bedste, og med at drive Handel til sit eget, blev Dominicus opholdt saa længe paa Vejen, at han foretrak at overnatte i en Kro, omtrent fem

Mile fra Barters Falls. Efter at have spist til Aften og tændt een af sine bedste Cigarrer, tog han Plads i Skjenkestuen, og gjennemgik Mordhistorien, der nu var voret saaledes, at Fortællingen medtog en halv Time. Der var vel tyve Mennesker i Bærelset, hvoraf de nitten modtog den som et Evangelium. Men den Tyvende var en gammelagtig Landmand, der var kommen til Hest for kort Tid siden, og nu sad i en Krog, rygende sin Pipe. Da Fortællingen var forbi, rejste han sig meget betænksomt op, trak sin Stol hen lige over for Dominicus og stirrede ham stift ind i Ansigtet, udpustende den gemeneste Tobaksrøg, Bissekammeren nogensinde havde lugtet.

„Vil De gjøre Deres Gd derpaa“, spurgte han i samme Tone som en Dommer paa Landet, der optager et Forhør, „at gamle Squire Higginbotham af Kimballton er bleven myrdet i sin Frugthave i den næstforegaaende Nat, og fundet hængende i sit store Bæretre i Gaar Morges?“

„Jeg fortæller Historien, som jeg har hørt den, Mister“, svarede Dominicus, og lod sin halv udbændte Cigar falde; „jeg siger ikke, at jeg har seet hvordan det gik til. Derfor kan jeg ikke gjøre

min Gud paa, at han netop er myrdet paa denne Maade."

"Men jeg kan gjøre min Gud paa", sagde Landmanden, "at dersom Squire Higginbotham er myrdet næstafvigte Nat, da har jeg drukket et Glas Pitter med hans Aand i Morges. Da han er en Nabo af mig, faldte han mig ind i sit Magasin, da jeg red forbi og tracterede mig, og bad mig om at udrette et lille Grendes for ham paa Vejen. Han syntes ikke at vide noget mere om sit eget Mord, end jeg gjorde."

"Hvad for Noget, det kan altsaa ikke være Tilfældet!" raabte Dominicus Wife.

"Jeg bilder mig ind, at han vilde have omtalt det, hvis det var saa", sagde den gamle Landmand, og han trak sin Stol tilbage i Krogen, og lod Dominicus rent i Stikken.

Det var en ubehagelig Opstandelse af gamle Mr. Higginbotham! Biskofræmmeren havde ikke Mod til at blande sig mere i Samtalen, men trossede sig selv med et Glas Grog, og gik i Seng, hvor han hele Natten igjennem drømte om Hængningen i Mikfelsesdags Bæret. For at undgaae den gamle Landmand (hvem han afstyrede i den

Grad, at han hellere havde seet ham flynget op, end Mr. Higginbotbam), stod Dominicus op i den tidlige Morgenstund, spændte sin lille graa Hoppe for den grønne Vogn og kjørte i hurtigt Trav hen ad Parkers Falls til. Den forfriskende Lustning, den beduggede Vej og den yndige Sommerdawning, opmuntrede hans Livsaander og vilde endogsaa give ham nyt Mod til at gjentage den gamle Historie, hvis der havde været en Moders Sjæl vaagen for at bære den. Men han mødte hverken Trister af Orer, lette Vogne, Chaiser, Ryttere eller Rodgængere, indtil, ligesom han passerede Salmon Floden, en Mand kom traaskende ned til Broen med en Bylt over sin Skulder, paa Guden af en Stof.

„God Morgen, Mister“, sagde Fiskekræmmeren, boldende sin Hoppe tilbage med Tøjlen. „Person De kommer fra Simballton eller det Nabolag, kan De maaste fortælle mig den rette Sammenhæng med denne Affaire med gamle Mr. Higginbotbam. Er den gamle Fyr virkelig bleven myrdet for to eller tre Nætter siden af en Islænder og en Neger?“

Dominicus havde talt i altfor stor en Skyn-

ding til at han skulde have lagt Mærke til, at den Fremmede selv havde et stærkt Anstreg af Negerblod. Ved at høre dette pludselige Spørgsmaal, syntes Ethiopieren at skifte Hud, dens gule Farve forandrede sig til en dødningsagtig bleg, medens han skjælvende og stammende svarede saaledes:

„Nej! nej! det var ingen farvet Mand! Det var en Irlænder, som hængte ham sidste Aften omtrent Kloffen Otte. Jeg tog bort Kloffen Ehy! Hans Golt kunne endnu ikke have fundet ham i Frugthaven.“

Den gule Mand havde neppe udtalt, førend han brød fort af, og, hvorvel han syntes træt nok i Forvejen, fortsatte han sin Rejse med saadanne Skridt, at han vilde have holdt Bissekammerens Hoppe i et ganske artig Tæp. Dominicus stirrede efter ham med stor Forbauselse. Hvis Mordet ikke var begaaet førend Tirsdag Nat, hvad var det da for en Prophet, som havde forudsagt det med alle dets nærmere Omstændigheder Tirsdag Morgen? Hvis Mr. Higginbothams Lig endnu ikke var fundet af hans egen Familie, hvorledes kom da Mulatten omtrent tredive Miles Afstand

til at vide, at han hang i Frugthaven, i Særdeleshed, da han havde forladt Kimballton førend den ulykkelige Mand overhovedet var hængt. Disse tvetydige Omstændigheder tilligemed den Fremmedes Overraskelse og Skræk, bragte Dominicus til at tænke paa at buje og skribe efter ham, som en Medvider i Mordet, siden det virkelig syntes, at der var begaaet et Mord.

„Men lad den stakkels Djævel gaae“, tænkte Bispekræmmeren. „Jeg ønsker ikke at faae hans sorte Blod paa min Samvittighed, og ved at døenge Negeren blev Mr. Higginbotham derfor ikke ubængt. Den gamle Herre ikke hængt! Jeg veed, at det er en Synd; men jeg vilde blive rasende ved at han for anden Gang skulde komme til Live og lade mig staae som Regner!“

Under disse Betragtninger førte Dominicus Bife ind paa Gaden i Parkers Falls, der, som enhver veed, er saa blomstrende en By, som tre Bomuldsmanufacturer og et Hammerværk kunne gjøre den til. Maskinerne vare endnu ikke i Bevægelse og kun saa af Boutiferne vare lukkede op, da han steg af i Staldgaarden ved Kroen, og lod det være sin første Bestilling at forlange et Tjerding-

far Havre til Hoppen. Hans anden Bestilling var naturligvis at meddele Staldmesteren Mr. Higginbothams forgærlige Gudeligt. Han fandt det imidlertid tilraadeligt ikke at være altfor bestemt med Hensyn til Tiden, da den skændige Handling blev begaaet, og var derfor ogsaa uvis om den var udført af en Irælender og en Mulat, eller blot ved een af Grins Søner alene. Ikke heller gav han sig af med at fortælle Historien under sin egen eller nogen Andens Autoritet; men omtalte den som et almindeligt udbredt Rygte.

Historien løb igjennem Byen ligesom en Ald mellem Træer, der ere bundne sammen, og blev saa udbredt en Folkesnak, at Ingen kunde sige, hvorfra den var kommen. Mr. Higginbotham var saa velbekjendt i Parkers Falls som nogen af Stedets Borgere, da han havde Medpart i Hammerværket og var en betydelig Actiebayer i Bomuldsmanufacturerne. Indbyggerne følte, at deres egen Velvære berøede paa hans Stjebne. Saa stor var Berørelsen, at Parkers Falls Gazette kom ud Dagen før den plejede og med det halve Nummer blankt, samt med en Columnne meget store Bogstaver og med Overskrift: **Mr. Higgin-**

bothams gyfelige Mord! Blandt andre skræffelige Unfeltsbeder beskrev den trykte Beretning Mærkerne af Strikken om den døde Mands Hals, og anførte hvor mange tusinde Dollars den Mordede var bestjaalen for; der var ogsaa anvendt megen Pathos for at skildre hans Nieces Bedrøvelse, der var falden fra den ene Besvimelse i den anden, lige siden man fandt hendes Onkel vængende i Miffelds dags-Bæretæct med frænaede Lommer. Byens Poet hævede ogsaa den unge Dames Sorg til Skyerne i en Ballade bestaaende af sytten Stanser. Borgerrepræsentanterne holdt et Møde, hvori de, i Betragtning af Mr. Higginbothams Kortjenerer af Byen, besluttede at udsende Lebesedler, hvori der tilbødes en Belønning af fem Hundrede Dollars for Aaagribelsen af hans Mordere og Tilvejebringelsen af den stjaalne Gjendom.

Imidlertid strømmede hele Befolkningen i Warters Halls, bestaaende af Kræmmere, Bertinder i Kost- og Logisbusene, Fabrikviiger, Fabrikarbejdere og Skoledrenge, ud paa Gaden og holdt en saa støjende Gadderfladder, at den rigeligt opvejede Bonuldsmaskinernes Larm som standsede deres sædvanlige Larm af Ugtelse for den Af-

døde. Havde Mr. Higginbotham sat Pris paa Naarfundighed efter sin Død, vilde hans Mand have gottet sig ved denne Tumult. I sit Hjertes Forsængelighed glemte vor Ven Dominicus de Forsigtighedsregler, han havde foresat sig, og stigende op paa Byens Post, proclamerede han sig selv som den, der havde været Overbringer af den autentiske Efterretning, der havde raft en saa forbausende Opfigt. Han blev strax Djebliffets store Mand, og havde just begyndt paa en ny Udgave af Fortællingen, med en Stemme som en Markprædikant, da Postkarethen rullede op ad Gaden. Den havde fjørt hele Natten, og maatte have skiftet Heste i Kimballton Kløffen Tre om Morgenen.

„Nu skulle vi høre alle Ufælthederne“, skreg Hoben.

Diligencen rumlede op til Ruegangen foran Kroen, fulgt af et Tusinde Mennesker; thi hvis nogen Mand indtil dette Djeblif havde påstet sin Dømt, forlod han den nu i første Skynding for at høre Nyhederne. Bispekræmmeren, i Evidsen for Bæddeløberne, opsnusede to Passagerer, der begge bleve meget forvirrede ved at vaagnes af

en behagelig Blund for at befinde sig midt i en
 Folkeflynge. Alle og Enhver antastede dem med
 særskilte Spørgsmaal, alle fremsatte paa eengang,
 saa at Barret blev ganske maalest, skjøndt den
 Eine var Procurator og den Anden en ung Dame.

„Mr. Higginbotham! Mr. Higginbotham!
 Siig os, hvorledes det hænger sammen med gamle
 Mr. Higginbotham!“ vrælede Hoben. „Hvorledes
 lyder Coronereus Kjendelse? Ere Morderne paa-
 grebne? Er Mr. Higginbothams Niece kommen
 sig efter hendes Besvimelse? Mr. Higginbotham!
 Mr. Higginbotham!“

Rudffen sagde ikke et Ord, undtagen for at
 bande Staldmesteren frygteligt, fordi han ikke bragte
 ham et nyt Hørspand. Procuratoren havde sæd-
 vanligvis sin Aandsnærvarrelse, endogsaa i Søvn;
 det Første han gjorde, efter at have erfaret Mar-
 sagen til det hele Nære, var at fremtage en stor
 rød Tegnebog. Smidlertid havde Dominicus Wife,
 der var en overmaade høflig ung Mand, og som
 tillige havde en Formodning om, at en kvindelig
 Tunge vilde fortælle Historien ligesaa glat som
 en Procurators, hjulpet Damen ud af Vognen.
 Det var en smuk, indtagende Bille, nu lys vaagen

og saa skinnende som en Knap, og hun havde saadan en sød, nysselig Mund, at Dominicus næsten ligesaa gjerne vilde have hørt en Kjærligheds- som en Mordhistorie af hende.

„Mine Herrer og Damer“, sagde Procuratoren til Kræmmerne, Fabrikarbejderne og Fabrikpigerne, „jeg kan forsikre Dem, at en eller anden ubegribelig Fejltagelse, eller, endnu mere rimeligt, en forsættelig Løgn, der ondskabsfuldt er ordiget for at skade Mr. Higginbothams Credit, er Skyld i dette besynderlige Mord. Vi passerede denne Morgen Klokken Tre gjennem Kimballton, og vilde ganske sikkert have faaet Underretning om Mordet, hvis noget saadant var begaaet. Men jeg har et Bevis paa det Modsatte, der næsten er ligesaa stærkt som Mr. Higginbothams eget mundlige Vidnesbød. Her er en Billet, med Hensyn til en af hans Sager for Connecticut-Retterne, som blev overrakt mig af den nævnte Herre selv. Jeg finder, at det er dateret afvigte Aften Klokken Ti.“

Efterat have sagt dette, fremviste Procuratoren Datoen og Underskriften paa Billetten, som bævede det over al Tvivl, at enten var den stædige Mr. Higginbotham i Live, da han skrev den, eller

— hvad Noget ansaae for det rimeligste af et af to Tilfælde — at han var saa fordybet i sine verdslige Forretninger, at han endogsaa efter sin Død vedblev at beskjetiae sig med dem. Men ganske uventet kom der Syn for Sagen. Uiterat den unge Dame havde hørt paa Bispefræmmerens Forklaring, gav hun sig blot et Djebligs Tid til at glatte sin Kjøle og bringe sine Vokker i Orden, nærmede sig derpaa Kroderen og gjorde et bestemt Tegn for at blive hørt.

„Gode Folk“, sagde hun, „jeg er Mr. Higginbothams Niece.“

Der gik en forbauset Mumlen gjennem hele Klyngen ved at finde bende saa straalende og rød som en Rose, den samme ulykkelige Niece, hvem man, paa Parkers Falls Gazettes Autoritet, havde anseet at ligge for Døden af Krampeflag. Men der var nogle fljise Kyre, som hele Tiden havde tvivlet paa, om en ung Dame vilde være slet saa forvirvlet over en gammel rig Dufel var bleven bænnet.

„De seer“, vedblev Miss Higginbotham med et Smil, „at denne snurrige Historie er aldeles ugrundet, hvad mig selv angaaer, og jeg troer, at

Jeg tør forsikre det Samme om min kjere Onkel Higginsbotbam. Han viser mig den Godhed at skjenke mig et Hjem i sit Hus, skjøndt jeg selv bidrager til mit Opbold ved at holde Skole. Jeg forlod Kimballson denne Morgen for at tilbringe den begyndende Ferie hos en Veninde, omtrent fem Mil fra Parkers Falls. Da min ædelmodige Onkel borte mig paa Trapperne, faldte han mig ind til sin Seng og gav mig to Dollars og halvtredssjindstyve Gents for at betale min Kjørsel med Posten og en anden Dollar til mine Extraudgifter. Han lagde derpaa sin Tegnebog under sin Bude, gav mig Haanden, og raadede mig til at tage nogle Løvbakker med i min Pøse, i Stedet for at spise Brodskost undervejs. Jeg er derfor fuldkommen forvisset om, at min kjere Frænde er i Live, og jeg stoler paa, at jeg ogsaa vil finde ham levende ved min Hjemkomst."

Den unge Dame rejede, da hun havde sluttet sin Tale, der var saa fornuftig og indflædt i saa velvalgte Ord, og holdt med saa megen Unde og Værdighed, at Gubver ansaae hende skiftet til at være Forstanderinde for det bedste Academi i Staten. Men en Fremmed vilde have antaget, at

Mr. Sigginbotham var en Tjenstand for Nisky i Parkers Falls, og at der havde været proclameret en Taksigelse for hans Mord, saa overdreven var Indbyggernes Harm ved at erfare deres Fejltagelse. Fabrikarbejderne besluttede at vise Dominicus Rife offentlig Hyldest, men vare blot uenige i, om de skulde overstryge ham med Tjære og rulle ham i Tjer, lade ham ride paa et Gelænder med Lodder under Fodderne, eller forriste ham med en Menselse under Gadeposten, fra hvis Top, han havde erklæret sig selv for Overbringer af disse Nyheder. Efter Procuratorens Raad talte Borgerrepræsentanterne om at anlægge Sag imod ham for løbstridig Opførsel ved at sætte ugrundede Rygter i Omløb til stor Forstyrrelse af den almene Ro. Intet Andet reddede Dominicus saavel fra Bøbelens som fra Rettens Justits uden en veltalende Appæl fra den unge Dame til hans Fordel. Efter at have henvendt nogle saa dybtfulte, taknemmelige Ord til hans Belgjørerinde, steg han op i den grønne Vogn og fjørte ud af Byen, under en Artillerisalve fra Skoledrengene, der fandt Ammunition i Overflødighed i de nærliggende Lergrave og Mudderpøle. Da han vendte

Hovedet om, for at udverle et Afskedsblik med Mr. Higginbothams Niece, flej der en Kugle, som var æltet i en Hart og derfor dygtig blød, han fladskende paa Munden og gav ham et lidet lysteligt Udseende. Hans hele Person var saa tilfølet af lignende smudsige Skydevaaben, at han næsten blev fristet til at fjere tilbage og anholde om den Renselse ved Gadeposten, hvormed man havde truet; thi omendstjændt den ikke var velment, vilde den dog nu have været en Barmhjertighedsgjerning.

Imidlertid skinnede Solen varmt paa stakkels Dominicus, og Mudderet, et Sindbillede paa alle Pletter af ufortjent Daddel, lod sig lettelig børste af, da det var tørt. Da han var en lystig Vætter, fik han snart sin Munterhed tilbage, og han kunde heller ikke afholde sig fra en hjertelig Latter ved at tænke paa den Gulumbøj, som denne Historie havde vaakt. Borgerrepræsentanternes Løbesedler vilde bevirke alle Landstrøgernes Unboldelse i hele Staten; Artikelen i **Parkers Falls Gazette** vilde blive optaget i alle Blade lige fra Maine til Florida, og maasse gaae over i de Londonske Blade, og mangen en Gniefind vilde bære for sit Vengestrin og sit Liv ved at erfare Mr.

Higginbothams sørgelige Gendeligt. Biskopfræmmere-
rens Lanter dvælede med megen Varme ved den
unge Skolebestyrerindes Undigbeder, og han bandte
paa, at Daniel Webster aldrig talte saa lig en Engel,
som Miss Higginbotham, da hun forsvarede ham
mod den rasende Befolkning i Parkers Falls.

Dominicus var nu kommen til Rommen ved
Kimballton, da han undervejs havde besluttet sig
til at besøge Byen, skjøndt Forretninger havde af-
draget ham fra den nærmeste Vej fra Morristown.
Efterhaanden som han røkkede Scenen for det for-
modede Ord nær, begyndte han at gennemgaae
Omstændighederne i sine Lanter, og forbausedes
over det Udseende hele Sagen antog. Var der
Intet indtruffet for at bestyrke den første R. Jensen-
des Historie, vilde man kunde have anseet den for
et Opsvind; men den gule Mand var aabenbar
bekjendt enten med Rhytet eller med Tildragelsen,
og der var noget hemmelighedsfuldt i hans ned-
slagne og bredefulde Blik, da der blev forelagt
ham saa uventet et Spørgsmaal. Naar der til
dette særegne Sammenstød af Omstændigheder blev
føjet, at Rhytet passede nøje til Mr. Higgin-
bothams Charakter og Levevis, ja, at han havde

en Frugthave og et Mikfelsesdaags-Væretæ, hvilket han altid passerede forbi ved Aftenens Frembrud, forekom de tilfældige Beviser Dominicus saa stærke, at han begyndte at tvivle paa Gætheden af den Autograph, Procuratoren var fremkommen med, ja selv om Nicens ligefremme Vidnesbyrd, burde antages for gyldigt. Ved at anstille varfomme Undersøgelser paa sin Rejse, havde Bispefræmmieren endvidere dragt i Erfaring, at Mr. Higginbotham i sin Tjeneste havde en Irlænder af tvivlsom Charakter, som han havde antaget uden anbefaling, af økonomiske Hensyn.

„Gid jeg selv maa blive hængt“, sagde Dominicus ganske højt, idet han naaede Toppen af en eneliggende Høj, „om jeg vil troe, at gamle Higginbotham ikke er hængt, førend jeg seer ham med mine egne Øjne og hører det af hans egen Mund! Og da han er en listig Ræv, vil jeg have Bræsten eller en anden respectabel Mand til at være Borgen derfor.“

Det var blevet mærkt da han naaede Bomhuset ved Kimballton Bom, omtrent en Fjerdedel Mil fra Byen af samme Navn. Hans lille Hoppe havde nær tærnet sammen med en Mand til Hest,

som travede gjennem Borten et lille Stykke Vej foran ham, nikkede til Kommanden og vedblev at ride mod Byen. Dominicus var bekendt med Kommanden, og de verlede de sædvanlige Bemærkninger om Vejret, medens der gaves Smaaapenge igjen.

„De har vel ikke“, sagde Bispekræmmeren, idet han trak Bidstefnerten til sig, for at lade den falde saa let som en Fjer paa Hoppens Side, „seet Noget til gamle Mr. Higginbotham i en Dags Tid eller to?“

„Jo“, svarede Kommanden, „han red just lige ind ad Borten i samme Djeblik, De fjorte frem, og der rider han hisset henne, hvis De kan see ham for Mørket. Han har i Eftermiddag været i Woodfield til en offentlig Auction. Den gamle Mand og jeg pleje ellers at give hinanden Haanden og slaae en lille Sladder af; men i Aften nikkede han blot — som han vilde sige: „før mig Bompengene paa Regning“ — og travede videre fort; thi hvor han end tager hen, vil han dog altid være hjemme Kloffen Otte.“

„Det har man fortalt mig“, sagde Dominicus Pife.

„Jeg har aldrig seet en Mand, der seer saa gul og mager ud, som Squiren gjør“, vedblev Bommanden. „Det sagde jeg til mig selv i Aften; han er mere lig et Gjenfærd eller en gammel Mumie, end rigtigt Kjød og Blod.“

Bispefræmmeren anstrengte sine Øjne gennem Luemørket, og kunde netop skjelne Rytteren, der nu var langt i Forvejen. Han syntes at kunne gjenkjende Mr. Higginbothams Skikkelse; men gennem Aftenens Skygger og midt i Støvstøven fra Hestens Fødder forekom Figuren ham taaget og ulegemlig, som om den hemmelighedsfulde gamle Mand's Skikkelse var løseligt sammensat af Mørke og graat Lys. Dominicus gyste.

„Mr. Higginbotham er kommen tilbage fra den anden Verden gennem Bommen ved Kimballton“, tænkte han.

Han rystede Tommerne og red fremad, holdende omtrent den samme Afstand bag den gamle graa Skygge, indtil den sidste blev skjult ved en Omdrejning af Vejen. Ved at naae dette Punkt, saae Bispefræmmeren ikke længer Manden til Hest, men befandt sig ved Begyndelsen af Bygaden, ikke langt fra adskillige Pakhuse og to Vertshuse,

flængede sammen omkring Bedebusets Klokketaarn. Paa hans venstre Side var en Stenmur og en Port, Grændsfjeldet af en Skovlod, hinsides af hvilket laae en Frugthave, endnu længere borte en Græsmark og sidst af Alt et Hus. Disse Gjendomme tilhørte Mr. Higginbotham, hvis Baaning stod ved Siden af den gamle Landevej, men var traadt i Baggrunden formedelsk Kimballton Bom. Dominicus kjendte Stedet, og den lille Hoppe gjorde instincmæssigt Holdt, thi han var sig ikke bevidst, at han strammede Lemmen.

„Saa sandt jeg lever, jeg kan ikke komme forbi denne Port!“ sagde han gjfende. „Jeg bliver aldrig Menneſke mere, førend jeg seer om Mr. Higginbotham hænger i Mikkelsdags-Pæretæet!“

Han sprang ned af Bognen, flængede Lemmen omkring Portstolpen, og løb saa hurtigt langs henad den grønne Skovsti, som om Vandens var efter ham. I samme Djeblik slog Brens Klokke Otte, og ligesom der led et nyt dumpt Slag, gav Dominicus et nyt Spring og fløj hurtigere afsted end før, indtil han uflart begyndte at skimte det berøgtede Pæretæ i Midten af Frugthaven. Den Gren strakte sig ud fra den gamle forvredne

Stamme tværs over Stien og fastede den mørkeste Skygge paa denne ene Plet. Men det saae ud, som om der var Noget, der bevægede sig heftigt under Grenen!

Bispefræmmieren havde aldrig givet sig ud for at have mere Mod, end der egner sig en Mand, som driver en fredelig Eysel, ikke heller kunde han gjøre Ræde for sin Kjerhed ved denne skrækkelige Lejlighed. Bist er det imidlertid at han styrtede frem, strakte en fiskeaaren Irlænder til Jorden med den tykke Ende af sin Bidst, og fandt — om just ikke hængende i Mikkelsdags-Bæret, men rystende under det, med en Strikke rundt om sin Hals, den gamle, tit omtalte Mr. Higginbotham.

„Mr. Higginbotham“, sagde Dominicus frygtfomt, „De er en bonnet Mand, og jeg vil lade Deres Ord staae til Troende. Har De været hængt eller ej?“

Derfor man ikke allerede har løst Gaaden, vil et Par Ord være tilstrækkelige til at forklare det simple Maskineri, hvorved denne „tilkommende Begivenhed“ blev i Stand til at „faste sin Skygge i Forvejen“. Tre Mænd havde sammenrottet dem

om at udplyndre og myrde Mr. Higginbotham to af dem tabte, den Eine efter den Anden, Modet og fløgtede, hvorved Enhver af dem forhalede Forbrydelsen een Nat ved deres Forsvinden; den Tredie var i Begreb med at fuldføre Handlingen, da en Ræmpe, blindt hen følgende Skjebnens Rald, ligesom Heltene fra den gamle Middertid, aabenbarede sig i Dominicus Wifes Person.

Der staaer nu blot tilbage at berette, at Bispefræmmeren fik en dej Stjerne hos Mr. Higginbotham, som begunstigede hans Frieri hos den vakkre Skolebestyrerinde, og overdrog sin hele Gjendoms til deres Børn. I passende Tid satte den gamle Herre Kronen paa sin Yndest mod dem ved at dee en christelig Død i sin Seng, efter hvilken beflagelige Hændelse Dominicus Wife flyttede fra Kimballton og anlagde en stor Tobaksfabrik i min Fødeby.

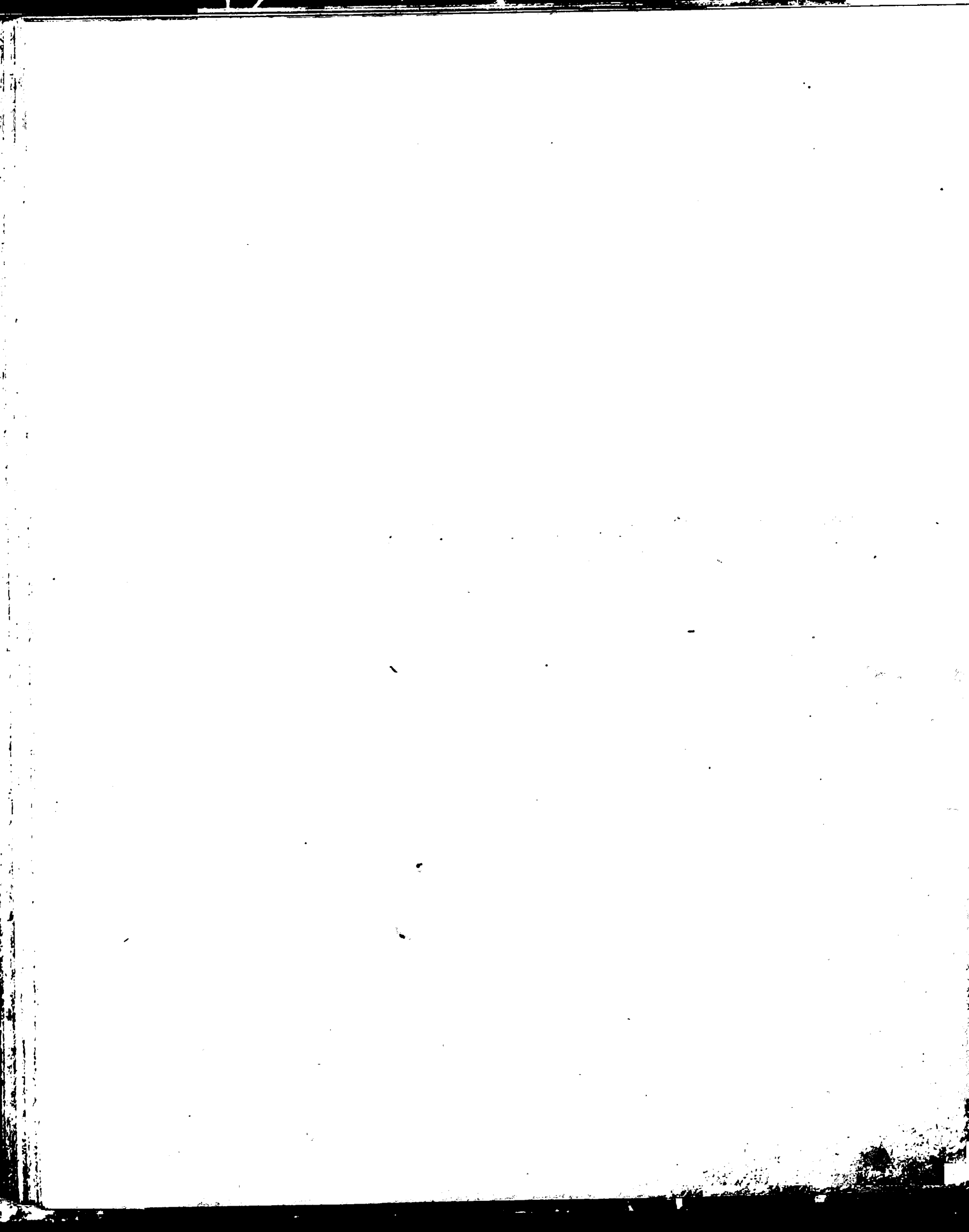

THE HISTORY OF THE
CITY OF BOSTON
FROM THE FIRST SETTLEMENT
TO THE PRESENT TIME
BY NATHANIAL BENTLEY
VOLUME I
PUBLISHED BY
J. B. BOSTON
1855

Doctor Heideggers Experiment.

Den meget besynderlige gamle Mand, Doctor Heidegger indbød en Dag fire ærværdige Venner til at besøge ham i hans Bibliothek. Det var tre hvidskjeggede Gentlemen, Mr. Medbourne, Oberst Killigrew og Mr. Gascoigne, samt en salmet Dame, Enken Wycherly. De vare Alle melancholiske gamle Skabninger, som havde været ulykkelige i Livet, og hvis største Ulykke det var, at de ikke for længe siden laae i deres Grave. Mr. Medbourne havde i sine bedste Aar været en velhavende Kjøbmand; men havde mistet Alt hvad han ejede ved en vild Speculation, og var nu ikke stort Andet end en Tigger. Oberst Killigrew havde ødelagt sine bedste Aar, sin Helbred og sin Formue ved at jage efter syndige Fornøjelser, som havde affødt en Vngel af Pinsler, saasom Gigt

og forskjellige andre Plager for Sjæl og Legeme. Mr. Gascoigne var en forfalden Politiker, en Mand med et slet Ry, eller som i det Mindste havde havt et saadant paa sig, indtil Tiden havde begravet ham i den nærværende Slægts Kundskab og gjort ham obscur i Stedet for berømt. Hvad Enken Wycherly angaaer, fortæller Traditionen os, at hun var en stor Skjønhed i sin Tid; men hun havde forlængst levet i den strengeste Indgetogenhed, formedelst visse scandaleuse Historier, som havde indtaget den fine Verden i Byen imod hende. Det er en Omstændighed, som vel er værd at omtale, at enhver af disse tre gamle Gentlemen, Mr. Medbourne, Oberst Killigrew og Mr. Gascoigne tidligere havde været Enken Wycherlys Gæstere og engang nær havde skaaet Halsen over paa hinanden for hendes Skyld. Da, tør end jeg gaaer videre, vil jeg blot lade falde et Bink om, at man stod i den Formening, at Dr. Heidegger og alle hans fire Gæster undertiden ikke vare saa ganske ved Sands og Samling; et Tilfælde, der ikke er usædvanligt hos gamle Folk, naar de enten plages af den nærværende Tids Byheder eller af smertelige Grindringer.

„Mine kjære, gamle Venner“, sagde Dr. Heidegger, indbydende dem til at tage Plads, „jeg ønsker Deres Bistand til eet af disse smaa Experimententer, med hvilke jeg morer mig her i mit Bibliothek.“

Person alle Historier vare sande, maatte Dr. Heideggers Bibliothek være et meget selsomt Sted. Det var et skummelt, gammeldags Værelse, garnet med Spindelvæv, og belagt med antikt Støv. Langsmed Væggene stode flere Egetræs Reoler, hvis nederste Hylder vare opfyldte med Rækker af gigantiske Folianter og af Lwartanter med Munkeskrift, og de øverste med smaa i Pergament indbundne Quodezer. Ovenpaa den største Reol befandt sig en Pusle af Hippocrates, med hvilken Dr. Heidegger, i Folge Nogles Raastand var vant til at holde Haadslagninger i alle vanskelige Tilfælde i hans Praxis. I den mørkeste Krog af Værelset stod et højt og smalt Egetræs Skab med Døren paa Klem, indenfor hvilken man fik et Glimt at see af et Skelet. Imellem to af Reolerne hang et Spejl, fremvisende sit høje og støvede Glas indenfor en plettet forgyldt Flamme. Blandt mange andre vidunderlige Historier, der fortalte om dette

Spejl, vilde man indbilde Folk, at alle Doctorens afdøde Patienter havde taget Ophold indenfor dets Kamme, hvorfra de stirrede ham ind i Ansigtet, naar han saae deihen. Den modsatte Side af Bærelset var prydet med et Portrait i Legemsstørrelse af en ung Dame, prunkende i Silkes, Atlasse og Brocades falmede Herlighed, og med et Ansigt, der var ligesaa falmet, som hendes Bynt. For omtrent et halvt Aarhundrede siden havde Dr. Heidegger staaet paa Nippet til at ægte denne unge Dame; men da hun var bleven angreben af en ubetydelig Uvassfelighed, havde hun taget et af hendes Elsker foreskrevet Lægemiddel ind, og døde om Aftenen paa hendes Bryllupsdag. Den største Mærkelighed i Bibliotheket staaer dog endnu tilbage at omtale; det var en mægtig Foliant, indbunden i sort Læder, med massive Sølvspænder. Der stod ingen Bogstaver bag paa Ryggen, og Ingen kjendte Bogens Titel. Men det var velbekjendt, at det var en Tiolddomsbog, og da en Stuepige engang løstede den, blot for at vridste Støvet af, havde Skelettet flappret inde i sit Skab, den unge Dame havde sat een Fod paa Gulvet, og flere Dødningshoveder havde rittet frem

af Spejlet, medens Hippocrates Røberhoved slog Rynker paa Banden og sagde: „Lad være!“

Saaledes var Dr. Heideggers Bibliothek. Den Sommer-Eftermiddag, hvorom der handles i vor Fortælling, stod der et lille rundt Bord, saa stort som i Ibenholt, i Midten af Værelset, hvorpaa der fandtes en fløden Glasvase af en smuk Form og fortrinligt Arbejde. Solskinnet faldt ind gjennem Vinduet mellem de folderige Drapperier af to falmede Damastes Gardiner og lige tværs over denne Vase, saa at den kastede et mildt Gjensker paa de askefarvede Ansigter af de fem gamle Mennesker, som sadde rundt omkring. Der stod ogsaa fire Champagneglas paa Bordet.

„Mine kjære gamle Venner“, gjentog Dr. Heidegger, „maa jeg gjøre Regning paa Deres Hjælp for at kunne udføre et overmaade interessant Experiment?“

Doctor Heidegger var noksom betjendt for at være en meget underlig gammel Herre, hvis Græcentricitet var bleven Kjernen i tusinde phantastiske Historier. Nogle af disse Fabler — til min Skam være det sagt — kunne muligvis føres tilbage til mit eget sanddru Jeg, og dersom der i

nærværende Fortælling skulde findes nogle Steder, som maatte rokke Læserens Tro, maa jeg finde mig i at bære Stempet af en Regnekammer.

Da Doctorens fire Gjæster hørte ham snakke om det Experiment, han agtede at foretage, ventede de dem intet mere Vidunderligt end en Mus's Død, bevirket ved Luftpumpen, eller Undersøgelsen af en Spindeltræv ved Hjælp af Mikroskopet, eller lignende Visvas, med hvilket han plejede at plage sine Fortrolige. Men uden at vente paa Evar, bumpede han tværs igjennem Bærelset og vendte tilbage med den omtalte tunge Foliant, indbundet i sort Læder, som Rygtet almindeligt paastod at være en Trolddomsbog. Efter at have lukket Sølvsplænderne op, aabnede han Bogen og fremtog af dens gothiske Blade en Rose, eller hvad der en gang havde været en Rose, skjøndt de grønne Blade og carmoisfirøde Blomsterblade nu havde antaget en brunlig Farve, og den gamle Blomst syntes nærvæd at falde hen til Støv i Doctorens Hænder.

„Denne Rose“, sagde Dr. Heidegger med et Suf, „denne samme visnede og henfaldende Rose blomstrede for fem og halvtredstindstyve Aar siden. Jeg fik den af Sylvia Ward, hvis Portrait

bænger hist henne, og jeg mente at bære den paa mit Bryst vor Bryllupsdag. Fem og halvtred-
sindstyve Aar har den været opbevaret mellem
denne gamle Bogs Blade. Vilde De nu ansee
det for muligt, at denne halvhundredaarige Rose
nogensinde skulde blomstre igjen?"

„Bjank!“ sagde Enken Wycherly med et vrip-
pent Kast med hendes Hoved. „De funde ligesaa
godt spørge om en gammel Kones rynkede Ansigt
nogensinde funde blomstre igjen?“

„See!“ svarede Dr. Heidegger.

Han tog Laaget af Vasen og kastede den fal-
mede Rose i Vandet, som fandtes deri. I Be-
gyndelsen laae den let paa Overfladen af Vædsken,
uden tilsyneladende at indsuge noget af denne.
Snart begyndte der imidlertid at finde en selsom
Forandring Sted. De fortrykte og tørre Blomster-
blade begyndte at røre sig, og antog et mærkere
Skær af Carmoisin, som om Blomsten levede op
af en dødlignende Slummer; den spinkle Stilk og
Bladaarerne bleve grønne, og atter blomstrede
den halvhundredaarige Rose ligesaa frisk, som da
Sylvia Ward første Gang havde givet den til
sin Elsker. Den var knap fuldt udsprungen;

thi nogle af dens fine røde Blade krusede sig bestandigt rundt dens fugtige Parm, indeni hvilken der glindsede to eller tre Dugdraaber.

„Det er virkelig en meget net Djenforblindelse“, sagde Doctorens Venner, dog noget ligegyldigt; thi de havde været Vidner til større Mirakler ved en Magikers Forestilling, „säg os dog, hvorledes det gaaer til?“

„Har De aldrig hørt tale om „Ungdomskilden“?““ spurgte Dr. Heidegger, „som den spanske Gventhyrer Ponce de Leon rejste for at søge efter for to eller tre Aarhundreder siden?“

„Men fandt Ponce de Leon den nogenstinde?“ sagde Enken Wycherly.

„Nej“, svarede Dr. Heidegger, „thi han ledte aldrig efter den paa det rette Sted. Hvis jeg er rigtig underrettet, ligger den berømte „Ungdomskilde“ i den sydlige Del af Halvøen Florida, ikke langt fra Søen Macaco. Dens Væld er overfyldt af flere gigantiske Magnolier, som, endskjøndt de ere utallige Aarhundreder gamle, have holdt dem ligesaa friske som Violer, formedelst dette vidunderlige Blands Kraft. En af mine Bekjendte, som fjender min Videbegierlighed med Hensyn til saa-

danne Ting, har sendt mig hvad De seer der i Vasen?"

"Hem!" sagde Oberst Kistigrew, som ikke troede et Ord af Doctorens Historie; "og hvilken Indflydelse kan denne Bædste vel have paa den menneskelige Organisme?"

"De skal selv faae Lejlighed til at domme, min kjære Oberst", svarede Dr. Heidegger, "og Enhver af Dem, mine ærede Venner, skulle hjertelig gjerne faae et saa tilstrækkeligt Quantum af denne beundringsværdige Bædste, som er nok for at gjen-give Dem Ungdommens Blomster. Hvad mig selv angaaer, da har jeg havt al for megen Ulejlighed med at blive gammel til at jeg skulde skynde mig med at blive ung igjen. Med Deres Tilladelse vil jeg derfor indskrænke mig til at iagttage hvorledes Experimentet falder ud."

Medens han talte, havde Dr. Heidegger fyldt de fire Champagneglas med Vand fra „Ungdoms-kilden“. Det var øjensynligt gennemtrængt af en sydende Lustart; thi der steg bestandigt smaa Blærer op fra Bunden af Glasene, og de opløste sig i Gæskum paa Overfladen. Da Bædsten udbredte en behagelig Duft, tvivlede de gamle Men-

nesker ikke paa, at den besad hjertestyrkende og behagelige Egenskaber, og hvorvel de vare yderlig keftiske med Hensyn til dens foryngende Kraft, vare de dog strax beredvillige til at tømme Glasene. Men Dr. Heidegger besvor dem at vente et Øjeblik.

„Hørcad I drikke, mine respectable gamle Venner“, sagde han, „vilde det være godt om I, med en Levetid's Erfaring til at vejlede Eder, vilde opstille nogle saa almindelige Regler, som I kunde efterfølge ved anden Gang at skulle gennemgaae Ungdommens Fristelser. Tænk hvilken Synd og Skam det vilde være, dersom I, med de særlige Fortrin, I have fremfor Andre, ikke skulde blive Monstre paa Dyd og Visdom for alle unge Mennesker i den Alder!“

Doctorens fire ærværdige Venner gavede ham intet andet Svar end en dæmpet og frygtfuld Lat-ter, saa overordenlig komisk var den Idee — og dog vidste de, hvor tæt Angeren følger i Hælene paa Bildfarelsen — at de nogenstunde skulde skeje ud paaan.

„Drik da“, sagde Doctoren med et Buf; „det glæder mig, at jeg har gjort saa godt et Valg af Personer ved mit Experiment.“

Med rystende Hænder hævde de Glasfene til deres Læber. Drikken — hvis den virkelig besad saadanne Tyder, som Dr. Heidegger tilskrev den — kunde ikke være bleven forundt fire menneskelige Væsener, der haardere trængte til den. De saae ud, som om de aldrig havde vidst hvad Ungdom eller Glæde var, men havde været Afkom fra en Tid, da Naturen gik i Barndom og altid de graahærdede, affældige, kraftesløse, jammerlige Stafler, som nu sadde frumbøjede rundt omkring Doctorens Bord, uden at have Liv nok i deres Sjæle eller Legemer til at oplives ved selve Ud- sigten til at blive unge paany. De drak Bandet, og satte Glasfene igjen paa Bordet.

Ganske afgjort viste der sig næsten øjeblikkeligt en Forandring til det Bedre i Selskabets Udseende — ikke ulig den Virkning, der frembringes ved et Glas ædel Vin — tilligemed en pludselig Glød af muntert Solskin, der paa eengang lyste over Alles Ansigter. Der udbredte sig en sund Rødme paa deres Kinder i Stedet for den Afkefarve, der havde gjort dem saa dødningsagtige. De saae paa hverandre, og indbildte sig, at een eller anden Trolddomsmagt virkelig havde begyndt

at udflette de døde og bedrøvelige Indskrifter, som
 vadede Tid for saa længe siden havde indgravet paa
 deres Bander. Enken Wocherly fatte sin Kappe
 i Lave; thi hun begyndte næsten at føle som en
 Kvinde igjen.

„Giv os mere af det vidunderlige Vand!“
 raabte de ivrigt. „Vi ere yngre; men vi ere
 endnu for gamle! Hurtigt! giv os mere!“

„Taalmodighed, Taalmodighed!“ gjennemlede
 Dr. Heidegger, der sad og iagttog Experimentet
 med filosofisk Kulte. „I have været en lang
 Tid om at blive gamle. I kunne vel nok være
 fornøjede med at blive unge i en halv Time!
 Men Vandet er til Eders Tjeneste.“

Altter ihlde hen deres Glas med den for-
 yngende Drif, hvoraf der endnu var nok i Vasen
 til at forvandle Halvdelen af de gamle Folk i
 Staden til samme Alder som deres egne Børne-
 børn. Medens Boderne endnu funkede i det
 bredfulde Maal, snappede Doctorens fire Gjester
 deres Glas fra Bordet og tomte deres Indhold i
 eet eneste Drag. Var det en Indbildning? End-
 ogsaa medens Driften passerede gennem deres
 Struber syntes den at bevirke en Forandring i

deres hele System. Deres Dine bleve klare og skinnende; et mørk Skær sænkede sig over deres sølverne Pokker; de sadde rundt om Bordet: tre middelaldrende Gentlemen og en Dame, der neppe var ud over hendes blomstrende Ungdomskaar.

„Min dyrebare Gufte, De er fortryllende!“
udbrød Oberst Killigrew, hvis Dine havde været fæstede paa hendes Ansigt, medens Alderdommens Skvager flygtede bort, ligesom Mærket for Daggrøets Garmin.

Den smukke Gufte vidste fra gamle Dage, at Oberst Killigrews Complimenter ikke altid vare afpassede efter den nøgterne Sandhed; hun sprang derfor op og løb til Spejlet, endnu frygtende for, at en gammel Kones stregede Ansigt vilde møde hendes Blik. Smidlertid opførte de tre Herrer dem paa en saadan Maade, der beviste, at Bandet fra Ungdomsfilden besad nogle Trylleegenskaber, med mindre Opvækkelsen af deres Livsaander virkelig blot var livlig Hovedsvimmel, der bevirkedes ved Borttagelsen af Marenes Røgt. Mr. Gascoignes Tanker syntes at tage en politisk Flugt, men om de havde Hensyn til det Forbigaaende, Nærværende eller Fremtidige, var ikke let at af-

gjøre, siden de samme Idrer og Ubraser havde været i Belten i de sidste halvtredshundstyve Aar. Nu rumlede han saaledes, at han havde Munden fuld af djærve Sentenser om Patriotisme, Nationalære og Folkets Rettigheder; saa fremmumlede han noget farligt Tejeri i en saa forslagen og betænkelig hvidskende Tone, og saa forstaaet, at end ikke hans egen Samvittighed lettelig kunde opfange Hemmeligheden; og derpaa talte han atter med ajsmaalt Tonesald og i en særdeles ærbødig Tone, som om et kongeligt Dre lyttede til hans sirligt afrundede Perioder. Oberst Killigrew havde hele Tiden trallet en lystig Drickevise og klingede med sit Glas i Samklang med Gboret, medens hans Dine dvælede ved Gnsen Wycherlys fyldige Figur. Paa den anden Side af Bordet var Mr. Medbourne fordybet i en Beregning med Dollars og Gents, hvori der paa det Forunderligste var indblandet et Project til at forsyne Ostindien med Is, ved at spænde Hvaler for Polar-Ishjergene.

Hvad Gnsen Wycherly angaaer, da stod hun foran Spejlet coquetterende og smilende affectert til sit eget Billede, og hilsende det som en Ven, hvem hun elskede højere end den hele Verden uden-

for. Hun satte sit Ansigt tæt op til Glasset for at see om nogle Rhyker, som hun huskede meget vel, virkelig vare forsvundne. Hun undersøgte om Sneen var rent smeltet af hendes Haar, saa at den ærværdige Kappe rolig kunde lægges til Side. Omfæder vendte hun sig muntert bort, og kom hen til Bordet med et Slags Vandsetrin.

„Min kjære gamle Doctor“, sagde hun, „jeg beder, giv mig et Glas til!“

„Hjertelig gjerne, bedste Madame, hjertelig gjerne!“ svarede den galante Doctor, „see! jeg har allerede fyldt Glasene.“

Der stod virkelig de fire Glas, springfulde af det vidunderlige Vand, hvis fine Skum, saaledes som det boblede paa Overfladen, lignede Diamanters dirrende Glands. Det var nu saa nær ved Solens Nedgang, at Bærelset var blevet skumlere, end nogenstunde; men et svagt, maanefkinsagtigt Stær straaede frem indenfra Basen, og faldt saavel paa de fire Gjesters som ogsaa paa Doctors ærværdige Figur. Han sad i en højrygget, kunstig-udskaaen Egetræs Pænestol, med en graa-bærdet Bærdighed i sit Udseende, som meget godt kunde have anstaaet selve Fader Tid, hvis Magt

aldrig før var bleven bestridt uden af dette lykkelige Selskab. Selv medens de gjorde dem tilgode ved den tredie Slurk af Ungdomskilden, bleve de næsten flagne af Grefhygt ved Udtrykket i hans hemmelighedsfulde Ansigt.

Men i det næste Øjeblik strømmede Ungdomslivets forfriskende Væld gennem deres Aarer. De befandt dem nu i Ungdommens lykkelige Blomstringstid. Alderdommen, med dens jammerlige Følge af Bekymringer, og Sorger, og Sygdomme, mindedes blot som en ubehagelig Drom, af hvilken de vare opravnede med Glæde. Sjælens friske Glands, der saa tidlig taber sig, og uden hvilken Verdens_ efter hinanden følgende Scener kun vilde være et Galleri af afblegede Billeder, kastede igjen sit Trollestær over deres Fremtid. De følte dem ligesom nyfæbte Væsener i en nyfæbt Verden.

„Vi ere unge! Vi ere unge!“ raabte de jublende.

Ligesom den graahærdede Alderdom havde gjort, saaledes udslattede Ungdommen den modnere Alders skarpt udprægede Charaktertræk, og sammenfælnede dem gjenstidigen med hinanden. De ud-

gjorde en Gruppe af glade unge Mennesker, næsten ellers vilde af deres Alders Lystighed. Den besynderligste Virkning af deres Munterhed var en Impuls til at bespotte den Skrøbelighed og Ufældighed, hvorfor de nemlig selv havde været Diffe. De skoggerløe over deres gammeldags Paaflædning, de unge Mænds bredskjotede Kjoler og slapt nedhængende Veste og den blomstrende Piges kun lidet moderne Kappe og Skjole. Een blinkede tværs over Gulvet ligesom en giftig Bedstefader; en Anden satte et Par Brillen paa Næsen og anfillede sig som om han grundede over den magiske Bog med Munkeskristen; en Tredie satte sig i en Vænestol, og gjorde sig Umage for at efterligne Dr. Heidegger's ærværdige Udseende. Alle raabte de i Munden paa hinanden af Glæde og hoppede omkring i Værelset. Enken Wycherly — dersom en saa frisk Slut ellers kan kaldes for Gule — trippede hen til Doctorens Stol, med en skadesro Glæde i hendes rosenfarvede Ansigt.

„Doctor, De, gode gamle Skind“, sagde hun, „staae op og dans med mig!“ Og nu loe de fire unge Mennesker højere end nogensinde ved at

tænke paa hvilken pudstig Figur den gamle Doctor vilde gjøre.

„Jeg beder om Forladelse“, svarede Doctoren roligt. „Jeg er gammel og rheumatisk, og mine Dandsedage ere forbi for længe siden. Men enhver af disse muntre unge Herrer ville være glade ved saa nydelig en Meddandsferiinde.“

„Dands med mig, Clara!“ udbød Oberst Killigrew.

„Nej, nej, jeg vil dandse med hende!“ raabte Mr. Gascoigne.

„Hun lovede mig sin Haand for halvtredstindsthyve Aar siden!“ udbød Mr. Medbourne.

De samlede sig Alle om hende. Gen-greb begge hendes Hænder i sit lidensflabelige Tag — den Anden omflungede sin Arm om hendes Liv — den Tredie begravede sin Haand i hendes gyldne Loffer, der bølgede frem under Entens Kappe. Blusfende, pustende, modstridende, skjændende, leende, vittedes hendes varme Aande verelvis benimod dem, idet hun søgte at rive sig løs, medens hun bestandig omflungedes af det tredobbelte Favntag. Aldrig saae man et livligere Billede af ungdommelig Kappestrid, med en mere fortryllende Skjønhed

til Kamppris. Dog, ved et selvfønt Djenbedrag, der maatte tilskrives Værelsets Skummelhed og de gammeldags Draater, de endnu bare, det høje Spejl siges at have gjengivet tre gamle, graa-hærdede, affaldige Oldinges Stikkelse, der førte en latterlig Strid om en rynket Matrones magie Hæslighed.

Men de vare unge: deres glødende Lidenskaber viste dem i det Mindste saaledes. Driflamme til Hæseri ved Pige-Gufens Coquetteri, som hverken tilstod eller rent unddrog dem sin Gunst, begyndte de tre Medbejlere at verle truende Blik. Stadigt boldende fast paa det skjonne Potte, grebe de hinanden vildt i Struben. Som de saaledes tumlede dem, væltede de derved Bordet og Rasen blev flaaet i tusinde Stykker. Det kostelige Vand fra Ungdomsvældet flød i en klar Strøm tværs over Gulvet, vædende Piazzerne paa en Sommerfugl, der var ældet med den aftagende Sommer, og var dalet derned for at døe. Insectet slagrede let gjennem Værelset og satte sig paa Dr. Heideggers snebride Hoved.

„Nu, nu, Gentlemen! — nu, Madame Wy-

cherly", udbrod Doctoren, „jeg maa virkelig protestere mod denne Tummel.“

De stode stille og gæste; thi det var ligesom den graa Tid kaldte dem tilbage fra deres solklare Ungdom, langt ned i Marones kolde og mørke Dal. De saae paa gamle Doctor Heidegger, som sad i sin udstaarne Lænestol, holdende den halvbundredaarige Rose, som han havde reddet ud af Brudstykkerne af den ituslaede Vase. Efterat han havde givet dem et Vink med sin Haand, toge de fire Spektakelmagere atter deres Plads, saa meget desto villigere, fordi deres voldsomme Anstrengelser havde udmattet dem, hvor ungdommelige de end vare.

„Min stakkels Sylvias Rose“,yttrede Doctor Heidegger pludseligt, holdende den i den dalende Sols Skin; „det ser ud, som den atter visnede.“

Og saaledes var det. Gudnu medens Selskabet betragtede den, vedblev Blomsten at skrumppe sammen indtil den var ligesaa tør og skrøbelig, som da Doctoren først havde kastet den i Vasen. Han aftrykede de saa Draaber Vædske, som klæbede til dens Blomsterblade.

„Jeg holder ligesaa meget af den saaledes,

som i dens beduggede Friskhed^o, bemærkede han, trykkende den visne Rose til hans visne Læber. Medens han talte, flagede Sommerfuglen ned fra Doctorens snebvide Hoved, og faldt paa Gulvet.

Hans Gæster gyste atter. En selsom Kulde, om den stammede fra Legemet eller Sjælen, kunde de ikke afgjøre, sneg sig gradvis gjennem dem Alle. De betragtede hinanden, og bildte dem ind, at et hvert flygtende Djeblik betranede en Tillokelse, og efterlod en dyb Kure, hvor der ingen før havde været. Var det en Illusion? Vare en Levetid's Forandringer sammentrængte i saa snevert et Tidsrum, og vare de nu fire alderstegne Mennesker, som sadde hos deres gamle Ven, Dr. Heidegger?

„Gre vi saa snart blevne gamle igjen?“ udbrød de flagende.

I Sandhed, det var saaledes. Ungdoms- vandet besad blot en Kraft, der var mere flygtig end Vinens. Det Delirium, det havde fremfaldt, var dunstet bort. Ja! de vare atter gamle. Med et Anfald af Gysen, der viste, at hun endnu bestandig var en Kvinde, holdt Enken sine magre Hænder for Ansigtet, og ønskede, at Ristelaaget skjulte det, siden det ikke længer kunde være smukt.

„Ja, Venner, I ere atter gamle“, sagde Dr. Heidegger; „og see! alt Ungdomsvæddet er spildt paa Gulvet. Nu — jeg beklager det ikke; thi selv om Væddet strømmede lige forbi mit Dørtrin, jeg vilde ikke bukke mig ned for at væde mine Læber — nej, selv om det's Delirium varede i Aar i Stedet for i Djeblikke. Denne Lærdom have I givet mig!“

Men Doctorens fire Venner havde ikke selv erhvervet dem en saadan Lære. De besluttede dem uden videre til at foretage sig en Pilgrimsfart til Florida for Morgen, Middag og Aften at gjøre dem tilgode ved Ungdomsvæddet.

Præstens sorte Slør.

En Parabel.

Klokkeren stod i Indgangen til Milford Forsamlingshus og traf lystigt i Klokketouget. De gamle Folk i Landsbyen kom rokkende gjennem Gaden. Børn med straalende Ansigter trippede glade ved Siden af deres Forældre, eller paatog dem en adstadig Mine i selvbevidst Bærdighed om deres Søndagsklæder. Pudse Ungkarle kastede et Sideblik til de vakre Piger, og bildte dem ind, at Søndags-Solskinnet gjorde dem endnu vakrere end de søgne Dage. Da Stimmelen næsten var strømmet gjennem Indgangen, beahndte Klokkeren at ringe sammen, holdende Dje med den velærværdige Mr. Hoopers Dør. Det første Glimt af Præstens Skikkelse var Signalet for Klokkeren til at holde inde.

„Men hvad har den gode Pastor Hooper

taget paa sit Ansigt?" raabte Klokkeren i sin Forbauselse.

Alle, som hørte det, vendte dem strax om og saae Mr. Hoopers Skikkelse langsomt skride sin betænksumme Vej hen imod Forsamlingshuset. Som rammede af eet Slag, jøre de sammen og udtrykte mere Forundring, end om nogen fremmed Præst var kommen for at banke Støvet af Puderne paa Mr. Hoopers Prædikestol.

"Er De ogsaa vis paa, at det er vor Præst?" spurgte Goodman (Ward) Klokkeren.

"Ganske vist er det den gode Mr. Hooper", svarede Klokkeren. "Han og Pastor Shute i Westbury havde aftalt at bytte Prædikestol; men Pastor Shute sendte i Gaar en Undskyldning, da han skulde holde en Vigprædiken."

Anledningen til hele denne Forbauselse maa synes overmaade ubetydelig. Mr. Hooper var i Et og Alt en Gentleman, omtrent tredive Aar gammel og endnu ugift, klædt med tilbørlig geistlig Methed, som om en omhyggelig Kone havde stivet hans Bladkrave, og afbejstet hele Ugens Støv af hans Søndagsklædning. Der var blot een Ting, som var paafaldende i hans Udseende. Bundet om-

kring hans Bænde og hængende saa langt ned over hans Ansigt, at det bevægedes af hans Aanded, havde Mr. Hooper et stort Glor. Ved nærmere Betragtning syntes det at bestaae af dobbelt sammenlagt Glor, som aldeles skjulte hans Træk, undtagen Munden og Hagen, men sandsynligvis ikke gjorde Synet noget Afbræk, undtagen at alle levende og livløse Ting fik et formørket Udseende. Med denne mørke Skygge foran sig, vandrede Mr. Hooper fremad med langsomme og rolige Skridt, noget ludende og seende til Jorden, hvad der er sædvanligt hos Mænd, der ere fordybede i Tanker, dog nikkende venligt til dem af hans Sognekolk, som endnu ventede paa Trinene til Forsamlingshuset. Men saa slagte af Forbauselse vare de, at de knap hilste igjen.

„Jeg kan ikke rigtig sele mig overbevist om, at den gode Mr. Hoopers Ansigt er bag dette Stykke Glor“, sagde Klokkeren.

„Jeg kan ikke lide det“, mumlede en gammel Kone, idet hun bumpede ind i Forsamlingshuset. „Han har forvandlet sig selv til noget Skrækkeligt, blot ved at skjule sit Ansigt.“

„Vor Præst er bleven gal!“ raabte Goodman Gray, idet han fulgte Klokkeren over Dørtærskelen.

Et Røre, som ved et eller andet ubegribeligt Phænomen var gaaet forud for Mr. Hoopers Indtræden i Forsamlingshuset, og satte hele Menigheden i Bevægelse. Der var Gaa, som kunde afholde dem fra at dreje Hovedet om mod Døren; Mange stode op og vendte dem om uden videre, medens flere Smaadrenge klattrede op paa Sæderne og kom ned igjen med et frygteligt Rump. Der var en almindelig Forstyrrelse, en Maslen af Kvindernes Kjoler og en Skraben med Mændenes Fødder, der var højlig forskjellig fra den lydlose Stilhed, der ellers fulgte paa Præstens Indtræden. Men Mr. Hooper syntes ikke at lægge Mærke til denne Forstyrrelse i Menigheden. Han traadte ind med næsten lydlose Trin, nikkede mildt med Hovedet til dem, der sadde i Stolene paa hver Side, og bukkede, da han kom forbi den Ældste i Sognet, en hvidhaaret Oldesader, som havde sin Lænestol i Midten af Skibet. Det var underligt at lægge Mærke til, hvor langsomt denne ærværdige Mand blev sig bevidst, at der var noget Usædvanligt i hans Præsts Udseende. Han syntes

ikke ganske at dele den almindelig Forundring før-
 end Mr. Hooper var stegen op ad Trappen og
 viste sig paa Prædikestolen, Ansigt til Ansigt med
 sin Menighed, kun at det sorte Slør skilte dem.
 Det bemmelighedsfulde Emblem blev ikke en eneste
 Gang draget til Side. Det bevægede sig med hans
 afmaalte Mandedrag, da han opgav den Psalmie,
 der skulde synges; han lod det kaste sit Mørke
 mellem ham og de helliae Blade, da han læste
 Skrifterne, og medens han bad laa Cleret tungt
 paa hans oploftede Nason. Bilde han søge at
 skjule det for det ophejede Væsen, hvem han hen-
 vendte sig til?

En saadan Virkning havde dette simple Stykke
 Slør, at mere end eet Fruentimmer med svage
 Nerver var nødt til at forlade Forsamlingshuset.
 Maaske var dog den blege Menighed næsten lige-
 saa frygteligt et Syn for Præsten, som hans sorte
 Slør for den.

Mr. Hooper var bekjendt for at være en god,
 men ikke nogen energisk Prædikant; han stræbte
 at vinde Folk for Himlen ved snarere at bruge
 sin milde, overtalende Indflydelse, end ved at drive
 dem derhen ved Ordets Torden. Den Prædiken,

som han nu boldt, karakteriserede sig ved samme Stil og Maner, som almindeligt udmærkede hans Tale fra Prædikestolen. Men der var Noget, enten det nu laa i selve Talem eller blot i Tilhørernes Indbildning, som frembragte den mægtigste Virkning, de nogenstunde havde fornummet af en Prædiken fra deres Præsts Læber. Den havde et mere end almindeligt Anstrog af det milde Tungstind i Mr. Hoopers Temperament. Themat angif de bemærkelige Synder, og disse sørgelige Mystrier, som vi skjule selv for vore Nærmeste og Kjæreste, og hvilke vi gjerne vilde fordølge for vor egen Samvittighed, ja, endogslaa glemmende, at den Alvidende kan opdage dem. En opheiet Magt aandede gennem hans Ord. Ethvert Medlem af Menigheden, den uskyldigste Bige og den mest forbærdede Mand vare tilmode, som om Præsten gennemskuede dem bag sit forfærdelige Sler og opdaagede den forborgneste Uredelighed i Daad eller Tanke. Mange udbredte deres foldede Hænder over deres Bryst. Der var intet Rædsomt i det, Mr. Hooper sagde, i det Mindste intet Voldsomt, og dog bævede Tilhørerne ved enhver Etælvn i hans melancholske Stemme.

En ukonstlet Pathos gik Haand i Haand med Forfærdelsen. Saa bevidste vare Tilhørerne om et eller andet uvant Særkjende hos deres Præst, at de længtes efter et Vindstød, som kunde blæse Sløret til Side, da de vare nærvæd at troe, at de vilde faae en Fremmeds Ansigt at see, skjondt Figuren, Bevægelse og Stemmen tilhørte Mr. Hooper.

Da Gudstjenesten var forbi strømmede Folk ud med et usømmeligt Hastværk, begjærlige efter at tale med hverandre om deres fordulgte Forbau- selse, overbeviste om, at de vilde føle dem lettere om Hjertet i samme Djeblik de tabte det sorte Slør af Synne. Nogle samlede dem i smaa Klyn- ger og stak Hovederne sammen, medens de Alle bvidsfede hinanden i Munden; Andre gik alene hjem, fordybede i stille Betragtninger; atter Andre snakkede højt og vanhelligede Sabbathens Dag ved Stoggerlatter. Nogle saa rystede paa deres floge Hoveder og anstillede sig, som om de gjennem- skuede Hemmeligheden, medens To eller Tre paa- stode, at der slet ingen Hemmelighed gaves, men at blot Mr. Hoopers Dine vare saa svækkede ved den midnatlige Lampe, at de trængte til Skjerm.

Efter et kort Ophold kom ogsaa den gode Mr. Hooper som den bageste af hans Hjord. Vende-
 dende sit tilflørede Ansigt fra den ene Klynge til den anden, gjorde han de bredhaarede Hoveder sin skyldige Compliment, hilste de Middelaaldrende med venlig Værdighed, som deres Ven og aandelige Vejleder, nikkede til de Unge med en Blanding af Myndighed og Kjerlighed, og lagde sine Hænder paa de smaa Børns Hoveder for at velsigne dem. Saaledes havde det altid været hans Skik paa Sabbathdagen. Fremmede og forvirrede Blik blev ham til Del som Gjengjæld for hans Høflighed. Ingen fappedes, som ved tidligere Lejligheder, om den Ære at gaa ved Siden af deres Præst. Gamte Squire Saunders glemte, formodentlig ved en tilfældig Hufommelsesfejl, at indbyde Mr. Hooper til sit Bord, hvor den gode Gejstlige næsten hver Sondag siden han var kommen bertil, havde været vant til at læse Bordbønnen over Maden. Han vendte derfor tilbage til Præsteboligen, og ved at dreje sig, om idet han lukkede Døren, lagde man Mærke til, at han saae tilbage paa Folk, som Alle havde deres Dine hæstede paa Præsten. Et tungsindigt Emil skim-

tedes svagt under det sorte Slør, og spillede omkring hans Mund, idet han forsvandt.

„Hvor det er besynderligt“, sagde en Dame, „at et simpelt sort Slør, saadant et som ethvert Kruentimmer kunde bære paa sin Hat, kan blive til en saa skrækfindjagende Gjenstand paa Mr. Hoopers Ansigt!“

„Det maa bestemt ræbde lidt for Mr. Hooper“, bemærkede hendes Hægtefælle, Byens Læge. „Men det Underligste ved denne Sag er den Virkning, som dette Indfald gjør, endogsaa paa en saa besindig Mand, som jeg. Omendstjendi det sorte Slør kun skjuler en Del af vor Præsts Ansigt, udstrækker det dog sin Indflydelse til hele hans Person, og gjør ham lig et Spejls fra Hoved og til Fod. Føler du ikke det Samme?“

„Jo, ganske vist“, svarede Damen, „og jeg vilde ikke for Allverden være alene med ham. Det undrer mig, at han ikke er bange for at være alene med sig selv.“

„Det er undertiden Tilfældet med Mennesker“, sagde hendes Mand.

Eftermiddags-Gudstjenesten var ledsaget af lignende Omstændigheder. Da den var forbi, rin-

gøde Kloften til en ung Dames Ligbegængelse. Elægtninge og Venner vare samlede i Huset, og de fjernere Bekjendte stode omkring Døren, talende om den Afdødes gode Egenskaber, da deres Tale blev afbrudt ved Mr. Hoopers Ankomst, endnu bestandig tildækket med sit sorte Slør. Nu var det et passende Sindbillede. Præsten traadte ind i Bærelset, hvor Liget laae, og bojede sig over Kisten, som for at sige det sidste Farvel til hans bedengangne Sognebarn. Da han bukkede sig, hang Sløret lige ned fra hans Bænde, saa at den døde Pige, dersom hendes Dje ikke havde været lukkede for evigt, kunde have seet hans Ansigt. Kunde Mr. Hooper være bange for hendes Blif siden han saa hastigt traf det sorte Slør tilbage? En Person, som holdt Dje med denne hejtidelige Sammenkomst mellem den Døde og den Levende, gjorde sig ingen Betænkelsighed ved at paastaae, at i det Djeblik Præstens Ansigt var utilfløret, var der gaaet en let Gyfen gjennem Liget, den Musfelin's Kappe og Ligklædningen raslede, skjøndt Ansigtet vedblev at beholde Dødens Ro. En overtroisk gammel Kone var det eneste Vidne til dette Eærsyn. Fra Ligkisten begav Mr. Hooper sig ind

i det Bærelse, hvor Sørgestørelsen var samlet, og derfra til det Øverste af Trappen for at holde Ligbønnen. Det var en fjerlighedssfuld og hjertegribende Bøn, fuld af Smerte og dog saa gjennemtrængt af himmelsk Haab, at man midt iblandt Præstens mest rørende Udtryk syntes at høre en himmelsk Harpes Musik, der sagtelig blev berørt af den Dødes Ringre. Tilbørerne skælvede, skjøndt de kun uklart forstode ham, da han bad, at de, og han selv og alle Dødelige maatte være beredte, saaledes som han trygt stolede paa at den unge Pige havde været det, paa den skrækkelige Time, der skulde rive Støret fra deres Ansigter. Bæ-
 rerne skred nedtrykte afsted, og Sørgestørelsen fulgte efter, sættende hele Gaden i en tungjæindig Stemning ved den Døde foran og Mr. Hooper med sit sorte Stør baghæfter.

„Hvorfor seer De tilbage?“ sagde En af Følget til den, der gik ved Siden af.

„Der faldt mig den Tanke ind“, svarede hun, „at Præsten og Pigen's Gjenfærd vandrede Haand i Haand.“

„Og det selv samme tænkte jeg i dette Øjeblik“, sagde den Anden.

Om Aftenen skulde det smukkeste Par i Bhen Milford forenes i Ægteskab. Skjøndt Mr. Hooper blev anseet for en tungstændig Mand, viste han dog altid ved sine Vejliigheder en stille Munterhed, der ofte fremkaldte et deitagerende Smil, hvor en mere støjende Vistighed vilde have været at forfaste. Der var ingen Gjenstand hos ham, som havde gjort ham mere elsket end denne. Bryllupsfæren ventede hans Ankomst med Utaalmodighed, stolende paa, at denne seltsomme Rædsel, som havde omgivet ham hele Dagen, nu vilde være forsvunden. Men dette var ikke Tilfældet. Da Mr. Hooper kom, var den første Gjenstand deres Øjne faldt paa det samme skrækkelige sorte Slør, som havde kastet et mørkere Skær over Begravelsen og ikke kunde Andet end varse ilde ved Brylluppet. Saadan var den umiddelbare Virkning paa Gæsterne, at det var ligesom en mørk Sky rullede tungt frem under det sorte Slør, og havde fordunklet Lyfenes Skin. Brudeparret rejste sig for Bræsten; men Brudens kolde Fingre skælvede indeni Brudgommens rystende Haand, og hendes dødningsagtige Blegghed fremkaldte en Hvidsten, at den Pige, der var begravet for saa Limer siden, var kommen fra

Graven for at gistes. Person der har været noget sorgelige Bryllup, saa maa det have været det bekjendte, hvor der ringedes med Ligkloffen. Efter at have fuldbyrdet Bielsen, havde Mr. Hoover et Glas Vin til sine Læber, ønskende det nygiste Par til Lykke i en mild, spøgefuld Tone, der var skicket til at oplære Gjesternes Træk, ligesom en munter Lysstraale fra Urnestedet. I samme Øjeblik fik han et Glimt at see af sin egen Skikkelse i Spejlet, det sorte Slør valte hos ham selv den samme Rædsel, hvormed det havde overvældet alle Andre. Hans Legeme rystede — hans Læber bleve hvide — han spildte den urørte Vin paa Tæppet — og styrtede ud i Mørket. Thi ogsaa Jorden havde sit sorte Slør paa.

Næste Dag talte hele Landsbyen Milford ikke synderlig om Andet end Pastor Hoopers sorte Slør. Dette, og den Hemmelighed, der stak under det, gav Stof til Samtale mellem Bekjendte, der mødte hinanden paa Gaden og de gode Damer snakkede derom i deres aabne Vinduer. Det var den første Nyhed paa Listen, som Berten i Vinhuset fortalte sine Gjester. Børnene pluddrede derom paa deres Vej til Skolen. En lille nævenyttig Gavstrif

bedækkede sit Ansigt med et gammelt sort Lomme-
tørklæde, hvorved han gjorde sine Legekammerater
saa bange, at han selv blev greben af den samme
paniske Skræk og nær var bleven todsset over sit
 eget Indfald.

Det var mærkeligt nok, at af alle uforstam-
mede Folk i Landsbyen og blandt dem, der have
deres Næse allevegne, var der ikke en Gneste, som
vovede at gjere Mr. Hooper det simple Spørgs-
maal, hvorfor han bar dette Elor. Til denne
Dag havde han aldrig savnet Raadgivere, naar
der havde vilst sig den fjerneste Anledning til de-
res Indblanding, ikke heller havde han været uvil-
lig til at lade sig lede af deres Dom. Person
han i det Hele taget fejlede, var det ved en saa
pinlig Grad af Mangel paa Tillid til sig selv, at end-
ogsaa den mildeste Taddel bragte ham til at ansee
en ligegyldig Handling som en Forbrydelse. Hvor
velbekjendt end denne hans elskværdige Svaghed
var, havde dog ingen af hans Sognefolk Lyst til
at gjere det sorte Elor til Gjenstand for en ven-
skabelig Indsigelse. Der herskede en Følelse af
Frygt, som hverken blev aabent tilstaaet eller om-
hyggelig fordulst, som bragte den Gne til at vælte

Skylden over paa den Anden, indtil man omsider fandt det tilraadeligt at afsende en Deputation af Kirkeeraadet for at tale med Mr. Hooper om denne Hemmelighed inden den blev til Skandale. Aldrig har et Gesandtskab skilt sig slettere ved sit Hverv. Bræsten modtog dem med venstabelig Høflighed, men forholdt sig taus, da de havde taget Blads, overladende til sine Besøgende selv at indlede den betydningsfulde Sag. Man skulde synes, at Gjenstanden var tilstrækkelig indlysende. Der var jo det sorte Slør, bundet rundt omkring Mr. Hoopers Bænde og skjulende ethvert Ansigtstræk ovenfor hans sagtmødige Mund om hvilken de til sine Tider kunde see et melancholisk Smil. Men for deres Phantasi syntes dette Stykke Slør at hænge ned foran hans Hjerte, som et Sindbillede paa en frygtelig Hemmelighed mellem ham og dem. Var Sløret blot draget til Side, vilde de kunne tale frimodigt om det, men heller ikke før. Saaledes sadde de en rum Tid, maalløse, forvirrede og ghesfende uroligt tilbage for Mr. Hoopers Dje, som de følte befiert paa dem med et usynligt Blif. Omsider vendte de Deputerede undselige tilbage til deres Constituenten, erklærende, at Sagen var alt-

for vigtig til at afgjøres undtagen ved en Kirkeforsamling, dersom der virkelig ikke udfordredes en almindelig Synode dertil.

Men der var een Person i Landsbyen, som var uforfærdet ved den Rædsel det sorte Elør havde frembragt hos Alle undtagen hos hende selv. Da de Deputerede vendte tilbage uden nogen Forklaring, ja, end ikke vovede at udbede sig nogen, besluttede hun med sin Characters stille Energi at forjage den selsomme Sky, der syntes at omgive Mr. Hooper og hvert Djeblik lod til at blive mørkere end nogensinde før. Som hans trolovede Brud vilde det være hendes Forret at vide hvad det sorte Elør skjulte. Ved Bræstens første Besøg gik hun med naturlig Ligefremhed løs paa denne Gjenstand, hvilket gjorde Sagen lettere baade for ham og for hende. Efterat han havde taget Blads, fæstede hun sine Dine stift paa Eløret, men kunde ikke mærke Noget til den forfærdelige Skummelhed, som havde indjaget Mængden en saadan Rædsel: det var ikke Andet end et dobbelt Stykke Elør, der hang ned fra hans Bænde til hans Mund, og vistedes frem og tilbage ved hans Mandedrag.

„Nej“, sagde hun højt og smilte, „der er ikke noget Forfærdeligt ved dette Stykke Slør, undtagen at det skjuler et Ansigt, som jeg altid er glad ved at see. Kom, gode Herre, lad Solen skinne frem bag Skjen. Læg først dit sorte Slør bort, og sig mig saa hvorfor du har taget det paa.“

Mr. Hoopers Smil skinnede maat.

„Der vil komme en Time, da vi Alle skulle aflægge Sløret. Fortørnes ikke, elskede Veninde, om jeg indtil da bærer dette Stykke Slør.“

„Dine Ord ere ogsaa en Hemmelighed“, svarede den unge Dame. „Tag i det Mindste Sløret bort fra dem.“

„Det vil jeg, Glisabeth“, sagde han, „saavidt mit Løfte vil tillade mig det. Vid da, at dette Slør er en Typus og et Symbol, og jeg er forpligtet til altid at bære det, baade i Lys og i Mørke, i Ensomheden og foran Mængdens stirrende Blik, saavel for Fremmede, som for mine fortroligste Venner. Intet dødeligt Dje skal see det draget tilbage. Denne sørgelige Skjerm skal skille mig fra Verden; selv du, Glisabeth, kan aldrig faae Lov at see bag det!“

„Hvilken kummerfuld Tilskikkelse er mødt dig“,

spurgte hun alvorligt, „at du saaledes for bestandigt skulde skjule dit Ansyn?“

„Dersom det er et Tegn paa Sorg“, svarede Mr. Hooper, „har jeg maasse, ligesom de fleste andre Dødelige, Sorger, der ere mørke nok til bil- ledlig at betegnes ved et sort Elor.“

„Men, hvad om nu Verden ikke vil troe, at det er en Typus for uforstyldt Sorg?“ indvendte Elisabeth. „Elsket og agtet som du er, hvidstes der dog om, at du skjuler dit Ansigt ved Be- vidstheden om hemmelig Synd. For dit hellige Gimbedes Skyld tilintetgjør denne Skandale!“

Blodet steg hende op i Kinderne, da hun an- tydede de Rhyters Natur, som allerede løb om- kring i Landsbyen. Men Mr. Hoopers Mildhed forlod ham ikke. Han smilede igjen — det sam- me bedrøvelige Smil, som altid viste sig ligesom et svagt Lyestær, der trængte igiennem Mørket under Eløret.

„Dersom jeg skjuler mit Ansigt af Sorg, da er der Marsag nok“, svarede han blot; „og dersom jeg skjuler det for hemmelige Synders Skyld, hvil- ken Dødelig kunde da ikke gjøre det samme?“

Og med denne milde, men uovervindelige

Haardnakketbed modstod han alle hendes indtrængende Bønner. Omsider sad Glisabeth taus. I nogle Djeblikke syntes hun at være henfunken i Tanker, sandsynligvis grundende paa, hvilken ny Fremgangsmaade hun skulde prøve paa, for at faae sin Elsker til at opgive et saa mørkt Phantasibillede, hvilket, dersom det ikke havde anden Betydning, maaske var et Symptom paa en Sjælsygdum. Gndskjændt hun besad en fastere Charakter, end han, rullede dog Taarerne ned ad hendes Kinder. Men et Djeblik efter var det, som om en ny Høielse traadte i Stedet for Sorgen; hendes Dine vare hende selv uafvidende fæstede paa det sorte Sler, da, ligesom ved en pludselig Tæmring i Lusten, dets Hærster omgav hende. Hun rejste sig og stod skælvende foran ham.

„Føler du det da omsider?“ sagde han be-
drøvet.

Hun svarede ikke, men bedækkede sine Dine med Haanden, og vendte sig om for at forlade Værelset. Han skyndte sig efter hende og greb hendes Arm.

„Gav Taalmodigbed med mig, Glisabeth!“
raabte han lidenstabeligt. „Forlad mig ikke, skjændt

dette Elør maa være mellem os her paa Jorden. Bliv min, og hiøset skal der ikke være noget Elør over mit Ansigt, intet Mørke mellem vore Sjæle! Det er blot et timeligt Elør — det er ikke for Grigbeden! O, du veed hvor ensom jeg er, og hvor jeg ængstes for at være alene under mit sorte Elør. Forlad mig ikke for bestandigt i dette bedrøvelige Mørke!"

"Løft Eløret blot een Gang, og see mig i Djuene", sagde hun.

"Aldrig! Det kan ikke skee!" svarede Mr. Hooper.

"Gaa Farvel!" sagde Elisabeth.

Hun trak sin Arm tilbage og forlod ham langsomt, standsende ved Døren for endnu at tilfaste ham et langt, gysende Blik, der næsten syntes at giennemtrænge det sorte Elørs Mystorium. Men, selv midt i sin Sorg smilede Mr. Hooper, ved at tænke paa, at blot et materielt Sindbillede adskilte ham fra Lykken, skjendt de Rædsler, som det fremmanede, trak mørkt op over de æmme Glskende.

Fra den Tid af blev der intet Forsøg gjort paa at fjerne Mr. Hoopers sorte Elør, eller ved

en directe Henvendelse at opdage den Hemmelighed, som man antog det skjulte. Folk, der gjorde Paastand paa at være hævede over de almindelige Fordomme, henregnede det til en af de excentriske Brillen, der, saaledes som det ofte er Tilfældet, blander sig i ellers fornuftige Menneskers beständige Handlinger, og giver dem et Anstrøg af deres egen Lighed med Galsskab. Men i Mængdens Dine var den gode Mr. Hooper uadskillelig fra Tanken om en Buesemand. Han kunde ikke gaae paa Gaden med nogen rolig Sindsstemning, fordi han var saa overbevist om, at de Udsælselige og Frygtsomme vilde gaae til en Side for at undgaae ham, og at Andre vilde gjøre det til en dumdriftig Streg at stille sig i Vejen for ham. Denne sidste Glasses Uforsømmethed nødte ham til at opgive hans sædvanlige Spadseretour ved Solens Nedgang til Kirkegaarden; thi naar han bojede sig tankefuldt over Paaen, kunde man altid være vis paa, at der fandtes Ansigtet bag ved Gravstenene for at kigge paa det sorte Slør. Der løb en Fabel tra Mund til Mund, at de Dødes Stirren drog ham derhen. Det skar ham i det Inderste af hans kjerlige Hjerte ved at bemærke, hvorledes Børnene

flygtede ved hans Nærmelse, og standsede i deres
 gladeste Lege, endogsaa naar hans melancholske Skif-
 felse var langt borte. Deres instinctmæssige Frygt
 bragte ham til at føle stærkere end ved noget An-
 det, at der var indflettet en overnaturlig Rædsel
 i Traadene af det sorte Slør. Det var bekjendt,
 at hans egen Antipathi mod Sløret virkelig var
 saa stor, at han aldrig med sin gode Willie gik
 forbi et Spejl, eller bukkede sig ned for at drikke
 af en stille Kilde, for at han ikke i dens fredelige
 Skjød skulde blive banze for sig selv. Det var
 dette, som gjorde den Mumlen rimelig, at Mr.
 Hoopers Samvittighed martrede ham paa Grund
 af en eller anden stor Forbrydelse, der var altfor
 skrækkelig til ganske at holdes hemmelig eller
 antydes dunkelt paa anden Maade. Saaledes rul-
 lede der en Sky frem i Solskinnet fra det sorte
 Slør, en Tvetydighed mellem Synd og Sorg, om
 omhylledede den stakkels Præst, saa at hverken Kjærlighed
 eller Tøstagselse kunde naae ham, og der sa-
 des, at Gjenfærd og Djævelen gjeftede ham der.
 Med indvortes Ghysen og udvortes Rædsel vedblev
 han at vandre i det sorte Slørs Skygge, førende
 sig mørkt stemt i sin Sjæl eller stirrende gjennem

et Medium, der gjorde den hele Verden melan-
cholsk at see til. Man troede, at endogſaa den
uſtyrlige Vind respecterede hans ſørgelige Hemme-
lighed og aldrig blæſte Sløret til Side. Men
endnu beſtandigt smilede den gode Mr. Hooper
tungſindigt ved at ſee de blege Anſigter hos den
verdsliqſindede Stimmel, naar han gik den forbi.

Med alle dets ſlemme Følger havde det ſorte
Slør een enſkelig Virkning: at gjøre dets Bærer
til en maaget virkſom Geiſtlig. Ved Hjælp af
dette hemmelighedſfulde Sindbillede — thi der
var ingen anden ſonlig Marſag — blev han en
Mand med ærefrygtindgydende Myndighed over alle
Sjæle, der lede under Syndens Dødsangſt. Dem,
ſom han omvendte, betragtede han altid med en
Frøgt, der var dem ejendommelig, og vaastode,
ſkjøndt blot figurlig talt, at de tilligemed ham
havde befundet ſig under det ſorte Slør inden han
førte dem til det himmeſke Lys. Dets Skygge
fattede ham virkelig i Stand til at ſympathifere med
alle mørke Lidenſkaber. Døende Syndere raabte
beſt paa Mr. Hooper, og vilde ikke opgive deres
Mand førend han kom, endſkjøndt de altid ghyſte
ved at det tilflørede Anſigt var deres eget ſaa nær,

naar han bøjede sig ned for at tilbøidste dem Trost. Saa stor var Rædselen for det sorte Elor, selv naar Døden havde blottet sit Ansigt! Fremmede kom langvejs fra for at overvære Gudstjenesten i hans Kirke, blot med det ørkesløse Forsæt at gabe paa hans Skikkelse, efterdi det var dem forment at see hans Ansigt. Men Mange af dem kom til at bæve inden de forlode Stedet. Under Gouverneur Pelchers Administration blev Mr. Hooper een Gang udnævnt til at holde Nabningstalen. Bedæffet med sit sorte Elor stod han der lige over for den højest Dyrighedsperson, Raadet og Repræsentanterne, og gjorde et saa dybt Indtryk paa Alle, at dette Mars lovgivende Virksomhed karakteriseredes ved hele det Tungsind og den Fromhed, som udmærkede vore tidligste Forsædres Virndighed.

Paa denne Maade tilbragte Mr. Hooper et langt Liv, daddellos for Menneskenes Dine og dog indhyllet i sørgelig Misstanke; venlig og elskende, uden at blive gjenelsket, og uklart frygtet; en Mand, affondret fra andre Mennesker, skyet af dem i deres funde og glade Dage, men altid paafaldt for at staae dem bi i deres Dødsangst. Efterhaanden som Marenne glede hen og lagde deres Sne over

hans forte Slor, erhvervede han sig et Navn overalt i Ny-Englands Kirker og man kaldte ham Fader Hooper. Næsten alle dem af hans Sognefolk, der vare i en moden Alder, da han kom dertil, vare blevne baarne bort ved mangen en Ligbegængelse; han havde een Menighed i Kirken og een langt talrigere paa Kirkegaarden; og efter at have arbejdet saa langt ud paa Aftenen og udført sin Gjerning saa tilfredsstillende, var nu den gode Fader Hoopers Tid kommen til at hvile.

Flere Personer vare synlige i det dæmpede Lysskær ved den gamle Præsts Dødsleje. Af naturlige Slægtninge havde han ingen. Men der var den sammelig alvorlige, skjendt ubevægelige Læge, der blot søgte at lindre den Syges sidste Lidelser, da han ikke formaaede at fresse ham. Der var Diaconerne og andre udmærket fromme Medlemmer af hans Kirke. Der var ogsaa den velærværdige Mr. Clark i Westbury, en ung og nidkjer Gejstlig, der havde skyndt sig for at ride berhen for at bede ved den døende Sjælesørgers Leje. Der var Sygepateristen; det var ingen af Dødens lejede Haandlangere, men En, hvis stille Kjærlighed længe havde holdt dette ud i al

Hemmelighed, i Ensomhed, midt i Alderdommens Kulde, og ikke engang vilde forgaae i selve Dødstimen. Hvem Andre kunde det være end Glisabeth! Da der laa den gode Fader Hoopers graahærdede Hoved paa Buden, endnu bestandig med det sorte Slør bundet omkring Panden og bedækkende hans Ansigt, saa at ethvert mere besværligt Drag af hans svage Aande bragte det til at bevæge sig. Hele hans Liv igjennem havde dette Stykke Slør hængt mellem ham og Verden; det havde skilt ham fra Brodres muntre Samqvem og Kvindesjærlighed, og indesluttet ham i det mørkeste af alle Fængsler, hans eget Hjertes, og endnu bestandig laa det paa hans Ansigt, ligesom for at forhøje Mørket i hans skumle Kammer og bestyge ham mod Gviqbedens Solstien.

Noget Tid i Forvejen havde hans Tanker været forvirrede, vandrende uvisse mellem det Forbigaaende og det Nærværende, og med Mellemrum svævende ligesom over i den tilkommende Verdens Uklarhed. Han havde høvt Feberanfald, hvorunder han fastede sig fra den ene Side til den anden, og spildte de saa Kræfter, der var tilbage. Men i hans værste Krampe træfninger og For-

standens vildeste Udsejler, naar ingen anden Tanke beholdt sit ædru Herredomme, viste han bestandig en ængstelig Ombyggelighed for at det sorte Elor ikke skulde glide til Side. Selv om hans forvirrede Sjæl kunde have glemt det, var der en trofast Kvinde ved hans Bude, som med bortvendte Dine vilde have tildækket det aldrende Ansigt, som hun sidst saae i hele Manddommens Stjønbed. Omstøder laa den dødsfyge gamle Mand rolig i en Tvale af sjælelig og legemlig Udmattelse, med en næsten umærkelig Puls, og et Mandedræt, som blev svagere og svagere, undtagen, naar en lang, dyb og uregelmæssig Indaander syntes at bebude Mandens Forvandring.

Præsten i Westbury nærmede sig Lejet.

„Værdige Fader Hooper“, saade han, „den Stund er snart forhaanden, da Deres Forløsning stunder til. Er De æde til at løste det Elor, som adskiller Lid fra Gvighed?“

Fader Hooper svarede først alene med en ringe Bevægelse med Hovedet; derpaa, da han maasse frygtede for at hans Mening var uheldig, anstrengte han sig for at tale.

„Ja“, sagde han mat, „min Sjæl nærer en taalmodig Længsel efter at Eloret maa blive løftet.“

„Dg er det sømmeligt“, vedblev den velærværdige Mr. Clark, „at en Mand, der er saa stærk i Vennen, der har givet et saa monsterværdigt Exempel, ren i Gjerning som i Tanker, for saavidt den endelige Dommeraft tør sige det; er det sømmeligt at een af Kirkens Fædre skulde efterlade sig en Skvage paa sit Minde, der kan synes at formørke et saa rent Liv? Jeg beder Dem, min ærværdige Broder, lad dette ikke ske! Forund os at glædes ved Deres triumpherende Mine, naar De gaaer ind til Deres Len! Førend Evighedens Elor drages til Side, lad mig da borttage dette sorte Elor fra Deres Ansigte!“

Saaledes talende, bojede den ærværdige Mr. Clark sig forover, for at løse saa mange Aars Hemmelighed. Men ved at anvende en pludselig Energi, som bragte alle Tilstedeværende til at grue, foer Fader Hooper med begge Hænder op fra Thenerne og trykkede dem af al Magt mod det sorte Elor, beredt paa at staae imod, dersom Præsten i Westbury vilde stride med en døende Mand.

„Aldrig!“ raakte den tilslørede Gejstlige.
„Aldrig her paa Jorden!“

„Værke gamle Mand!“ udbød den forfærdede Præst, „med hvilken skrækkelig Forbrydelse paa Deres Samvittighed gaaer De ind til Dommen?“

Fader Hooper drog sin Mande besværligt; det rallede i hans Hals, men med en heftig Anstren- gelse, gribende for sig med Hænderne, fik han fat i Livet og holdt det tilbage, indtil han kunde tale. Han rejste sig endogsaa overende i Sengen, og der sad han rystende, medens Døden slyngede sine Arme omkring ham og det sorte Elør hang ned, skrækkeligt lige til det sidste Djeblik ved en Levetids samlede Rædsler. Og dog var det ligesom det svage, tungsindige Smil, der saa ofte havde viist sig der, nu atter glimtede frem fra dets Mørke, og dvælede paa Fader Hoopers Læber:

„Hvorfor ghyse I alene over mig?“ sagde han, idet han vendte sit tilslørede Ansigt fra den Gne til den Anden af de blege Tilstedeværende. „Ghyser ogsaa over hinanden indbyrdes! Have Mænd undgaaet mig, Kvinder ikke viist nogen Medsynk og Børn skreget højt og flygtet blot for mit sorte Elørs Skyld? Hvad andet end det Mystorium,

som det dunkelt giver et Sindbillede af, har gjort dette Stykke Flør saa forskærdeligt? Naar Vennen viser sin Ven, Elskeren sin inderligt Elskede sin Hjertes hemmeligste Dyb; naar Mennesket ikke forgjeves hæver tilbage for sin Skabers Dje og væmmeligen opdynger sin Synds Hemmelighed — dommer mig da som et Udyr for det Symbolsk Stykke, under hvilket jeg har levet, og døer! Jeg stuer omkring mig, og see! over ethvert Ansigt er et sort Glør!"

Medens hans Tilhørere gik tilbage for hinanden i stum Rædsel, sank Fader Hooper tilbage paa sin Bude som et tilfløret Lig, med et fragt Smil svævende omkring Læberne. Endnu bestandig tilfløret lagde man ham i hans Ligkiste, og som et tilfløret Lig var man ham til hans Grav. Mange Mars Græs er spiret frem og henvisnet paa denne Grav, Gravstenen er overgroet med Mos og den gode Mr. Hoopers Ansigt er blevet til Støv; men skrækkeligt er det endnu at tænke paa, at det henfaldrede under det sorte Glør!

De prophetiske Malerier.

„Men denne Maler!“ raabte Walter Ludlow med Begeistring. „Han er ikke blot en Mester i sit egenlige Fag, men han besidder umaadelige Indsigter i alle andre Konster og Videnskaber. Han taler Hebraisk med Doctor Mather, og holder Forelæsninger i Anatomie for Doctor Boylston. Med eet Ord, han vil møde den mest udtannede Mand hos os paa hans egen Grund. Hertil kommer, at han er en fuldendt Gentleman — en Verdensborger — ja, en ægte Kosmopolit; thi han kan tale som en Indfødt om ethvert Klima og Land paa denne Klode, undtagen vore egne Skove, hvorhen han nu rejser. Ikke heller er Alt dette hvad jeg mest beundrer hos ham.“

„Virkelig!“ sagde Glinor, der med hele en Kvindes Interesse havde lyttet til Beskrivelsen af

saadan en Mand. „Da er dette dog beundringsværdigt nok.“

„Tilvisse er det saa“, svarede hendes Elsker, „men lanat mindre alligevel end hans naturlige Gave til at tilpasse sig efter enhver Slags Charakter, i den Grad, at alle Mænd — og alle Kvinder med, Glinor — i denne vidunderlige Maler ville finde et Spejlbillede af dem selv. Men det Vidunderligste staaer endnu tilbage at fortælle.“

„Nej, dersom han har flere vidunderlige Attributioner end disse“, saade Glinor, leende, „er Boston et farligt Opholdssted for den stakkels Gentleman. Taler du til mig om en Maler eller om en Troldmand?“

„I Sandhed“, svarede han, „dette Spørgsmaal kan opfastes med langt større Bøje, end du formoder. Man siger, at han maler ikke alene en Mandes Træl, men hans Sind og Hjerte. Han opfanger de hemmelige Følelser og Lidenstaber, og overfører dem paa Lærredet ligesom Solskin — eller maaske, i Portraiter af Mænd, der ruge over mørke Tanker, ligesom et Glimt af Hælvedes Lid“, tilsejede Walter, idet han sænkede Stemmen

og den begejstrede Tone tabte sig. „Jeg vil næsten være bange for at sidde for ham.“

„Walter, er det dit Udsvor?“ udbød Elinor.

„For Himlens Skyld, kjæreste Elinor, lad ham ikke male det Udtryk, som der nu er i dit Blik“, sagde hendes Elsker med et temmelig tvungent Emil. „See, nu gaaer det over; men da du talte var det ligesom du var dødelig angst og tilige meget bedrevet. Hvad tænkte du paa?“

„Intet, Intet“, svarede Elinor hurtigt. „Du maler mit Ansigt efter din egen Phantasi. Kom nu til mig i Morgen; vi ville da besøge denne vidunderlige Kunstner.“

Men da den unge Mand havde forladt hende, staaer det ikke til at negte, at der atter viste sig et mærkeligt Udtryk i hans Hersterindes smukke og ungdommelige Ansigt. Det var et bekymret og ængstelig Udseende, der kun lidet samstemmede med hvad en Vige skulde føle, som stod paa Klippet til at indlade sig i Ægteskab. Og dog var Walter Ludlow hendes Hjertes Udkaarede.

„Blik!“ sagde Elinor ved sig selv. „Intet Under at det forbausede ham, hvis det udtrykte hvad jeg undertiden føler. Jeg veed af egen Er-

faring hvor frygteligt et Blik kan være. Men det var ikke andet end Indbildning. Jeg tænkte ikke paa det den Gang — jeg har ikke seet Noget til det siden — jeg har kun drømt det.“

Og hun tog ivrig fat paa Broderingen af en Bibeskrimmel, som hun vilde have paa, naar hendes Portrait skulde aftages.

Maleren, hvormed de havde talt, var ingen af disse oprindelige Kunstnere, som, i en sildigere Periode end denne, laante deres Færter fra Indianerne og forfærdigede deres Pensler af de vilde Dyrs Belsværk. Dersom han havde kunnet kalde sit Liv tilbage og forud bestemme sin Skjebne, vilde han maaske have foretrukket at tilhøre denne Skole uden at have nogen Mester, i det Haab i det Mindste at være original, siden der ingen Kunstværker var at efterligne eller Regler at følge. Men han var født og opdraget i Europa. Folk sagde, at han havde studeret Ideens Storhed eller Skjæbne og ethvert af Mesterhaandens Penselstreg i alle de mest berømte Malerier i Cabinetter og Gallerier, og paa Væggene i Kirkerne, til der ikke var mere at lære for hans mægtige Mand. Konsten formaaede ikke at bidrage mere til dens Ud-

dannelse, men Naturen var i Stand dertil. Han havde derfor besøgt en Verden, hvorhen ingen af hans Kunstbrødre var gaaet förud for ham, for at fryde sine Dine med levende Billeder, som vare ædle og maleriske, og dog ikke tidligere overførte paa Lærredet. Amerika var altfor fatigt til at frembyde andre Fristelser for en udmærket Kunstner, skjøndt mange af de Fornemme i Colonierne ved Malerens Ankomst havde udtrykt det Ønske at overlevere deres Træk til Gitterverdenen ved Hjælp af hans Kunst. Naar som helst der blev gjort saadanne Forslag, fæstede han sine gjennemboende Dine paa den, der anmodede ham derom, og syntes at gennemskue ham til Marv og Ben. Dersom han da blot saae et stikket og velbehaageligt Ansigt, omendskjøndt der var en guldgaloneret Kjole til at pryde Maleriet og blanke Guineer til at betale for det, afflog han dog høflig at paatage sig Arbejdet og Lønnen for samme. Men dersom Ansigtet var et Register over noget Usædvanligt, det være sig i Tanke, Følelse eller Erfaring, eller dersom han mødte en Tigger paa Gaden med et hvidt Skjeg og en furet Bande, eller dersom det traf sig, at et Barn saac i Vejret

og smilte, kunde han udtømme hele den Kunst paa dem, som han negtede Rigdommen.

Da kunstnerist Snille var saa sjældent i Colonierne, blev Maleren en Gjenstand for den almindelige Opmærksomhed. Om end saa eller Ingen kunde fatte den technische Fortjeneste ved hans Productioner, var der dog Synspunkter, med Hensyn til hvilke Høbens Mening var ham ligesaa værdifuld som Kjenderens kunstforstandige Dom. Han iagttog den Virkning ethvert Maleri frembragte paa saadanne udannede Tilskuere og drog Fordel af deres Bemærkninger, medens de ligesaa snart vilde have tænkt paa at belære Naturen selv som ham, der rivaliserede med den. Man maa dog indrømme, at deres Beundring var plettet af Tidsalderens og Landets Fordomme. Nogle ansaae det for en Overtrædelse af den mosaiske Lov, ja selv for en formastelig Besvottelse af Skaberens at give saadanne livagtige Billeder af hans Skabninger Tilværelse. Andre, der vare bange for en Kunst, som efter Godtbefindende kunde fremmane Phantomer og bevare de Dødes Skikkelser blandt de Levende, vare tilbøjelige til at betragte Maleren som en Trolldmand, eller som den berhyttede sorte

Mand fra gamle Dage, der under en ny Skikkelse
 pønsede paa at anstaae Ulykker. Disse taabelige
 Phantasier bleve mere end halvojs troede af
 Mængden. Endogsaa i højere Kredse blev hans
 Charakter en uklar Grefrygt til Del, der dels
 rejste sig ligesom Røghvirvler fra Folkeovertroen,
 men fornemmelig kom af de mangesidige Kund-
 skaber og Talenter, hvilke han brugte som Red-
 skaber for sin Kunst.

Da Walter Ludlow og Glinor lige stød paa
 Nippet til at indtræde i Gæstestanden, havde de
 stor Vyst til at erholde deres Portraiter, som de
 første af hvad de upaatvivleligt haabede en lang
 Række af Familieportraiter. Dagen efter den Sam-
 tale, vi ovenfor have meddelt, besøgte de Maleren.
 En Tjener førte dem ind i et Værelse, hvor der,
 omentidst Maleren ikke selv var stulig, var
 Personligheder, hvem de næsten ikke kunde afholde
 dem fra at hilse med Erbodighed. De vidste vel,
 at hele Forsamlingen ikke var Andet end Male-
 rier, men de følte det umuligt at adskille Ideen
 om Liv og Forstand fra saa flaaende Gontrefeier.
 Nogle af Portraiterne vare dem bekjendte enten
 som Dagens udmærkede Charakterer eller som deres

private Fesjendte. Deres personlige Venner gjenfjendte de med eet Djefast. I de fleste af Billederne var hele Sjælen og Charakteren lagt for Dagen i Ansigtet, og concentreret i et eneste Blik, saa at, for at tale paradorkist, Originalerne knap lignede dem selv saa flaaende, som Portraiterne gjorde.

Iblandt disse moderne Notabilieter var der to gamle skjeggede Helgene, der naesten vare forsvundne paa det mørke Væred. Der var ogsaa en bleg, men ufalmet Madonna, der maasse var bleven dyrket i Rom og nu betragtede de Giffende med et saa mildt og heffigt Blik, at de ogsaa fclte Trang til at knæle ned.

„Evor synderlig en Tanke“, bemærkede Walter Ludlow, „at dette skjonne Ansigt har været skjont i over to hundrede Aar! O, dersom al Skjenhed vilde vare saa lange! Misunder du hende ikke, Glinor?“

„Dersom Jorden var Himlen, vilde jeg gjøre det“, svarede hun. „Men, hvor alle Ting falme, hvor elendigt at være den Gnefte, det ikke kunde falme!“

„Denne gamle mørke St. Peder har et vildt

og hæsligt skulende Blik, hvor bellig han saa end er", vedblev Walter. „Han plager mig. Men Jomfruen seer venligt paa os."

„Ja, men meget sorgmodigt, forekommer det mig", sagde Elinor.

Staffeliet stod lige under disse tre gamle Malerier, bærende eet, der nylig var paabegyndt. Giter at have seet lidt nøjere til, begyndte de at kjende deres egen Prækt, den velærværdige Dr. Golmans Træk, der ligesom traadte frem af en Sky og fik Form og Liv.

„Gode gamle Mand!" udbred Elinor. „Han stirrer paa mig, som om han vilde komme frem med et faderligt Raad."

„Og paa mig", sagde Walter, „som om han var i Nærd med at ryste paa Hovedet og gjere mig Bebrejdelse for en eller anden formodet Uredelighed. Men det Samme gjer Originaten. Jeg vil aldrig føle mig rigtig tilpas under hans Dine førend vi staae for ham for at ægtevises."

De horte nu Dodtrin paa Gulvet, og ved at vende dem om bemærkede de Maleren, som nogle Djeblicke havde været i Værelset og hørt deres sidste Bemærkninger. Det var en middelaldrende

Mand med et Ansigt, der var hans egen Bensch fuldkommen værdigt. Ved den maleriske, skjøndt skødesløse Ordning af hans rige Paaklædning og maaste fordi hans Sjæl altid syglede med malede Skikkelser, fik han virkelig selv nogen Lighed med et Portrait. Hans Fremmede vare sig bevidst, at der fandt et Slægtskab Sted mellem Kunstneren og hans Værker, og følte dem tilmode, som om et af Billederne var traadt frem af Lærredet for at hilse paa dem.

Walter Ludlow, som var Maleren flygtig bekendt, forklarede Anledningen til deres Besøg. Medens han talte faldt der en Solstraale tværs over hans og Glinovs Skikkelse, med saa heldig en Virkning, at de syntes at være levende Billeder af Ungdom og Skjønhed, oplivede af en lys Fremtid. Kunstneren var ejensynlig frapperet.

„Mit Staffeli er optaget for flere af de følgende Dage og mit Ophold i Boston bliver kun kort“, sagde han, eftertænkende; derpaa tilføjede han efter et iagttagende Blik: „men Deres Duffer skulle blive opfyldte, skjøndt jeg skuffer Overdommeren og Madame Oliver. Jeg tør ikke lade

denne Lejlighed slippe mig af Hænderne for at male nogle saa Allen fint Klæde eller Brocade."

Maleren udtrykte det Ønske at overføre begge deres Portraiter paa eet Billede, og afmale dem idet de foretog dem en eller anden Handling, der egnede sig for dem. Denne Plan vilde ret have tiltalt de Elskende, dersom den ikke nødvendigvis havde maattet forkastes, fordi et saa stort Stykke Lærred ikke vilde have passet til det Værelse, som det var bestemt til at pryde. Man blev derfor enig om to Portraiter i halv Storrelse. Efterat de havde taget Afsked, spurgte Walter Ludlow Glinor med et Smil, om hun vidste hvilken Indflydelse paa deres Skjebne Maleren stod i Begreb med at erholde.

„De gamle Kjællinger i Boston paastaae“, vedblev han, „at Maleren, naar han engang er kommen i Besiddelse af en Persons Ansigt og Figur, kan male ham i hvilken som helst Handling eller Stilling — og Maleriet vil vise sig prophetisk. Troer du det?“

„Ikke saa ganske“, svarede Glinor smilende. „Dersom han imidlertid besidder en saadan Tryllemagt, er der Noget saa blidt i hans Væsen, at jeg er vis paa, han vil benytte den vel.“

Det var Malerens Bestemmelse, at han vilde samtidigt arbejde paa begge Portraiter, anførende som en Grund i det mystiske Sprog, han undertiden brugte, at det ene Ansigt fastede Lys paa det andet. Som en Kølge heraf gjorde han nu et Penselstrøg paa Walters og nu et paa Elinors Portrait, og saavel den Gnes som den Andens Træk begyndte at træde saa levende frem, at det syntes, som om hans triumpherende Kunst virkelig vilde løsrive dem fra Værredet. Midt i det klare Lys og den dybe Skygge saae de Bbantommet af deres eget Seg. Men, omendskjondt Ligheden tegnede til at blive fuldkommen, vare de ikke ganske fornøjede med Udtrøkket; det syntes mere uklart end i de fleste af Malerens Arbejder. Han var imidlertid tilfreds med Udsigten til et beldigt Udfald, og da han følte Interesse for de Glæfende, anvendte han sine ledige Djeblitke, dem uafvidende, til at gjøre en Blyantésskizze af begge's Figurer. Under deres Sidden for ham, indviklede han dem i Samtale og bragte Liv i deres Ansigter ved karakteristiske Træk, hvilke, skjondt stadig verlende, det var hans Hensigt at forbinde og fastholde. Omfider underrettede han dem om, at ved deres

næste Besøg vilde begge Portraiterne være færdige til Aflevering.

„Dersom min Vensel blot vil staae min Idee bi ved de sidste saa Strog, som jeg er betænkt paa“, bemærkede han, „ville disse to Malerier blive mine allerbedste Arbejder. Det er virkelig sjældent, at en Kunstner har saadanne Sujets.“

Medens han talte, holdt han bestandig sit gjennemborende Øje fæstet paa dem, og vendte det ikke bort førend de vare nede af alle Trapperne.

Der er Intet i den hele Kreds af menneskelige Færfængeligheder, som lægger stærkere Beslag paa Indbildningskraften, end at faae sit Portrait aflaget. Hvorfor skulde det dog være saaledes? Spejlglasset, de polerede Kugler, det spejllignende Vand og andre reflecterende Glader give os stadigt Portraiter eller rettere Gjenfærd af os selv, som vi kaste et Blik paa og strax glemme igjen. Men vi glemme dem blot fordi de forsvinde. Det er Tanken paa Varigheden — paa jordisk Udodelighed — der meddeler vore egne Portraiter en saa hemmelighedsfuld Interesse. Walter og Glinor vare ikke uforsomme herfor, og skyndte dem punktlig til Malerens Attelier til den bestemte Tid for at

træffe sammen med disse malede Skikkelser, der skulde være deres Repræsentanter hos den kommende Elægt. Solskinnet glimtede efter dem ind i Værelset, men lod det blive noget skummelt, da de lukkede Døren.

Deres Dine henrendtes strax paa deres Portraiter, som stode lænede op mod den længst borte værende Væg af Værelset. Ved det første Djekest i det uklare Lys og i Altsind, og ved at see dem selv i deres fuldkommen naturtro Stillinger og saa ganske med den Mine, de kjendte saa godt, udstødte de begge samtidig et Glædesraab.

„Der staae vi“, raabte Walter begejstret, „for bestandigt fasttruede i Solskinnet! Ingen mørke Lidenskaber kan trække op paa vore Ansigter!“

„Nej“, sagde Glinor mere roligt; „ingen sergelig Forandring kan bedrøve os.“

Dette blev sagt, medens de nærmede sig og endnu ikke havde seet Malerierne rigtigt. Efterat Maleriet havde hilset paa dem, befkjættede han sig ved et Bord med at fuldføre en Alvantésskizze, overladende de to Besøgende selv at fælde Dom over hans fuldførte Arbejde. Af og til sendte

ham dem et Blif neden under hans mørke Djenbrun, iagttagende deres Ansigter i Profil, med sin Blyant bojet over Skizzen. De havde nu staaet i nogle Djeblikke, hver foran den Andens Pillede, betragtede det med heftigt Opmærksomhed, men uden at sige noget Ord. Omfider traadte Walter lidt frem — derpaa tilbage igjen — betragtede Glinors Portrait i forskjellig Belysning og talte endelig.

„Er der ikke en Forandring?“ sagde han i en trivlende og eiertænksum Tone. „Jo; denne Bølle bliver bestandig mere levende, jo længer jeg seer paa det. Det er visseelig det samme Maleri, jeg saae i Gaar; Klædedragten — Trækkene — Alt er det Samme; og dog er der Noget forandret.“

„Ligner Maleriet da mindre end i Gaar?“ spurgte Maleren, der nu nærmede sig med usminket Interesse.

„Trækkene ere fuldkommen Glinors“, svarede Walter, „og, ved det første Djeffast, synes Udtrykket ogsaa at være hendes. Men jeg kunde godt indbilde mig, at Portraitet havde skiftet Afsyn, medens jeg betragtede det. Djinene ere fæstede

paa mine med et selsomt bedrevet og ængsteligt Udtryk. Nej, det er Sorg og Rædsel! Ligner det Glinor?"

„Sammenlign det levende Ansigt med det malede“, sagde Maleren.

Walter kastede et Sideblik paa sin Glæde, og foer sammen. Ubevægelig og hensunken i Tanker — som om hun var fortryllet — ved Beskuelser af Walters Portrait, havde Glinors Ansigt antaget ganske nejagtigt det Udtryk, hvorover han nødig havde flaget. Havde hun i hele Timer øvet sig foran et Spejl, kunde hun ikke have gjengivet Udtrykket heldigere. Havde Maleriet selv været et Spejl, kunde det ikke have kastet hendes nærværende Udseende tilbage med stærkere og mere tungsinndig Sandhed. Hun syntes at være fuldkommen uvidende om den Samtale, der havde fundet Sted mellem Kunstneren og hendes Gæster.

„Glinor“, udbrod Walter forbauset, „hvilken Forandring er der foregaaet med dig?“

Hun hørte ikke hvad han sagde, ikke heller aflod hun med sit stirrende Blik, førend han greb hendes Haand og saaledes tildrog sig hendes Op-

mærksomhed; derpaa saae hun med en pludselig Gysen fra Maleriet til Originalens Ansigt.

„Seer du ingen Forandring i dit Portrait?“ spurgte hun.

„I mit? — Nej!“ svarede Walter, undersøgende det. „Men, lad mig see! Jo; der er en ubetydelig Forandring — en Forbedring, synes mig, i Maleriet, skjøndt ikke i Ligheden. Det ba et livligere Udtryk end i Gaar, som om en lys Løbe straaede fra Sjælene, og var i Færd med at udtale af Læberne. Nu, da jeg engang er blevet det vaer, forekommer det mig aldeles afgjort.“

Medens han fordybede sig i disse Jagttager, vendte Elinor sig til Maleren. Hun betragtede ham med Betsyning og Ærefrygt, og følte at han gjengjeldte hende med Deltagelse og Medlidenhed, skjøndt hun kun uklart kunde gjette hvorfor.

„Det Blik!“ hvidstede hun, og gyste. „Hvor kom det der?“

„Trofen“, sagde Maleren bedrøvet, idet han tog hendes Haand, og førte hende til en Side, „i begge disse Billeder har jeg malet, hvad jeg saae. Kunstneren — den fænde Kunstner — maa see

bag det Udre. Det er hans Gave — hans mest opbøjede, men ofte en melancholisk Gave — at see den inderste Sjæl, og ved en Gyne, der er ham selv uforklarlig, at lade den gløde eller formørkes paa Lærredet i Blik, der udtrykke den Tanke og Følelse, vi have baaret paa i hele Aar. Gid jeg maatte overbevise mig selv om min Bildfarelse i dette Tilfælde!"

De havde nu nærmet dem Bordet, hvorpaa der fandtes Hoveder i Kridt, Hænder, der vare ligesaa udtryksfulde som almindelige Ansigter, vedbendbeklædte Kirketaarne, tækkede Hytter, gamle Træer, hvori Lynilden var slaaet ned, orientalske og antike Coustumer, og alle slige maleriske Indfald i en Kunstners ledige Dieblikke. Bladende dem igjennem med tilsyneladende Skjødekløshed, kom der en Blyantsskizze af to Figurer tilsyne.

"Dersom jeg har fejlet", vedblev han, "dersom Deres Hjerte ikke seer sig reflecteret af Deres eget Portrait — dersom De ikke har nogen lenelig Grund til at stole paa min Tegning af det andet, er det endnu ikke for sildt at forandre dem. Jeg vil ogsaa kunne forandre Optrinnet mellem

disse Figurer. Men vilde det have nogen Indflydelse paa Begivenheden?"

Han benlevede hendes Opmærksomhed paa Skizzen. En Gysen før igjennem Glinors Legeme; der svævede et Skrig paa hendes Læber; men hun undertrykte det med den Selvbeherfskelse, der bliver Alle en Bane, som i deres Barm bære paa Frygt og Angst. Da hun vendte sig bort fra Bordet, bemærkede hun, at Walter var kommet nær nok til at have kunnet see Skizzen, skjendt hun ikke kunde atgiøre om han havde faaet Dje paa den.

"Vi ville ikke have Malerierne forandrede", sagde hun hurtigt. "Person mit Portrait har et sergmodigt Udseende, desto gladere skal jeg see ud for Modsatningens Skyld."

"Saaledes være det", svarede Maleren bufkende. "Gid Deres Sorger alene maa være til i Indbildningen, saa at blot Deres Billede maa græmmes over dem! Hvad Deres Glæder angaaer — gid de maae være sande og inderlige, og afmale dem selv paa Deres elskelige Ansigt indtil dette rent modstiger min Kunst!"

Efter Walters og Glinors Giftermaal, udgjorde Malerierne de mest pragtfulde Brydelses i

deres Bolig. De hang Side om Side, adskilte ved et smalt Panel, tilsyneladende bestandigt holdende Dje med hinanden, og dog altid gjengjældende Tilskuerens Blik. Berejste Mænd, som besadde Kjendskab til saadanne Ting, henregnede dem til det nyere Portraitmaleries mest beundringsværdige Frembringelser, medens almindelige Jagttagere Træk for Træk sammenlignede dem med Originalerne, og vare uundtømmelige i Lovtaler over Ligheden. Men der var en tredje Glasfe — hverken berejste Kjendere eller almindelige Jagttagere, men Folk med naturlig fin Følelse — paa hvilke Malerierne gjorde det stærkeste Indtryk. Disse kunde maasse i Begyndelsen see ligegyldigt til, men efterat deres Interesse var vaft, kunde de vende tilbage Dag fra Dag for at studere disse malede Ansigter, ligesom Bladene i en mystisk Bog. Walter Ludlows Portrait tiltrak sig først deres Opmærksomhed. I hans egen og hans Bruds Fraværelse disputerede de undertiden om det Udtryk, som Maleren havde havt til Hensigt at meddele disse Træk, Alle stemmede overens i, at det var et Udtryk af alvorssfuld Betydning skjøndt der ikke var To, som udlagde det paa samme

Maade. Der var mindre Meningsforstjæl med Hensyn til Glinors Portrait. Sandt nok, de afvege vel i deres Forsøg paa at forklare den Tung-
sindigheds Natur og Dybde, der hvilede over hendes Ansigt, men de vare enige i, at det var Tung-
sind, og fremmed for deres ungdommelige Venindes Sindsbeskaffenhed. En vis phantastisk Person erklærede, som Resultat af en alvorlig Undersøgelse, at begge disse Malerier vare Dele af eet Udkast, og at den stærke tungsindige Belevelse i Glinors Ansigt stod i Forbindelse med den mere levende Berørelse, eller, som han kaldte det, den vilde Lidenskab i Walters. Etjendt han var ubevandret i Konsten, begyndte han endog en Skizze, i hvilken de to Figurers Handling skulde staae i Samklang med deres gjensidige Udtryk.

Blandt deres Venner hvidskedes der om, at Glinors Ansigt Dag fra Dag antog et dybere Ansøg af Tænksomhed, der truede med snart at gjere hende til et altfor tro Edestykke til det melancholske Billede af hende. I Stedet for at Walter paa den anden Side antog det livlige Udtryk, som Maleren havde givet ham paa Lærredet, blev han tilbageholden og nedslagen, uden noget

udvortes Glimt af beftig Sindsbevægelse; alligevel var det godt muligt, at den ulmede indensfor. I Tidens Løb hængte Glindor et prægtigt Gardin af purpurødt Silke, indvirket med Blomster og besat med tunge Guldkvaster for Malerierne, under Paaskud af at Støvet vilde sætte sig i Farverne eller Lyset svække dem. Det var ikke nok. Hendes Fremmede følte, at de tunge Silkesolder aldrig turde drages til Side eller Portraiterne omtales i hendes Nærværelse.

Tiden flæbte sig hen, og Maleren kom igjen. Han havde været langt nok oppe imod Nord for at see Kryftal-Højenes Solv Cascade og for at oversee den ubyre Rundfreds af Sky og Skov fra Tinden af Ny-Englands højeste Fjerg. Men han profanerede ikke denne Scene ved at efterabe den med sin Konst. Han havde ogsaa ligget i en Cano ved Georg Seens Barm, gjørende sin Sjæl til et Spejl for dens Vnde og Storbed, indtil der ikke var noget Maleri, som stod klarere for hans Indbildningskraft. Han var draget med de indianfke Jægere til Niagara, og der paany flængt sin afmægtige Vensel ned i Afgrunden, føende, at han ligesaa gjerne kunde male Bulderet, som noget

Andet, der bidrager til at danne dette vidunder-
 lige Båndfald. Det var virkelig sjældent, at han
 følte Tilskyndelse til at afbilde Scener efter Na-
 turen, undtagen som en Ramme om Tegninger af
 menneskelige Skikkelser og Ansigter, oplivede af
 Tænksomhed, Lidenstkaab eller Lidelse. Hans even-
 tyrlige Vandringer havde beriaet ham med Stof
 nok af den Slags; de indianste Høvdinges alvor-
 lige Værdighed; de indianste Bigers mørke Glt-
 værdighed; det buelige Liv i Wigwammerne; den
 bemmelige Marche; Kampen under de skumle
 Naaletrær; Grændsefortet med dets Garnison;
 Anomalien hos den gamle franske Partisan, op-
 født ved Hoffer og graanende i Bildnisser; saa-
 danne vare de Scener og Portraiter, han havde
 skizzeret. Den lidenskabelige Hestighed i farlige
 Djeblikke; Glimt af utæmnet Vøelse; Kamp mel-
 lem vilde Kræfter — Kjerlighed, Had, Kummer,
 Maseri — med eet Ord, hele den gamle Jords
 fortørrede Hjerte, havde gabenbaret sig for ham i
 en ny Skikkelse. Hans Mappe var opfyldt med
 Illustrationer af hans Sukommelses Bog, som
 hans Geni formaaede at forvandle til Bestanddele
 af hans eget Væsen og fylde med Udødelighed.

Han følte, at den dybe Visdom i hans Kunst, som han havde søgt saa længe, var funden.

Men, midt i den ophøjede eller yndige Natur, i Skovens Farer eller i dens overvældende Flo, havde der bestandig været to Phantomer, som ledsagede ham paa Vejen. Som alle andre Mænd, til hvilke et alt Andet opflugende Formaal knytter sig, var han affondret fra den store Menneskehob. Han havde ingen Tanke — ingen Fornøjelse — ingen Sympathi — undtagen for hvad der endelig stod i Forhindelse med hans Kunst. Skjøndt blid i sit Væsen, og oprigtig i Mening og Handling, besad han dog ingen venlige Følelser; hans Hjerte var koldt; ingen levende Skabning kunde bringes ham nær nok for at holde ham varm. For disse to Væsener havde han imidlertid i højeste Grad følt den Slags Interesse, som altid knyttede ham til Gjenstandene for hans Vensel. Han havde skuet dem ind i det Inderste af Sjælen med sit skarpeste Blik, og malet, Resultatet i deres Træf med sin hypperste Digtighed, saa at de blot stode tilbage for det Forbillede, som intet Geni nogensinde opnaaede, hans egen ophøjede Idee. Han havde løftet en Flig af Fremtidens mørke Tæppe

— i det Mindste indbildte han sig det — for en frygtelig Hemmelighed, og havde dunkelt aabenbaret den i deres Portraiter. Saa meget af ham selv — af hans Phantasi og alle andre Kræfter — havde han anvendt paa Studiet af Walter og Glinoz, at han næsten betragtede dem som sine egne Skabninger, ligesom de Tusinder, med hvilke han havde befolket Maleriet's Gnemærker. Derfor glæde de gjennem Tusmørket i Skovene, svævede de over Vandfaldenes Laage, saae de frem af Søens Spejl og forsvandt ikke engang for Middagsolen. De spogede i hans Konstnerphantasi, ikke som Livets Gjølebilleder eller som blege Gjenfærd af de Døde, men i Form af Portraiter, ethvert af dem med det uforanderlige Udtryk, som hans tryllende Kunst havde fremkaldt fra Sjælens Dybder. Han kunde ikke sejle hjem over det atlantiske Hav førend han endnu engang havde seet Originalerne til disse Phantasibilleder.

„O herlige Kunst!“ mumlede Maleren ved sig selv, idet han betraadte Gaden. „Du er Efaberens eget Billede. De utallige Former, der svæve omkring i Chaos, faae Tilværelse ved dit Blik. De Døde leve igen. Du falder dem til-

bage paa deres forrige Skueplads, og giver deres graa Skygger et bedre Livs Glands, paa engang jordist og udødeligt. Du holder Historiens flygtende Momenter tilbage. Hos dig er der intet Forbigangent; thi ved din Berørelse bliver alt Stort for evigt nærværende, og berømte Mænd leve gjennem lange Rækker i den synlige Udførelse af de selv samme Handlinger, der have gjort dem til det, de ere. O, mægtige Kunst! som du bringer den i Taage svævende Forgangenhed til at staae i den smalle Strimmel Solskin, som vi kalde Nu, kan du byde den tilbøllede Fremtid at møde hende der? Er det ikke lykkedes mig? Er jeg ikke din Prophet?"

Saaledes talte han næsten højt med en stolt, men tungsindig Ald, idet han passerede gjennem den befærdede Gade, mellem Mennesker, som ikke vidste Noget af hans Sværmerier, eller kunde forstaae eller brød sig om dem. Det er ikke godt for en Mand at fjele for en Uergjerrighed, der er enestaaende i sin Slags. Med mindre der findes dem i hans Omgivelse, efter hvis Gremmel han kan indrette sin Opførsel, ville hans Tanker, Duster og Forhaabninger blive extravagante, og

han vil selv blive det udtrykte Billede af en Kor-
 røft, ja maasse blive det i Virkeligheden. Læsende
 i Andres Barm med en næsten overnaturlig Skarp-
 sindighed, slog det Maleren fejl at see den Mor-
 den, der fandtes i hans egen.

„Og dette skulde være Huset“, sagde han, be-
 tragtende det fra Øverst til Nederst inden han
 bankede paa. „Gud bevare min Forstand! Det
 Maleri! Det vil nok aldrig udslættes, er jeg bange
 for. Enten jeg seer paa Vinduerne eller Døren,
 saa staaer det inden i dem, som i en Kamme,
 malet med kraftige Penselstrøg og glødende i de
 rigeste Farvetoner — Portraiternes Ansigter —
 Figurerne og Handlingen paa Skizzen!“

Han bankede paa.

„Portraiterne! Er de indenfor?“ spurgte han
 Tjeneren; derpaa, befindende sig selv, sagde han:
 „Deres Herre og Frue! Er de hjemme?“

„Ja, de er, Sir“, sagde Tjeneren, tilføjende,
 da han lagde Mærke til det kunstneriske Udseende,
 som Maleren aldrig kunde frigjøre sig fra, „og
 Portraiterne med!“

Gjæsten blev ført ind i et Forværelse, der
 ved en Mellemdør stod i Forbindelse med et indre

Bærelse af samme Størrelse. Da der Ingen var i dette Bærelse, gif han henimod Indgangen til det næste, indenfor hvilket hans Dine mødte saavel disse levende Skikkelser som deres Repræsentanter, der saa længe havde været Gjenstande for saa ejendommelig en Interesse. Han standsede uvilkaarlig paa Dørtærskelen.

De havde ikke bemærket hans Komme. Walter og Glinor stode foran Portraiterne, fra hvilke den Første for nylig havde kastet Silkeforhængets rige og hyppige Folder til Side, holdende den gyldne Kvast med den ene Haand, medens den anden omfattede hans Kones. Materierne, der havde været tildækkede i Maaneder, skinnede frem igjen med uformindsket Glans, kastende snarere, som det syntes et mørkt Lys tværs over Bærelset, end de aabenbarede dem i et laant Lysfær. Glinors havde næsten været prophetisk. Tankefuldhed, og dernæst en blid Sørgmodighed havde efter hinanden boet paa hendes Ansigt, indtil de i Tidens Løb formørkedes til en stille Angst. Blandet med Frygt vilde det livagtigt have havt samme Udtryk som Portraitet. Walters Ansigt var fortrædeligt og fløvt, eller blot oplivet af

lunefulde Glimt, som kun efterlode et dybere Mørke efter deres fortværede Glands. Han saae fra Elinor til hendes Portrait, og derfra paa sit eget, i Beskuelsen af hvilket han omsider rent tabte sig.

Maleren syntes at fornemme Skjebnens Trin bag ved sig, paa dens Fremstriden henimod sine Offere. En selsom Tanke dukkede op i hans Sjæl. Var det ikke hans egen Skikkelse, i hvilken Skjebnen aabenbarede sig, og han selv det virksomste Hovedmiddel for det kommende Onde, som han havde ladet kaste Skygge i Forvejen.

Walter vedblev bestandig at staae taus foran Maleriet, staaende i Forbindelse med det, som om det havde været hans eget Hjerte, og overgivende sig selv til den onde Indflydelses Tryk, som Maleren havde udgødt over dets Træk. Lidt efter lidt kom hans Dine til at flamme, medens Elinors Ansigt, idet hun iagttog den tiltagende Bildhed i hans, antog et Udtryk af Rædsel, og da han omsider vendte sig imod hende, var beggees Lighed med deres Portraiter fuldstændig.

„Vor Skjebne er over os!“ hylede Walter.
„Dø!“

Dragende en Kniv, underfløttede han hende, da hun var i Tjerd med at sege om, og sigtede med den efter hendes Bryll. I denne Handling og i begge Mine og Stilling saae Maleren Figurerne i hans Skizze. Maleriet med hele dets forfærdelige Colorit var færdigt.

„Holdt, Rasende!“ raabte han strengt.

Han var freder frem fra Døren og havde stillet sig imellem de to elendige Væsener, med den samme Vølelse af Magtfuldkommenhed til at ordne deres Skjebne, som til at forandre en Scene paa Lærredet. Han stod ligesom en Troldmand, besværgende de Ghantomer, han havde manet frem.

„Hvad!“ mumlede Walter Ludlow, idet han fra den vilde Hestighed sank tilbage i en fløv og mørk Lunasindighed. „Forhindrer Skjebnen sine egne Bud?“

„Stakkels Dame!“ sagde Maleren, „advarede jeg Dem ikke?“

„Jo, De gjorde“, svarede Glinor roligt, da hendes Rædsel havde gjort Plads for den stille Kummer, som den havde forstyrret. „Men — jeg elskede ham!“

Er der ikke en dyb Moral i denne For-

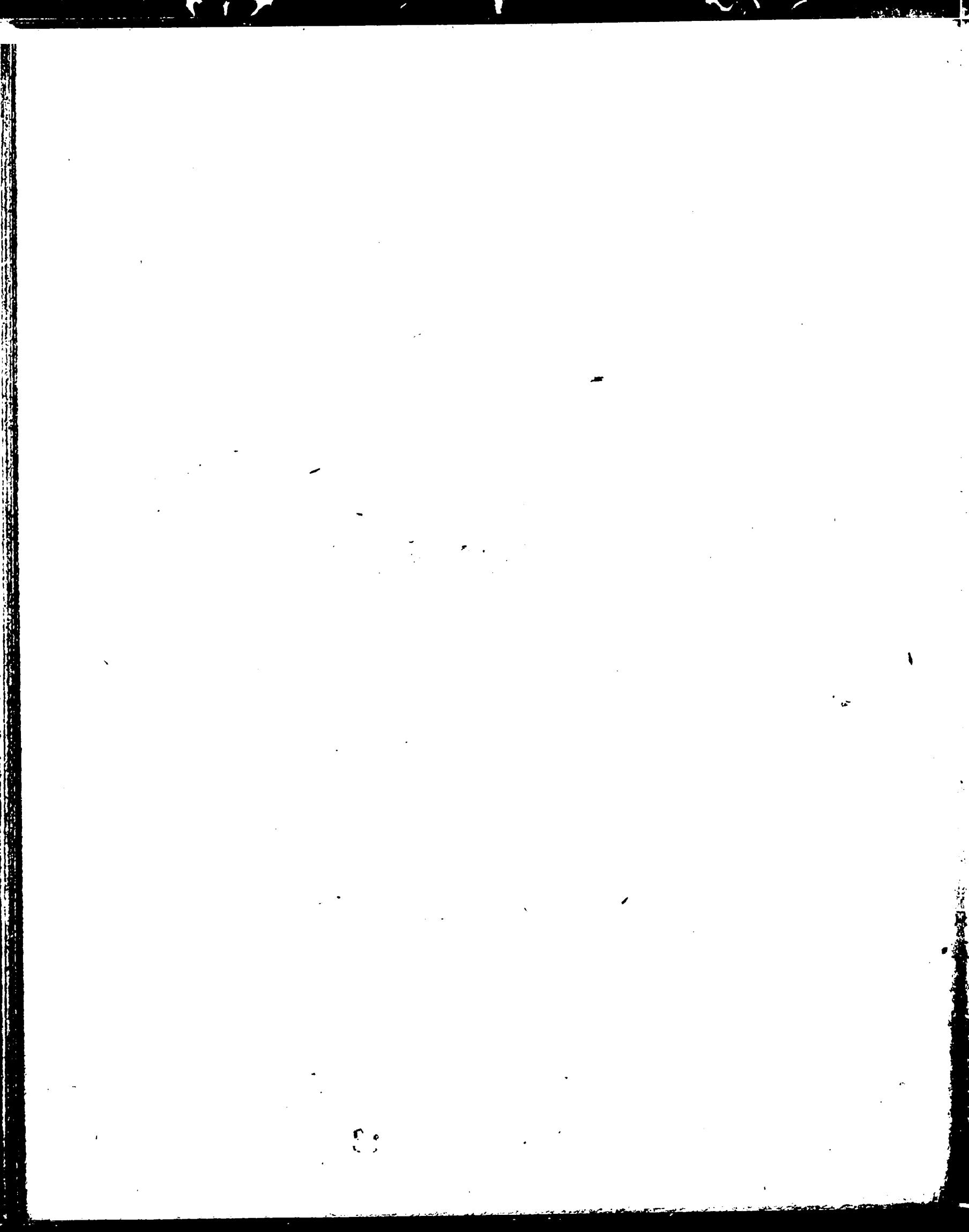
tælling? Kunde Udfaldet af een, eller af alle
 vore Handlinger blive forespejlet os eller ligesom
 stillet os for Dje — Nogle vilde kalde det Skjebne,
 og skynde sig fremad — Andre vilde lade sig hen-
 rive af deres lidenskabelige Duster — og Ingen
 vilde lade sig afholde af prophetiske Malerier.

the [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

Den ærgjerrige Gjest.

En September Aften havde en Familie famlet sig rundt om Urnen, som de havde stablet fuld med Drixtømmer fra Bjergrømmene, tørre Granfogler og de splintrede Løvninger af store Træer, der vare komne bragende ned fra den stejle Brink. Alden buldrede i Kaminen og oplyste Værelset med sit klare Skin. Faderens og Moderens Ansigter bare Præget af en stille Glæde; Børnene lo; den ældste Datter var det livagtige Billede paa en Syttenaarigs Lykke; og den alderstegne Bedstemoder, som sad og strikkede paa den varmeste Plads, var Billedet paa en Lykke, der var bleven gammel. De havde fundet „den Urt: Hjertejerd“ paa den sørgeligste Blet i hele Ny-England. Familien boede i the Notch i de hvide Fjerge, hvor Vinden var skarp hele Aaret og ubarmhjertig

feld om Vinteren — ladende deres Bolig præve den første Tørn af hele dens friske Skarped før end den steg ned i Sacos Dal. De boede paa en fold og faulig Blet; thi der knejsede saa stejlt et Bjerg over deres Hoveder, at det ofte hændte sig, at der rumlede Sten ned ad dets Sider og fik dem til at fare op midt om Natten.

Datteren havde just sagt en eller anden godmodig Spøg, der fyldte dem Alle med Glæde, da Vinden kom farende gjennem the Notch og syntes at standse foran deres Bolig — flapsprende med Døren, med en klagende og jamrende Lyd, førend der passerede ned i Dalen. For et Djeblif gjorde det dem ilde tilmode, skjøndt der ikke var noget usædvanligt i dens Toner. Men Familien var atter glad stemt, da de bemærkede, at Klinken løstedes af en eller anden Rejsende, hvis Tødirin ikke vare bleve hørte midt i det frygtelige Windstød, som forkyndte hans Ankomst, hylede da han traadte ind og soer suffende kort fra Døren.

Skjøndt de boede i en saadan Udørken, havde disse Mennesker dog daglig Samkvem med Verden. Det romantiske Pas i the Notch er en Hovedpuls-

aare gjennem hvilken den internationale Handels Livsblod ideligen baner mellem Maine paa den ene Side og de grønne Bjerge og St. Lawrence's Kyster paa den anden. Postkaretten førte altid op foran Døren. Den Vestsjærende, der ingen anden Ledfager havde end sin Stof, standsede her for at tale et Par Ord, for at Nølelsen af hans Ensomhed ikke aldeles skulde overvælde ham, før end han passerer gjennem Bjergkloften eller naaer det første Hus i Dalen. Her vilde ogsaa Fragtkudsten overnatte paa hans Vej til Portland Market, og dersom han var Ungkarl kunde han sidde en Times Tid oppe over den sædvanlige Sengetid for at stjæle et Kys fra Pigen paa Bjergtet ved Niskeden. Det var een af disse gammeldags Kroer, hvor den Rejsende blot betaler for Kost og Logis, men modtages med en usminket Venlighed, der er ubetalelig. Da Rodtrinene bortes mellem den yderste og den inderste Dør rejste derfor hele Familien sig op, Bedstemoderen, Pørnene og Alle, som om de stode i Begreb med at byde Gn velkommen, der tilhørte dem, og hvis Eksempel var knyttet til deres.

Døren blev aabnet af en ung Mand. Hans

Ansigt bar først det tungfædige, næsten modfaldne Udtryk af Gn, der rejser en vild og sørgelig Vej ved Mattens Frembrud og alene, men det klarede snart op, da han saae den hjertelige Barm, hvormed han blev modtaget. Han følte, hvorledes hans Hjerte fløj dem Alle i Møde, lige fra den gamle Kone, der aftenredede en Stol med sit Korflæde, til det lille Barn, der strakte sine Arme ud imod ham. Get Blik og eet Smil satte den Fremmede i al Ufkyldighed paa en fortrolig Fod med den ældste Datter.

„Ah, denne Tid kommer rigtig tilpas!“ udbrød han, „i Særdeleshed, naar der er en saa behagelig Kreds omkring den. Jeg er ganske forkommen; thi the Notch er ligesom Luftroret i et vældigt Bar Lunger; det har blæst mig en forfærdelig Vind ind i Ansigtet hele Vejen fra Barlett.“

„De rejser altsaa til Vermont?“ sagde Husfaderen, idet han hjalp den unge Mand af med den temmelig lette Vadsæk.

„Ja; til Burlington og et godt Stykke Vej hinsides“, svarede han. „Jeg havde bildt mig ind at skulle være i Ethan Crawford i Aften; men en

Kodgænger nøler Noget paa en Vej som denne. Det er nu ogsaa ligegyldigt; thi da jeg saae denne gode Ild og alle Ederes venlige Ansigtter, følte jeg mig tilmode, som om De blot havde antændt den for min Skyld, og ventede min Ankomst. Derfor sætter jeg mig ned hos Eder, og lader som jeg er hjemme.*

Den aabenhjertige Fremmede havde just truffet sin Stol hen til Ilden, da der hørtes Noget udenfor, der ligesom med tunge Skridt ilede ned ad Bjergets stejle Side med lange og hurtige Spring og gjørende et saadant Hov ved at passere Huset, at det slog ind den lige over for værende Skrænt. Familien holdt deres Munde, fordi de kjendte Lyden og deres Gjest gjorde det instinkt-mæssigt.

„Det gamle Bjerg har kastet en Sten efter os, af Frygt for vi skulde glemme ham“, sagde Berten, idet han atter kom i sine Folder. „Han ryster undertiden paa Hovedet, og truer med at komme ned; men vi er gamle Naboer og staae os i det Hele taget ganske godt med hinanden. Desuden have vi et sikkert Tilflugtssted tæt ved, dersom han for fuld Alvor skulde komme.“

Lad os nu antage, at den Fremmede er færdig med sit Aftensmaaltid af Bjørnesteget og at han ved den naturlige Livsalighed i sit Væsen har sat sig paa en venstabelig Fod med den hele Familie, saa at de tale ligesaa aabenhjertigt med hinanden, som om han ogsaa havde hørt til det samme Bjergfuld. Han besad en stolt og dog blid Aand — hovmødig og tilbageholdende blandt de Rige og Mægtige; men altid rede til at bøje sit Hoved under den lave Hittedør og at være som en Broder eller Søn ved den Fattiges Urne. I Familien paa the Notch fandt han Varme og Unfoldighed i Vølelsen, Ny-Englands fremherskende Intelligens og en Vøest, der var voret frem i Hjemmet og som de havde indsuget, naar de kun lidet drømte derom, fra Bjergtoppene og Bjergkløfterne og lige paa selve Dørtærskelen af deres romantiske og farlige Opholdssted. Han havde rejst langt og alene; ja, hele hans Liv havde i Sandhed været en ensom Sti; thi han havde i Følge sin Naturs stolte Barsomhed holdt sig borte fra dem, som ellers kunde være hans Væller. Ogsaa Familien, hvor venlig og gjestfri den end var, havde den Bevidsthed om Enhed i sig selv og Adskillelse fra Verden

som Helhed, der i enhver Familiefreds Skulde besvare et heiligt Sted, hvor ingen Fremmed tør trænge ind. Men denne Aften ansporede en prophetisk Sympathi den dannede og velopdragne Undling til at udøse sit Hjerte for disse jevne Pjergboere og nødte dem til at besvare denne Tillid ved ligesaa frimodigt at gjøre Gjengjæld. Og saaledes burde det ogsaa være. Er ikke det Slægtskab, som stammer fra en fælles Skjebne et fastere Baand end Fødselen.

Hemmeligheden i den unge Mands Charakter var en høj og luttret Uergjerrighed. Han kunde have udbødet at leve et ubemærket Liv, men ikke at blive glemt i Graven. Hans brændende Higen havde forvandlet sig til Haab, og det længe nærede Haab var blevet saa godt som til Visshed, at, hvor upaaagtet han nu end rejste, vilde Hæderen dog en gang skinne paa hele hans Vane — fjondt det maatte ikke vilde ske medens han be- traadte den. Men, naar Gitterverdenen engang skuede tilbage gjennem det Mørke, hvori det, som nu er det Nærværende, er indhyllet, skulde den efterspore hans lysende Fodtrin, skinnende endnu medens Middelmaadighedens Ure blegnede, og

bekjende, at en begavet Mand havde passeret den fra Buggen og til Graven uden at blive anerkjendt af Noget.

„Og dog“, udbød den Fremmede — hans Kind glødede og hans Dje lignede af Begejstring — „og dog har jeg endnu Intet udrettet. Skulde jeg forlade denne Jord i Morgen, vilde Ingen vide saa meget om mig som I; at en ubekjendt Ungling, da Dæmringen faldt paa, kom op fra Saco Dalen, aabnede sit Hjerte for Guder i Aftens Løb, passerede gjennem the Notch ved Solens Dvgang og saaes ikke mere siden. Ikke en Sjæl vilde spørge: „Hvem var han? — Hvorhen drog denne Vandringsmand?“ Men, jeg kan ikke døe, førend jeg har naaet mit Maal. Lad da Døden komme! Jeg skal have bygget mig mit Monument!“

Der var en stadig Strøm af naturlig Medfølelse, der banede sig Vej midt imellem uflare Drømmerier, som satte Familien i Stand til at forstaae denne unge Mands Følelser, skjøndt saa fremmede for deres egne. Med hurtig Sands for det Latterlige, rødmede han over den Ironi, hvortil han havde ladet sig henrive.

„De leer ad mig“, sagde han, idet han greb den ældste Datters Haand, og selv smilede. „De anseer min Uergjerrighed for saa taabelig, at jeg vilde lade mig fryse ihjel paa Toppen af Washington Højen, blot for at Folk skulde gabe efter mig i Gynen der omkring. Og i Sandhed, det vilde være et herligt Udskikke for en Statue af en Mand!“

„Det er bedre at sidde her ved denne Ild“, svarede Bigen rødmende, „og have det hyggeligt og godt, skjøndt Ingen tænker paa os.“

„Jeg antager“, sagde hendes Fader, efter at have grublet en Tid, „at der er noget naturligt i hvad den unge Mand siger, og hvis mine Tanker vare bleve bevendte i samme Retning, vilde jeg selv have følt det Samme. Det er besynderligt, Kone, hvorledes hans Pasjar løber mig om i Hovedet, saa at jeg kommer til at tænke paa Ting, som det er temmeligt vist aldrig ville indtræffe.“

„Maaske dog“, bemærkede hans Kone. „Tænker Manden paa hvad han vil gjøre, naar han bliver Enkemand?“

„Nej, nej!“ raabte han, tilbagevisende denne Idee med en venlig Rebrejdselse. „Naar jeg tæn-

fer paa din Død, Gifter, tænker jeg ogsaa paa min. Men jeg ønskede, at vi havde en god Gjenstand i Bartlett, eller Berblehem, eller Littleton, eller i et eller andet District omkring de høide Bjerge; men ikke hvor de kunde dumpe ned paa Hovedet af os. Jeg vilde staae paa en god Rod med mine Naboer og kaldes Equine, og blive sendt til Repræsentantforsamlingen i een Sessjon eller to; thi en jevn, redelig Mand kan gjøre lige saa megen Gavn der som en Retsskyndig. Og naar jeg da var bleven en rigtig gammel Mand, og du en gammel Kone, som der jo ikke er saa længe til, at jeg da maa være lykkelig nok at døe i min Seng, og efterlade eder Alle grædende omkring mig. En Gravsten af Skifer vilde være mig lige saa kjær, som een af Marmor, blot med mit Navn og min Alder, et Vers af en Psalme, og et Par Ord, der underrettede Folk om, at jeg levede som en ærlig Mand og døde som en Christen."

"See der!" raabte den Fremmede; "det ligger i vor Natur at ønske et Mindeesmærke, det være sig af Skifer, eller Marmor, eller en Granitsejle, eller en ærefuld A mindelse i Menneskehedens fælles Hjerte."

„Vi ere underlig stemte denne Aften“, sagde Konen med Taarer i Øjnene. „Man siger, at det har Noget at betyde, naar Folks Taarer vanke saa vide omkring. Hør Børnene.“

De løttede til. De yngre Børn vare bragte i Seng i et andet Værelse, men Døren stod aaben, saa at man kunde høre hvor travlt de havde med at tale sammen. Alle som Gen syntes at være grebne af Smitten fra Kredsen omkring Urnen, og at overgaae hinanden i forvirrede Duffer og barnagtige Planer om hvad de vilde gjøre, naar de bleve Mænd og Kvinder. Omfjædet tiltalte en lille Dreng sin Moder i Stedet for at henvende sig til sine Brødre og Søstre:

„Jeg skal sige dig hvad jeg ønsker, Moder“, sagde han. „Jeg vilde ønske, at du og Fader og Bedstemoder og vi Alle, og den Fremmede med, strax vilde staae op og tage afsted for at drikke lidt af Glodens Bækken!“

Der var Ingen, som kunde bære sig for at lee over Barnets Indfald at forlade en varm Seng og trække dem fra en munter Ald for at besøge Glodens Bækken. Drengen havde neppe udtalt førend en Vogn raslede hen ad Vejen og

standsede et Djeblif udenfor Døren. Den syntes at indeholde to eller tre Mænd, som muntrede deres Hjerter med de raae Gbor af en Sang, som gjenslød i afbrudte Toner mellem Klipperne, medens Sangerne betænkte dem paa om de skulde fortætte deres Rejse eller overnatte her.

„Fader“, sagde Pigen, „de falde paa dig ved Naavn.“

Men den gode Mand tvivlede om, at de virkelig havde faldt paa ham, og havde ikke Lyst til at vise sig altfor bejjerlig efter Vinding ved at indbyde Folk til at besøge hans Hus. Han skyndte sig derfor ikke meget med at komme hen til Døren; Vidsten smeldede snart og de Rejsende gavede sig hovedfulds the Notch i Vold, bestandigt syngende og leende, skjøndt deres Sang og Glæde vendte sørgeligt tilbage fra Fjergets Lyb.

„See der, Moder!“ raakte Drengen igjen. „De havde ladet os fjøre med til Floden.“

De lo atter over Farnets baardnakkede Lyst til en Mattefart. Men det vændte sig, at der traf en let Ekky hen over Tatterens Sjæl; hun saae alvorlig ind i Ilden, og traf Vejret næsten som et Suf. Det vændte sig Vej uagtet hendes Uimage

for at undertrykke det. Derpaa foer hun sammen og rødmede, saae sig hurtigt omkring i Kredsen, som om man havde kastet et Flis i hendes Barm. Den Fremmede spurgte hvad hun havde tænkt paa.

„Inter“, svarede hun, med et undseligt Smil.

„Jeg følte mig blot saa forladt i det Djeblik.“

„Al, jeg har altid besiddet den Gave at føle hvad der foregaaer i andre Menneskers Hjerter“, sagde han, halv alvorligt. „Skal jeg fortælle Deres Hemmeligheder? Thi jeg veed, hvad jeg skal tænke, naar en ung Pige farer sammen ved et varmt Urneste, og klager over Forladthed ved hendes Moders Side. Skal jeg udtrykke disse Følelser i Ord?“

„De vilde ikke længer være en Piges Følelser, naar de kunde udtrykkes i Ord“, svarede Pjergets Nymphe leende, men undvigende hans Djefast.

Alt dette blev sagt affides. Maaske begyndte der at spire et Kjerlighedens Trøforn i deres Hjerter, saa rent og skært, at det kunde blomstre i Paradis, siden det ikke kunde modnes paa Jorden; thi Kvinder holde af en saadan ædel Bærdighed som hans; og den stolte, bestuende og dog

Herlige Sjæl fængsles hyppigst ved en Ufføldighed
 som hendes. Men imedens de saaledes talte hvid-
 fende, og han iagttog Pigenaturens lykkelige Be-
 modighed, muntre Skjgger og undselige Længsel,
 antog Blæster gjennem the Notch en dybere og
 sørgeligere Lyd. Den lød, som den phantastrige
 Fremmede udtrykte sig, ligesom en Choralmelodi
 fra Bindens Aander, der i de gamle indianiske
 Lieder havde deres Bolig mellem disse Bjerge, og
 gjorde deres Højder og Dybder til en bellig Re-
 gion. Der hørtes en Hølen langømed Vejen, som
 om et Ligtog passerede den. For at forjage Tung-
 stindigheden fastede Familien Fyrregrene paa deres
 Ild indtil de tørre Naale knittede og Blammen
 steg højt i Vejret, paany aabenbarende en Scene
 af Fred og stille Lykke. Lyset vistede kjelende om-
 kring dem og fjertegnede dem alle. Der saae man
 Børnenes smaa Ansigter, figgende frem af deres
 affides staaende Seug, og her Faderens kraftfulde
 Bygning, Moderens vemodige Mine, den højt-
 flyvende Ungling, den i Knop værende Pige og
 den gode gamle Bedstemoder, der endnu bestandig
 sad og strikkede paa den varmeste Plads. Den
 gamle Kone saae op fra sit Arbejde og med Sin-

grene i fuld Virksomhed, var hun den Første til at tale.

„Gamle Folk have deres Indbildninger, ligesom unge have deres“, sagde hun. „J have ønsket og udfæstet Planer, og ladet Gders Tanker løbe fra det Gne til det Andet, indtil J ogsaa have faaet mit Hoved til at løbe surr. Hvad skulde nu vel en gammel Kone have at ønske, der kun har eet eller to Trin at gøre inden hun naaer sin Grav? Børn, det vilde plage mig Nat og Dag til jeg har sagt Gder det.“

„Hvad er det, Moder?“ raabte Manden og Konen paa een Gang.

Derpaa underrettede den gamle Kone dem om med en hemmelighedsfuld Mine, som bragte Kredsen til at rykke tættere sammen ved Ilden, at hun allerede for flere Aar tilbage havde anskaffet sig sine Ligklæder — en pen Lærreds Særk, en Kappe med en Musselins Ribestrimmel og alting af en finere Slags, end hun havde baaret siden hendes Bryllupsdag. Men denne Aften var en gammel Døvertro paa en underlig Maade vendt tilbage i hendes Tanker. Man plejede at sige i hendes yngre Dage, at dersom der manglede Noget

ved et Lig, om det end fun var en Bibestrimmel, der ikke var rigtig glat, eller Kappen ikke sad lige, vilde Liget i Kisten og under Jorden stræbe at løste de kolde Fingre i Bejret for at bringe det i Orden. Alene Tanken derpaa bragte hende til at ryste.

„Tal ikke saaledes, Bedstemoder!“ sagde Bigen gysende.

„Nu da“, — vedblev den gamle Kone med en besynderlig Alvor, og dog med et underligt Emil over hendes egen Daarskab — „jeg ønsker, at Gn af Jer, mine Børn, — naar Gders Moder er klædt og lagt i Ligkisten — jeg ønsker, at Gn af Jer vil holde et Spejl for mit Ansigt. Gvo ved om jeg ikke kan faae et Glimt at see af mig selv og bemærke om Alt er i sin Rigtighed?“

„Gamle og Unge, drømme vi om Grave og Monumenter“, mumlede den fremmede Ungling. „Jeg gad vide hvorledes Somænd ere tilmøde, naar Skibet synker og de, ubekjendte og uden at have udmærket sig, begravet tilsammen i Verdenshavet — denne vide og navnløse Grav!“

For en Stund havde den gamle Kones spørgsfrøgtige Ideer optaget hendes Tilhøreres Tanker,

at en Lyd ude i Natten, der hørvede sig ligesom et Vindstød, var bleven mægtig, dyb og frygtelig inden den af Skjebnen ramte Gruppe havde lagt Mærke til den. Huset og Alt hvad der var i det rystede, som om denne forfærdelige Lyd var Dommendagsbasunens Klang. Unge og Gamle verledede et eneste vildt Blif og bleve i et Djeblic blege, forfærdede, uden at yttre en Lyd eller have Kraft til at bevæge sig. Derpaa udstødte de enstemmigen det samme Skrig:

„Bjergstred! Bjergstred!“

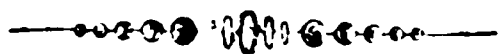
De simpleste Ord kunne antyde, men ikke afmale Katastrophenes uudsigelige Hædsel. Slagtoffrene fore ud af deres Bolig og søgte Tilflugt paa hvad de ansaae for et sikkrere Sted — hvor der, under Forudsætning af et saadant Tilfælde, var oprejst en Slags Barriere. Ak! de havde forladt deres Børn, og flygtede lige ind paa Dodelæggelsens Sti. Med styrtede hele Bjergets Side i eet Tilintetgjørelsens Vandfald. Just lige førend den naaede Huset delte Strømmen sig i to Arme — rystede ikke et Vindue der, men overvældede hele Nabolaget, spærrede Vejen og tilintetgjorde Alt paa dens frygtelige Bane. Længe førend det

store Bjergskreds's Torden havde opbort at brage mellem Bjeldene, var Dødsangsten overstaaet og Slagtoffrene gaaede ind til Freden. Deres Lege-mer bleve aldrig fundne.

Den næste Morgen saae man den lette Røg stjæle sig fra Husets Skorsten op ad Bjergets Side. Indenfor ulmede Ilden endnu paa Arne-stedet, og Stolene stode i en Kreds omkring den, som om Beboerne blot vare gaaede ud for at betragte Bjergskredets Udslæggelser og snart vilde vende tiltage for at takke Himlen for deres vidunderlige Frelse. Alle havde efterladt sig særegne Tegn, hvorved de, som havde kjendt Familien, bragtes til at fælde en Taare for hver især. Hvo har ikke hørt deres Navn? Historien er bleven fortalt vidt og bredt, og vil altid blive et Folkesagn mellem disse Bjerge. Digtere have besunget deres Skjebne.

Der vare Omstændigheder, som ledede Nogle til at antage, at man havde modtaget en Fremmed i Huset denne forfærdelige Nat, og at han havde delt Skjebne med alle dets Beboere. Andre negtede, at der var tilstrækkelig Grund til saadan en Gisning. Vel den højbjertede Yngling med

hans Drom om jordist Udødelighed! Hans Navn
og Personlighed aldeles ubekjendt; hans Historie,
hans Vej i Livet, hans Planer — Alt en Hemme-
lighed, der aldrig skulde opklares; hans Død og
hans Tilværelse begge lige tvivlsomme! Hvis
var den Sjælefamp i hint Dødsøjeblik?

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
DEPARTMENT OF CHEMISTRY
5800 S. UNIVERSITY AVENUE
CHICAGO, ILLINOIS 60637
TEL: 773-936-3700

PROFESSOR [Name]
[Address]
[City, State, Zip]

RE: [Subject]

DATE: [Date]

Yours faithfully,
[Signature]

Ligklakken til Bryllupet

Der er en vis Kirke i Staden Ny-York, som jeg altid har betraaet med en særegen Interessee, paa Grund af et Bryllup, som blev højtideligholdt der under meget besynderlige Omstændigheder i min Bedstemoderes Bigear. - Denne ærværdige Dame havde tilfældigvis været Vidne til denne Scene, og den blev bestandig ved at være hendes kjæreste Fortælling. Om den Bygning, der nu staaer paa den samme Plads er identisk med den hun har ment, er jeg ikke Oldgrænker nok for at vide; ikke heller vilde det maafee lønne Umagen om jeg vilde berigtige en af mine behagelige Bildfarelser ved at læse Aars-tallet, da den blev opbygget paa Tavlen over Døren. Det er en statelig Kirke, omgivet med en Indbegning af det yndigste Grønt, indensfor hvilken der findes Urner, Søjler,

Obelisker og andre Marmormonumenter i Kirkegaardstil, dels som skyldige Udølses af Familieljerlighed, dels mere pragtfulde Mindesmærker over historisk Stov. Til saadant et Sted, skjøndt Stadens Lummel ruller nedensfor det Laarn, vil man altid være tilbøjelig til at knytte eet eller andet interessant Sagn.

Gistermaalet maatte ansees som Resultatet af en tidligere Forbindelse, skjøndt der paa Brudens Side havde været to mellemliggende Ægteskaber, og syrrerhye Mars enligt Liv paa Mandens. I sit fem og tredstindstyvende Aar var Mr. Glenwood en tilbageholden, om ikke helt fra Andre afsondret Mand; egenfjerlig som alle Mennesker, der ere indesluttede i dem selv, og dog ved sjeldne Lejligheder læggende en ædelmodig Sindsbekaffened for Dagen; en Foglærd hele sit Liv igjennem, omend skjøndt altid noget flov, fordi hans Studier ikke havde noget bestemt Formaal, hverken til det Almindeliges Gavn eller for at tilfredsstille hans personlige Ærgjerrighed; en Gentleman med fornem Opdragelse og i Besiddelse af en sær Omfindlighed, der alligevel undertiden forlangte en betydelig Pempelse af Samfundets almindelige Bed-

tægter for hans Vedkommende. Der fandtes virkelig saa mange Uregelmæssigheder i hans Charakter, og skjøndt han med sygelig Birrelighed gøs tilbage for at tiltrække sig den offentlige Opmærksomhed, havde det dog saa ofte været hans ubeldige Skjebne at blive Gjenstand for Dagens Samtaler ved en eller anden vild Excentricitet i hans Dørførelse, at Folk gik paa Spor efter om der ikke fra hans Forfædre fandtes en arvelig Svire til Galsskab. Men dette gjordes ikke fornødent. Hans Griller havde deres Oprindelse fra en Sjæl, der savnede den Støtte, som et Alt optagende Formaal giver og fra Følelser, der tørrede paa dem selv i Mangel af bedre Næring. Derfor han var gal, var det Følgen af og ikke Aarsagen til et hensigtsløst og forfejlet Liv.

Enken var saa fuldkommen en Modsetning til hendes tredie Brudgom i Alt, undtagen i Alderen, som man vel kunde tænke sig. Trungen til at høre hendes første Forlovelse, var - hun bleven forenet med en Mand, der var dobbelt saa gammel som hun, for hvem hun havde været en exemplarisk Hustru, og ved hvis Død hun kom i Besiddelse af en glimrende Formue. En Gentleman

fra Syden, der var bevideligt yngre end hun selv, vandt anden Gang hendes Haand, og førte hende til Charlestown, hvor hun, efter mange ubehagelige Aars Forløb, atter fandt sig som Gnfe. Det vilde have været bejnderligt, dersom der var bleven nogen usædvanlig Delicatesse tilbage efter et saadant Liv som Mrs. Dabneys; den kunde ikke Andet end blive forfuet og dræbt ved hendes tidligt fejlsagne Forventninger, hendes første Wæsteskabs kolde Blygmæssighed, Forrykkelsen af Hjertets Grundfætninger, følgende af et nyt Wæsteskab og den Ufjerlighed hendes Wæstefælle fra Syden havde vist hende, som uundgaaeligt havde ledet hende til at forbinde Tanken om hans Død med hendes Belyære. For at fatte os i Korthed, hun hørte til den floqeste, men mindst elskværdige Slags af Kvindeskjønnet: hun var Philosoph og bar sit Hjertes Sorger med Revumodighed, gjørende Alfald paa Alt hvad der skulde have tjent til hendes Lykke og søgte at faae det Meste ud af hvad der blev tilbage. Verdelig flog i de fleste Ting, var Gnfen maaske des mere elskværdig ved den ene Skrobelighed, som gjorde hende latterlig. Da hun var barnløs, kunde hun ikke vedblive at være smuk ved

en Repræsentant i en Datters Person; hun vilde derfor paa ingen Maade være gammel og styg; hun kæmpede med Tiden, og fastholdt sine Roser til Trods for ham, indtil den ærværdige Thy syntes at gjøre Afkald paa Byttet, som ikke Umagen værd at strides om.

Denne verdsligstindede Kvindes forestaaende Giftermaal med en saa lidet verdslig Mand som Mr. Ellenwood, blev bekjendt snart efter Mrs. Tabneys Tilbagekomst til hendes Fædeby. Naade overfladiske og skarper Sagttagere syntes at fappes i den Formodning, at Damen ikke havde haft den mindst virksomme Del i at arrangere Sagen; der var Hensyn til det Tjenlige, som hun langt snarere kunde været faldet paa end Mr. Ellenwood, og dertil kom nu ogsaa det pralende Blændværk af Folelse og Romantik i denne sildige Forbindelse mellem to fordums Elskende, som undertiden gjør en Laabe af den Kvinde, der har mistet sine ægte Folelser under Livets Tilskikkelser. Kunnen stak i, hvorledes denne Mand, med hans Mangel paa verdslig Klojskab og med hans dødelige Angst for at gjøre sig latterlig, kunde være bragt til at gjøre et Skridt, der paa een gang var saa

betænksomt og saa latterligt. Men medens Folk snakkede som Bryllupsdagen. Ceremonien skulde høitideligholdes overensstemmende med de episcopale Former i en aaben Kirke, med en Grad af Døffenhed, der traf mange Tilskuere til, som optog de forreste Pladser i Pulpiturerne, i Stolene nær ved Alteret og langs med det brede Skib. Det var saaledes bestemt eller maaste var det Tidens Skik, at Brud og Brudgom hver for sig skulde begive dem til Kirken. Ved eet eller andet andet Tilfælde var Brudgommen lidt mindre punktlig end Guden og hendes Brudfølge, med hvis Ankomst, efter denne ledsommelige, men nødvendige Indledning, Handlingen i vor Fortælling kan siges at begynde.

De plumpe Hjul af flere gammeldags Karether bortes, og de Herrer og Damer, hvoraf Brudens Følge bestod, kom gjennem Kirkedøren med samme pludselige og glædelige Virkning, som naar en Solstraaale bryder frem. Den hele Gruppe, med Undtagelse af Hovedfiguren, var sammensat af Ungdom og Munterhed. Da de stimlede op af det brede Skib, medens Stolene og Billederne syntes at oplyses paa begge Sider, vare deres Skridt

saar støjende, som om de forverlede Kirken med en Falsk, og vare færdige til at danser Haand i Haand til Altret. Saa glimrende var Skuet, at kun Saa lagde Mærke til det besynderlige Phænomen, der ledsagede Skarens Indtrædelse. I det Djeblig, da Brudens Fod berørte Dørtærskelen, svang Klokken i Taarnet tungt over hendes Hoved og udsendte sine dybeste Særgeroner. Vibratio-
nerne døde hen og vendte tilbage, med forstærket Højtidelighed, da hun var kommen midt ind i Kirken.

„Gud i Himlen! hvilket Marsel“, brudkede en ung Dame til sin Elsker.

„Paa min Ære“, svarede Herren, „jeg troer Klokken har saa god en Smag, at den ringer paa egen Haand. Hvad har hun at gjøre med Brylluper. Tersom du, dyrebare Julie, nærmende dig Altret, vilde Klokken lade sine glædeste Toner lyde. For hende er den kun en Ligklokke.“

Bruden og hendes Følge havde været altfor optagne med den larmende Indtrædelse, til at de skulde have lagt Mærke til Klokkens første vandslende Slag eller i det Mindste til at anstille Betragtninger over denne besynderlige Velkomst ved

Alteret. De vedbleve derfor at gaae videre med uformindsket Munterhed. Tidssalderens pragtfulde Klædedragt, de carmoisrøde Bløjs Kjoler, de guldgalonnerede Hatter, Fiskebensstjernerne, Silke, Utlæst, Brocade og Broderi, Spænder, Stofke og Kaarder, baaret til Skue paa den fordelagtigste Maade ved Personer, for hvilke en saadan Luxus paasede sig — Alt dette tilsammentagen frembragte den Virkning, at denne Gruppe snarere saae ud som et Maleri med levende Farver, end som en Virkelighed. Men hvilken vrang Smag havde dog Konstneren været i Besiddelse af, at han kunde fremstille Hovedpersonen som saa rynket og affældig, medens han havde udmajet hende med den mest straalende Pragt i Klædedragt, som om den elskværdigste Bige pludselig var stivnet af Alder, og bleven en Lære for de Skjønne omkring hende! Smidlertid fortsatte de deres Gang og havde alt glimret igjennem en Trediedel af Skibet, da et nyt Klokkeslag syntes at fylde Kirken med et synlig Skumring, indbyllende og formerkende det prunkende Skuespil, indtil det atter skinnede frem som igjennem en Taage.

Denne Gang tøvede Føljet, det standsede og

kom i Norden, medens der undslap nogle af Tamerne et svagt Skrig og der hertes en forvirret Hvidsten mellem Herrerne. Saaledes omtumlet hid og did, kunde man have sammenlignet dem med en pragtfuld Blomsterkøst, der pludselig rystes af et Vindstød, som truer med at adsprede Bladene af en gammel, brun, falmet Rose, der sidder paa samme Stilk som to dugbesprængte Knopper; dette var et Sindbillede paa Guden mellem hendes smukke unge Brudepiger. Men hendes Heltemod var beundringsværdigt. Hun havde faret sammen med en uimodstaaelig Gysen, som om Klokkens Slag havde ramt hende lige i Hjertet; derpaa vandt hun atter sin Fatning tilbage, medens hendes Følge endnu var ganske fortabt, traadte i Epidsen for det og stred rolig op igiennem Skibet. Klokken vedblev at svinge, slaae og vibrere med den samme melancholske Regelmæssighed, som naar et Lig befinder sig paa Vejen til Graven.

„Mine unge Veninder her have faaet deres Nerver rystet en Smule“, sagde Guden smilende til den Gejstlige ved Alteret. „Men der er saa mange Ægtestaber indledte med den gladeste Klokkklang, og som dog ere faldne ulykkeligt ud, at jeg

vil haabe paa en bedre Lykke under saa forskjellige Varsler."

„Madame“, svarede Bræsten hel betuttet, „denne selsomme Hændelse bringer mig en Bryllupstale i Grindring af den bekjendte Biskop Taylor, hvori han blander saa mange Tanker om Døden og Fremtidens Ve, at, for at udtrykke mig paa en Maade i hans egen prægtige Stil, han syntes at beklæde Brudefammeret med Sort og at skære Bryllupsflædningen af et Ligflæde. Og det har været Skik hos forskjellige Nationer at iblande noget bedrøveligt i deres Bryllupsceremonier, for at komme Døden ihu, medens man knyttede Livets vigtigste Forbindelse. Saaledes kunne vi drage en tungsindig, men gavnlig Lære af denne Ligkloffe.“

Men, omendstjøndt den Geistlige kunde have givet sin Moral en endnu skarpere Braad, undlod han dog ikke at sende Bud for at komme paa Spor efter Hemmeligheden og for at standse denne Lyd, der passede sig saa sørgeligt til et saadant Uægtekab. Et kort Tidsrum forløb, i hvilket Tausheden kun blev afbrudt ved Hvidsten og en dæmpet Snisen i Brudestaren og mellem Tilskuerne,

som, efterat den første Forstrækkelse var overstaaet, vare opfatte paa at draage en ondskabsfuld Glæde af den hele Sag. De Unge have mindre Barmhjertighed med de Gamles Taarstaber, end de Gamle med Ungdommens. Man bemærkede, at Gufens Plif for et Djeblik vandrede henimod et Vindue i Kirken, som om hun søgte efter det af Tiden medtagne Marmormindemærke, hun havde helliget sin første Gætesælle; derpaa sænkede hendes Djenlaage sig over de matte Dine og hendes Tanker droges uimodstaaeligt mod en anden Grav. To begravede Mænd, hvoraf den Gnes Stemme holdskede hende i Diæt og den Anden raabte til hende langvejs fra, bøde hende at lægge sig ved deres Side. Maaſte tænkte hun med en forbigaaende sand Kælelse paa, hvor meget lykkeligere hendes Lod vilde have været, dersom Kloffen nu, efter velsignelseſrige Aar, havde ringet ved hendes Begravelse, og hun fulgtes til Graven med den gamle Kjærlighed hos hendes Unadoms Elſker, der længe havde været hendes Gætesælle. Men hvorfor var hun vendt tilbage til ham, da deres kolde Hjertter bævede tilbage for hinandens Favnetag?

Gudnu bestandig vedblev Ligkloffen at ringe

faa sørgeligt, at Solskinnet syntes at blegne i Luften. En Hvidsken, der kom fra dem, som stode nærmest ved Vinduerne, udbredte sig nu over hele Kirken; en Ligvogn, med et Følge af nogle Ræretter, krob i Sneglegang ned ad Gaden, førende en eller anden død Mand til Kirkegaarden, medens Bruden ventede paa en levende ved Alteret. Strax efter hørte man Brudgommens og hans Venners Trin ved Døren. Gnken saae ned ad Skibet, og knugede Armen paa een af hendes Brudeviger i sin skindmagre Haand med en Kraft, som hun ikke selv vidste af, at den smukke Pige skjelve derved.

„De gjør mig ganske bange, bedste Frue!“ sagde hun. „For Himlens Skyld, hvad fattes Dem?“

„Intet, min Kjære, Intet“, sagde Gnken; derpaa hvidskede hun hende i Øret: „Det er en toset Grille, jeg ikke kan blive qvit. Jeg venter at min Brudgom skal komme ind i Kirken med mine to første Mænd som Brudesvende!“

„See, see!“ skreg Brudevigen. „Hvad er dette? Ligfølget!“

Idet hun talte, traadte en mørk Proccession ind i Kirken. Først kom en gammel Mand og Kone, ligesom de første Sørgende ved en Lig-

begængelse, fra Top til Taa fulsorte, med Undtagelse af deres blege Ansigter og graa Haar; han lænende sig til en Stok og understøttende hendes affældige Skikkelse med sin kraftsløse Arm. Bag efter dem kom et andet, og atter et andet Par, ligesaa aldersteget, saa sort og sørgeligt som det første. Giterbaanden som de kom nærmere, gjenkjendte Enken i ethvert Ansigt et eller andet Træk af fordums Bønner, for længe siden forglemte, men nu ligesom vendende tilbage fra deres gamle Grave, for at minde hende om at holde sit Ligtej paa rede Haand, eller i det ligesaa uvelkomne Dje-med at vise deres Kyndig og Skrobelligbed, og gjøre Krav paa hende som deres Jevnbyrdige ved Kjendtegnene paa hendes egen Affældighed. Mangen muunter Nat havde hun dandsset med dem i deres Ungdom. Da nu, i den glædeløse Alderdom, følte hun, at en eller anden benvisnet Meddandser vilde engagere hende, og Alle i Forening opføre en Dødsdands til Ligklokkens Musik.

Medens disse alderstegne Søraepar passerede gennem Skibet, lagde man Mærke til, at fra Stol til Stol, gyste Tilskuerne af en nimodstaaelig Rædsel over en eller anden Gjenstand, der hidtil havde

været skjult af de mellemværende Figurer, men nu kom tydelig for Dagen. Mange vendte deres Hoveder bort, Andre stirrede stadigt og usvæbent derpaa, og en ung Pige loe hysterisk og sank i Almagt med Patteren paa hendes Læber. Da denne ubyggelige Processton nærmede sig Alteret, skilte Barrene sig ad og gik langsomt hver til sin Side, indtil der i Midten viste sig en Skikkelse, der med fuld Høje var bleven indført med hele denne mørke Pomp: Ligkloffen og Sørgefølget. Det var Brudgommen i hans Ligdragt!

Intet andet Klædebon end Gravens funde havde påset sig for et saa dødningsagtigt Ansyn; Dine havde virkelig en Gravkamps frygtelige Skær; alt Dyrigt bar Udtrykket af den alvorlige No, som gamle Mennesker føre med sig i Ligfisten. Liget stod ubevægelig, men tiltalte Enken med en Stemme, der syntes at smelte sammen med Kloffens Klang, der lød tungt igjennem Lusten, medens han talte.

„Kom, min Brud!“ sagde disse blege Læber. „Ligvognen er parat. Klokkeren staaer og venter paa os ved Gravens Dør. Lad os blive viede; og saa afsted til vore Ligfister!“

Hvorledes skal Gufens Rædsel skildres! Den meddelte hende den Spøgelseagtighed, der egner sig for en død Mand's Brud. Hendes unge Venner stode affides, gysende over Særgesølget, den ligflædte Brudgom og hende selv; den hele Scene gav det mest levende Billede af den frugtesløse Kamp mellem denne Verdens forgyldte Daarstaber, naar de stride mod Vilderdom, Uffældighed, Sorg og Død. Den højtidelige Tausched blev først afbrudt af den Gejstlige.

„Mr. Ellenwood“, sagde han beroligende, men dog noget myndigt, „De befinder Dem ikke vel. Deres Sind er bleven sat i Bevægelse formiddelt den usædvanlige Stilling, hvori De er sat. Den højtidelige Handling maa opsættes. Lad mig, som en gammel Ven, anmode Dem om at begive Dem hjem.“

„Hjem! ja; men ikke uden min Brud“, svarede han med den samme hule Stemme. „De anseer dette for Narrestreger, maaske for Galsskab. Havde jeg udmajet mit gamle og affældige Legeme med Purpur og Broderi — havde jeg tvunget mine visne Læber til at smile ad mit døde Hjerte — det vilde have været Narrestreger eller Galsskab.“

Men lad nu Unge og Gamle erklære, hvem af os der er kommen hid uden Bryllupsflædningen, Brudgommen eller Bruden!"

Han traadte frem med et spøgelseagtigt Trin, og stod ved Siden af Enken, stillende den forfærdelige Simpeltid af hans Ligdragt i Modsetning til den Brunk og Glitter, hun havde iført sig til dette ulykkelige Optrin. Ingen, der saae dem, kunde vægre dem ved at anerkjende den frygtelige Styrke af den Lære, som det var lykkedes hans forvirrede Forstand at give.

„Grusomt! grusomt!" stønnede den sønderknuste Brud.

„Grusomt!" gjentog han; derpaa gif hans dødningsagtige Stolighed over til en vild Bitterhed — „Herren skal domme, hvem af os, der har været grusomt mod den Anden! I Ungdommen berøvede De mig min Lykke, mit Haab, mit Formaal; De borttog Kjernen af mit Liv og gjorde det til en Drøm, uden endogsaa at lade saa megen Virkelighed tilbage, at jeg kunde grænne mig derover — der blev kun et Alt overstyggende Mørke, gjennem hvilket jeg mejsommeligt slæbte mig frem, uden at bryde mig om, hvorhen Vejen førte.

Men efter forrethve Mars Forløb, da jeg havde bygget min Grav og ikke vilde opgive Tanken om at hvile der — nej, selv ikke for et saadant Liv, som vi enqaang udmalede os — falder De mig til Alteret. Paa Deres Opfordring er jeg her. Men andre Mænd have glædet dem ved Deres Ungdom, Deres Skjønhed, Deres varme Hjerte, og ved Alt, som kunde falde Deres Liv. Hvad er der for mig tilbage uden Deres Uffældighed og Død? Og derfor har jeg indbudet disse Benner til Begravelsen og bestilt Klokkeren til at ringe med den dybeste Ligklokke, og jeg er kommet her i min Ligflædning for at blive viet til Dem, som til en Ligbegængelse, saa at vore Hænder kunde blive lagte i hinanden ved Gravens Dør og vi kunde betræde den i Forening."

Det var ikke Banvid, det var ikke blot en stærk Bevægelses Puls i et Hjerte, der ikke var vant dertil, som nu arbejdede inde i Bruden. Denne Dags alvorlige Lære havde ikke været uden Frugt; hendes verdslige Sind var forsvundet. Hun greb Brudgommens Haand.

"Ja!" raabte hun. "Lad os blive viede, endogsaa ved Gravens Dør! Mit Liv er hemundet

i Forsængelighed og Tombed. Men ved dets Ende er der een sand Kælelse. Den har gjort mig til hvad jeg var i min Ungdom; den gjør mig Dem værdig. Tiden er Intet for os. Lad os blive viiede for Gviigheden!"

Med et langt og dybt Blik saae Brudgommen hende ind i Djuene, medens der samlede sig en Taare i hans egne. Hvilken selsom Aabenbarelse af menneskelig Kælelse i et Lids stivnede Barm! Han bortvidskede endogsaa Taaren med sit Lidsklæde.

„Min Ungdoms Glskede“, saade han, „jeg har været ude af mig selv. Hele min Levets Kortsivlelse vendte paa eengang tilbage og gjorde mig forstyrret. Tilgiv, og vær tilgivet. Ja, det er Alten for os nu, og ingen af vore Morgendromme om Lykke er gaaet i Dvsfyldelse. Men lad os lægge vore Hænder i hinanden foran Alteret, som Glskende, hvem ugunstige Omstændigheder have adskilt hele Livet igjennem, men som dog medes igjen som de Aaer i Begreb med at forlade det og finde deres jordiske Tilbøjelighed forandret til Noget ligesaa belligt som Religion. Og hvad er Tiden for de Ugteviiede for Gviigheden?“

Under Manges Taarer og medens deres Hjerter, som nærede ægte Følelser, soulmede af en opløstende Fornemmelse, indviedes Bægten mellem to u dødelige Sjæle. Følget af affældige Sorgende, den graabærdede Brudgom i bang Ligdragt, den alderstegne Bruds blege Træk, og Ligkloffens Klang, der tonede hele Tiden, indtil dens dybe Røst overdøvede Brudevielsen — Alt betegnede Skriklæggelsen af hvert jordist Haab. Men efterhaanden som den højtidelige Handling fuldbørdedes, udgik der fra Orgelet, hvis Sympathi ligesom vakte ved denne rørende Scene, en Lovsang, der først blandede sig med denne sørgelige Klang, derpaa hævede den sig til en majestætist Melodi indtil Sjælen saae ned paa sin Smerte. Og da den ærefrygtvækkende Ceremoni var endt, og da de for Gvigheden ægtviede med deres folde Hænder i hinanden, traf sig tilbage, overdøveds Ligkloffen rent af Orgelets højtidelige Triumphtoner.

The first thing I noticed when I stepped
 out of the car was a sharp, cold breeze
 that seemed to cut through my coat. I
 pulled my collar up and shivered slightly.
 The air was crisp and clear, a welcome
 change from the humidity of the city.
 I took a deep breath and felt a sense
 of peace wash over me. The world
 seemed so different here, so much
 more serene and quiet. I had found
 a place where I could finally
 breathe and be myself. The
 mountains in the distance were
 a beautiful sight, their peaks
 dusted with snow. I had found
 a hidden gem, a place where
 time seemed to stand still. I
 had found a home.

The sun was setting, painting the sky
 in shades of orange and red. The
 mountains were silhouetted against
 the vibrant colors. I had found
 a place where I could finally
 breathe and be myself. The
 mountains in the distance were
 a beautiful sight, their peaks
 dusted with snow. I had found
 a hidden gem, a place where
 time seemed to stand still. I
 had found a home.

